
Shri Shiva Mahapuranam 4 Kotirudra Samhita

श्रीशिवमहापुराणम् ४ कोटिरुद्रसंहिता

Document Information

Text title : shivapurANam 4 koTirudrasaMhitA

File name : shivapurANam4koTirudrasaMhitA.itx

Category : shiva, purANa, shivapurANa

Location : doc_purana

Proofread by : Revathy Rajaraman and team members Malati Shekar, Latha Murali, Meenakshi

Premanand, Jayalakshmi, Gayathri, Uma Mahesh, Sripriya, Sornavalli

Latest update : January 23, 2026

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

January 23, 2026

sanskritdocuments.org

श्रीशिवमहापुराणम् ४ कोटिरुद्रसंहिता

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥ यतुर्था कोटिरुद्रसंहिता

४.१. प्रथमोऽध्यायः । ज्योतिर्लिङ्गतद्गुपलिङ्गमाहात्म्यवर्णनम् ।

यो धत्ते निजमाययैव भुवनाकारं विकारोज्जितो ।
यस्याढुः करुणाकटाक्षविलवौ स्वर्गापवर्गाभिधौ ।
प्रत्यग्बोधसुभाद्रयं लृष्टि सदा पश्यन्ति यं योगिन-
स्तस्मै शैलसुताञ्छितार्धवपुषे शश्वन्नमस्तेजसे ॥ १ ॥

कृपालवितवीक्षणं स्मितमनोजवकुत्राम्बुजं
शशाङ्कलयोज्ज्वलं शमितघोरतापत्रयम् ।
करोतु किमपि स्फुरत्परमसौम्यसखिद्रपु-
र्धराधरसुताभुजोद्गलयितं मखो मङ्गलम् ॥ २ ॥

ऋषय विभुः

सम्यगुक्तं त्वया सूत लोकानां छितकाम्यया ।
शिवावतारमाहात्म्यं नानाप्यानसमन्वितम् ॥ ३ ॥

पुनश्च कथ्यतां तात शिवमाहात्म्यमुत्तमम् ।
लिङ्गसम्बन्धि सुप्रीत्या धन्यस्त्वं शैवसत्तम ॥ ४ ॥

शृण्वन्तस्त्वन्मुपाम्भोजान्न तृमाः स्मो वयं प्रभो ।
शैवं यशोऽमृतं रम्यं तदेव पुनरुच्यताम् ॥ ५ ॥

पृथिव्यां यानि लिङ्गानि तीर्थे तीर्थे शुभानि हि ।
अन्यत्र वा स्थले यानि प्रसिद्धानि स्थितानि वै ॥ ६ ॥

तानि तानि च दिव्यानि लिङ्गानि परमेशितुः ।

व्यासशिष्य समायक्ष्व लोकांनां छितकाम्यया ॥ ७ ॥

सूत उवाच ।

साधु पृष्टमृषिश्रेष्ठा लोकांनां छितकाम्यया ।

कथयामि भवत्स्नेहात्तानि सङ्क्षेपतो द्विजः ॥ ८ ॥

सर्वेषां शिवलिङ्गानां मुने सङ्ख्या न विद्यते ।

सर्वा लिङ्गमयी भूमिः सर्व लिङ्गमयं जगत् ॥ ९ ॥

लिङ्गयुक्तानि तीर्थानि सर्व लिङ्गे प्रतिष्ठितम् ।

सङ्ख्या न विद्यते तेषां तानि किञ्चिद्भ्रवीम्यहम् ॥ १० ॥

यत्किञ्चिद् दृश्यते दृश्यं वार्यते स्मर्यते य यत् ।

तत्सर्वं शिवरूपं हि नान्यदस्तीति किञ्चन ॥ ११ ॥

तथापि श्रूयतां प्रीत्या कथयामि यथाश्रुतम् ।

लिङ्गानि य ऋषिश्रेष्ठाः पृथिव्यां यानि तानि ह ॥ १२ ॥

पाताले यापि वर्तन्ते स्वर्गे यापि तथा भुवि ।

सर्वत्र पूज्यते शम्भुः स देवासुरमानुषैः ॥ १३ ॥

त्रिजगच्छम्भुना व्याप्तं सदेवासुरमानुषम् ।

अनुग्रहाय लोकांनां लिङ्गरूपेण सत्तमाः ॥ १४ ॥

अनुग्रहाय लोकांनां लिङ्गानि य मलेश्वरः ।

दधाति विविधान्यत्र तीर्थे चान्यस्थले तथा ॥ १५ ॥

यत्र यत्र यदा शम्भुर्भक्त्या भक्तैश्च संस्मृतः ।

तत्र तत्रावतीर्याथ कार्यं कृत्वा स्थितस्तदा ॥ १६ ॥

लोकांनामुपकारार्थं स्वलिङ्गं चाप्यकल्पयत् ।

तल्लिङ्गं पूजयित्वा तु सिद्धिं समधिगच्छति ॥ १७ ॥

पृथिव्यां यानि लिङ्गानि तेषां सङ्ख्या न विद्यते ।

तथापि य प्रधानानि कथ्यन्ते य मया द्विजः ॥ १८ ॥

प्रधानेषु य यानीह मुष्यानि प्रवदाम्यहम् ।

यच्छ्रुत्वा सर्वपापेभ्यो मुच्यते मानवः क्षणात् ॥ १९ ॥

ज्योतिर्लिङ्गानि यानीह मुष्यमुष्यानि सत्तम ।

तान्यहं कथयाम्यद्य श्रुत्वा पापं व्यपोहति ॥ २० ॥

સૌરાષ્ટ્રે સોમનાથં ચ શ્રીશૈલે મલ્લિકાર્જુનમ્ ।
 ઉજ્જયિન્યાં મહાકાલમોહુરે પરમેશ્વરમ્ ॥ ૨૧ ॥
 કેદારં હિમવત્પૃષ્ઠે ડાકિન્યાં ભીમશઙ્કરમ્ ।
 વારાણસ્યાં ચ વિશ્વેશં ત્ર્યમ્બકં ગૌતમીતટે ॥ ૨૨ ॥
 વૈદ્યનાથં ચિતાભૂમૌ નાગેશં દારુકાવને ।
 સેતુબન્ધે ચ રામેશં ઘૃશ્મેશં ચ શિવાલયે ॥ ૨૩ ॥
 દ્વાદશૈતાનિ નામાનિ પ્રાતરુત્થાય ચઃ પઠેત્ ।
 સર્વપાપવિનિર્મુક્તઃ સર્વસિદ્ધિફલં લભેત્ ॥ ૨૪ ॥
 યં યં કામમપેક્ષ્યૈવ પઠિષ્યન્તિ નરોત્તમાઃ ।
 પ્રાપ્સ્યન્તિ કામં તં તં હિ પરત્રેહ મુનીશ્વરાઃ ॥ ૨૫ ॥
 યે નિષ્કામતયા તાનિ પઠિષ્યન્તિ શુભાશયાઃ ।
 તેષાં ચ જનનીગર્ભે વાસો નૈવ ભવિષ્યતિ ॥ ૨૬ ॥
 એતેષાં પૂજનેનૈવ વાર્ણાનાં દુઃખનાશનમ્ ।
 ઇલોકે પરત્રાપિ મુક્તિર્ભવતિ નિશ્ચિતમ્ ॥ ૨૭ ॥
 ગ્રાહ્યમેષાં ચ નૈવેદ્યં ભોજનીયં પ્રયત્નતઃ ।
 તત્કર્તુઃ સર્વપાપાનિ ભસ્મસાધાન્તિ વૈ ક્ષણાત્ ॥ ૨૮ ॥
 જ્યોતિષાં ચૈવ લિડ્ગાનાં બ્રહ્માદિભિરલં દ્વિજાઃ ।
 વિશેષતઃ ફલં વક્તું શક્યતે ન પરૈસ્તથા ॥ ૨૯ ॥
 એકં ચ પૂજિતં યેન ષણ્માસં તન્નિરન્તરમ્ ।
 તસ્ય દુઃખં ન જાયેત માતૃકુક્ષિસમુદ્ભવમ્ ॥ ૩૦ ॥
 હીનયોનૌ યદા જાતો જ્યોતિર્લિડ્ગં ચ પશ્યતિ ।
 તસ્ય જન્મ ભવેત્તત્ર વિમલે સત્કુલે પુનઃ ॥ ૩૧ ॥
 સત્કુલે જન્મ સમ્પ્રાપ્ય ધનાઢ્યો વેદપારગઃ ।
 શુભકર્મ તદા કૃત્વા મુક્તિં યાત્યનપાયિનીમ્ ॥ ૩૨ ॥
 મ્લેચ્છો વાપ્યન્ત્યજો વાપિ ષણ્ઢો વાપિ મુનીશ્વરાઃ ।
 દ્વિજો ભૂત્વા ભવેન્મુક્તસ્તસ્માત્તદર્શનં ચરેત્ ॥ ૩૩ ॥
 જ્યોતિષાં ચૈવ લિડ્ગાનાં કિઞ્ચિત્પ્રોક્તં ફલં મયા ।

ज्योतिषां योपलिङ्गानि श्रूयन्तामृषिसत्तमाः ॥ ३४ ॥

सोमेश्वरस्य यल्लिङ्गमन्तकेशमुदाहृतम् ।

मध्याः सागरसंयोगे तल्लिङ्गमुपलिङ्गकम् ॥ ३५ ॥

मल्लिकार्जुनसम्भूतमुपलिङ्गमुदाहृतम् ।

रुद्रेश्वरमिति प्यातं भृगुकक्षे सुभाषणम् ॥ ३६ ॥

महाकालभवं लिङ्गं द्रुघेशमिति विश्रुतम् ।

नर्मदायां प्रसिद्धं तत्सर्वपापहरं स्मृतम् ॥ ३७ ॥

ऊँकारजं य यल्लिङ्गं कर्दमेशमिति श्रुतम् ।

प्रसिद्धं भिन्दुसरसि सर्वकामकृत्वप्रदम् ॥ ३८ ॥

केदारेश्वरसञ्जातं भूतेशं यमुनातटे ।

महापापहरं प्रोक्तं पश्यतामर्थतां तथा ॥ ३९ ॥

भीमशङ्करसम्भूतं भीमेश्वरमिति स्मृतम् ।

सख्यायत्ने प्रसिद्धं तन्महाबलविवर्द्धनम् ॥ ४० ॥

विश्वेश्वराख्य यज्जातं शरणेश्वर विश्रुतम् ।

अम्बकस्य य यत्प्रोक्तं सिद्धेश्वर इति श्रुतम् ॥ ४१ ॥

वैधनाथाख्य यज्जातं वैजनाथ इति स्मृतम् ।

नागेश्वरसमुद्भूतं भूतेश्वरमुदाहृतम् ॥ ४२ ॥

मल्लिकार्जुनसर्वतीरे दर्शनात्पापहारकम् ।

रामेश्वराख्य यज्जातं गुमेश्वरमिति स्मृतम् ॥ ४३ ॥

धुशमेशाख्यैव यज्जातं व्याघ्रेश्वरमिति स्मृतम्

ज्योतिर्विङ्गोपलिङ्गानि प्रोक्तानीह मया द्विजाः ॥ ४४ ॥

दर्शनात्पापहारीणि सर्वकामप्रदानि य ।

येतानि सुप्रधानानि मुष्यतां हि गतानि य ।

अन्यानि चापि मुष्यानि श्रूयन्तामृषिसत्तमाः ॥ ४५ ॥

इति श्रीशिवमहापुराणे यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां ज्योतिर्विङ्गतदुपलिङ्गमाहात्म्यवर्णनं नाम प्रथमोऽध्यायः

॥ ४.१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥
ચતુર્થી કોટિરુદ્રસંહિતા

૪.૨. દ્વિતીયોઽધ્યાયઃ । શિવલિઙ્ગમાહાત્મ્યવર્ણનમ્ ।

સૂત ઉવાચ ।
ગઙ્ગાતીરે સુપ્રસિદ્ધા કાશી ખલુ વિમુક્તિદા ।
સા હિ લિઙ્ગમયી જ્ઞેયા શિવવાસસ્થલી સ્મૃતા ॥ ૧ ॥

લિઙ્ગં તત્રૈવ મુખ્યં ચ સમ્પ્રોક્તમવિમુક્તકમ્ ।
કૃત્તિવાસેશ્વરઃ સાક્ષાત્તતુલ્યો વૃદ્ધકાલકઃ ॥ ૨ ॥

તિલભાણ્ડેશ્વરશ્ચૈવ દશાશ્વમેધ એવ ચ ।
ગઙ્ગાસાગરસંયોગે સઙ્ગમેશ ઇતિ સ્મૃતઃ ॥ ૩ ॥

ભૂતેશ્વરો યઃ સમ્પ્રોક્તો ભક્તસર્વાર્થદઃ સદા ।
નારીશ્વર ઇતિ ખ્યાતઃ કૌશિક્યાઃ સ સમીપગઃ ॥ ૪ ॥

વર્તતે ગાણ્ડકીતીરે બટુકેશ્વર એવ સઃ ।
પૂરેશ્વર ઇતિ ખ્યાતઃ ફલ્ગુતીરે સુખપ્રદઃ ॥ ૫ ॥

સિદ્ધનાથેશ્વરશ્ચૈવ દર્શનાત્સિદ્ધિદો નુણામ્ ।
દૂરેશ્વર ઇતિ ખ્યાતઃ પત્તને ચોત્તરે તથા ॥ ૬ ॥

શૃંગેશ્વરશ્ચ નામ્ના વૈ વૈદ્યનાથસ્તથૈવ ચ ।
જાપ્યેશ્વરસ્તથા ખ્યાતો યો દધીચિરણસ્થલે ॥ ૭ ॥

ગોપેશ્વરઃ સમાખ્યાતો રઙ્ગેશ્વર ઇતિ સ્મૃતઃ ।
વામેશ્વરશ્ચ નાગેશઃ કામેશો વિમલેશ્વરઃ ॥ ૮ ॥

વ્યાસેશ્વરશ્ચ વિખ્યાતઃ સુકેશશ્ચ તથૈવ હિ ।
ભાણ્ડેશ્વરશ્ચ વિખ્યાતો હુઙ્ગારેશસ્તથૈવ ચ ॥ ૯ ॥

સુરોચનશ્ચ વિખ્યાતો ભૂતેશ્વર ઇતિ સ્વયમ્ ।
સઙ્ગમેશસ્તથા પ્રોક્તો મહાપાતકનાશનઃ ॥ ૧૦ ॥

તતશ્ચ તમકાતીરે કુમારેશ્વર એવ ચ ।
સિદ્ધેશ્વરશ્ચ વિખ્યાતઃ સેનેશશ્ચ તથા સ્મૃતઃ ॥ ૧૧ ॥

રામેશ્વર ઇતિ પ્રોક્તો કુમ્ભેશશ્ચ પરો મતઃ ।

नन्दीश्वरश्च पुञ्जेशः पूर्वायां पूर्वाकस्तथा ॥ १२ ॥

ब्रह्मेश्वरः प्रयागे च ब्रह्मणो स्थापितः पुरा ।

दशाश्वमेधतीर्थे हि यतुर्वर्गकृत्प्रदः ॥ १३ ॥

तथा सोमेश्वरस्तत्र सर्वापद्धिनिवारकः ।

भारद्वाजेश्वरश्चैव ब्रह्मवर्चःप्रवर्द्धकः ॥ १४ ॥

शूलटङ्गेश्वरः साक्षात्कामनाप्रद इरितः ।

माधवेशश्च तत्रैव भक्तस्त्रक्षविधायकः ॥ १५ ॥

नागेशाख्यः प्रसिद्धो हि साकेतनगरे द्विजाः ।

सूर्यवंशोद्भवानां च विशेषेण सुभ्रप्रदः ॥ १६ ॥

पुरुषोत्तमपुर्यां तु भुवनेशः सुसिद्धिदः ।

लोकेशश्च मङ्गलिङ्गः सर्वानन्दप्रदायकः ॥ १७ ॥

कामेश्वरः शम्भुलिङ्गो गङ्गेशः परशुच्छिदृत् ।

शुक्लेश्वरः शुक्लसिद्धो लोकानां हितकाम्यया ॥ १८ ॥

तथा वटेश्वरः ज्योतिः सर्वकामकृत्प्रदः ।

सिन्धुतीरे कपालेशो वज्रेशः सर्वपापहा ॥ १९ ॥

धौतपापेश्वरः साक्षादंशेन परमेश्वरः ।

भीमेश्वर इति प्रोक्तः सूर्येश्वर इति स्मृतः ॥ २० ॥

नन्दीश्वरश्च विज्ञेयो ज्ञानदो लोकपूजितः ।

नाकेश्वरो मङ्गलपुण्यस्तथा रामेश्वरः स्मृतः ॥ २१ ॥

विमलेश्वरनामा वै कण्ठकेश्वर एव च ।

पूर्वसागरसंयोगे धतुकिशस्तथैव च ॥ २२ ॥

यन्देश्वरश्च विज्ञेयश्चन्द्रकान्तिकृत्प्रदः ।

सर्वकामप्रदश्चैव सिद्धेश्वर इति स्मृतः ॥ २३ ॥

बिल्वेश्वरश्च विख्यातश्चान्यकेशस्तथैव च ।

यत्र वा ल्यन्चको दैत्यः शङ्करेण हतः पुरा ॥ २४ ॥

अयं स्वरूपमंशेन धृत्वा शम्भुः पुनः स्थितः ।

शरणेश्वरविख्यातो लोकानां सुभ्रदः सदा ॥ २५ ॥

कर्मेशः परः प्रोक्तः कोटीशश्चार्जुदायले ।

अयलेशश्च विख्यातो लोकानां सुप्पदः सदा ॥ २६ ॥

नागेश्वरस्तु कौशिक्यास्तीरे तिष्ठति नित्यशः ।

अनन्तेश्वरसंज्ञश्च कल्याणशुभभाजनः ॥ २७ ॥

योगेश्वरश्च विख्यातो वैधनाश्वरस्तथा ।

कोटीश्वरश्च विज्ञेयः सभेश्वर इति स्मृतः ॥ २८ ॥

भद्रेश्वरश्च विख्यातो भद्रनामा हरः स्वयम् ।

यएडीश्वरस्तथा प्रोक्तः सङ्गमेश्वर एव य ॥ २९ ॥

पूर्वस्थां द्दिशि जातानि शिवलिङ्गानि यानि य ।

सामान्यान्यपि यान्यानि तानीह कथितानि ते ॥ ३० ॥

दक्षिणस्थां द्दिशि तथा शिवलिङ्गानि यानि य ।

सञ्जातानि मुनिश्रेष्ठ तानि ते कथयाम्यहम् ॥ ३१ ॥

इति श्रीशिवमहापुराणे चतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंछितायां शिवलिङ्गमाहात्म्यवर्णनं नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ ४.२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

चतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंछिता

४.३. तृतीयोऽध्यायः । कोटिरुद्रसंछितायामनसूयात्रितपोवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

ब्रह्मपुर्यां चित्रकूटे लिङ्गं मत्तगजेन्द्रकम् ।

ब्रह्मणो स्थापितं पूर्वं सर्वकामसमुद्दिष्टम् ॥ १ ॥

तत्पूर्वद्दिशि कोटीशं लिङ्गं सर्ववरप्रदम् ।

गोदावर्याः पश्चिमे तल्लिङ्गं पशुपतिनामकम् ॥ २ ॥

दक्षिणस्थां द्दिशि कश्चिदत्रीश्वर इति स्वयम् ।

लोकानामुपकारार्थमनसूयासुभाय च ॥ ३ ॥

प्रादुर्भूतः स्वयं देवो ह्यनावृष्ट्यामञ्जवयत् ।

स एव शङ्करः साक्षादंशेन स्वयमेव हि ॥ ४ ॥

ऋषय उच्युः ।

सूत सूत महाभाग कथमत्रीश्वरो हरः ।

उत्पन्नः परमो दिव्यस्तत्त्वं कथय सुप्रत ॥ ५ ॥

सूत उवाच ।

साधु पृष्टमृषिश्रेष्ठाः कथयामि कथां शुभाम् ।

यां कथां सततं श्रुत्वा पातकैर्मुच्यते ध्रुवम् ॥ ६ ॥

दक्षिणस्थां दिशि मलत् कामदं नाम यद्भनम् ।

चित्रकूटसमीपेऽस्ति तपसां छितदं सताम् ॥ ७ ॥

तत्र य ब्रह्मणः पुरो ऽयत्रिनामा ऋषिः स्वयम् ।

तपस्तेपेऽतिकठिनमनसूयासमन्वितः ॥ ८ ॥

पूर्वं कदाचित्तत्रैव ऽयनावृष्टिरभून्मुने ।

दुःखदा प्राणिनां दैवाद्विकटा शतवार्षिकी ॥ ९ ॥

वृक्षाः शुष्कास्तदा सर्वे पल्लवानि कृलानि च ।

नित्यार्थं न जलं क्वापि दृष्टमासीन्मुनीश्वराः ॥ १० ॥

आर्द्राभावो न लभ्येत भरा वाता दिशो दश ।

डाडाकारो महानासीत्पृथिव्यां दुःखदोऽति छि ॥ ११ ॥

संवर्तं यैव भूतानां दृष्ट्वान्निगृह्णिणी प्रिया ।

साध्वी यैवाब्रवीदत्रिं मया दुःखं न सख्यते ॥ १२ ॥

समाधौ च विलीनोऽभूदासने संस्थितः स्वयम् ।

प्राणायामं त्रिरावृत्त्या कृत्वा मुनिवरस्तदा ॥ १३ ॥

ध्यायति स्म परं ज्योतिरात्मस्थमात्मना य सः ।

अत्रिर्मुनिवरो ज्ञानी शङ्करं निर्विकारकम् ॥ १४ ॥

स्वामिनि ध्यानलीने च शिष्यास्ते दूरतो गताः ।

अन्नं विना तदा ते तु मुक्त्वा तं स्वगुरुं मुनिम् ॥ १५ ॥

ओकाकिनि तदा जाता सा नसूया पतिप्रता ।

शिषेवे सा य सततं तं मुदा मुनिसत्तमम् ॥ १६ ॥

पार्थिवं सुन्दरं कृत्वा मन्त्रेण विधिपूर्वकम् ।

मानसैरुपयारैश्च पूजयामास शङ्करम् ॥ १७ ॥

तुष्टाय शङ्करे भक्त्या संसेवित्वा मुहुर्मुहुः ।
 भद्राञ्जलिपुटा भूत्वा प्रकम्य स्वामिनं शिवम् ॥ १८ ॥
 दण्डवत्प्रणिपातेन प्रतिप्रकमणं तदा ।
 यकार सुचरित्रा सानसूया मुनिकामिनी ॥ १९ ॥
 दैत्याश्च दानवाः सर्वे दृष्ट्वा तु सुन्दरीं तदा ।
 विह्वलाश्चाभर्वन्तत्र तेजसा दूरतः स्थिताः ॥ २० ॥
 अग्निं दृष्ट्वा यथा दूरे वर्तन्ते तद्दृष्टेव हि ।
 तथैनां य तदा दृष्ट्वा नायान्तील समीपगाः ॥ २१ ॥
 अत्रेश्व तपसश्चैवानसूयाशिवसेवनम् ।
 विशिष्यते स्म विप्रेन्द्रा मनोवाक्कायसंस्कृतम् ॥ २२ ॥
 तावत्कालं तु सा देवी परिचर्या यकार उ ।
 यावत्कालं मुनिवरः प्राणायामपरायणः ॥ २३ ॥
 तौ दम्पती तदा तत्र स्वस्वकार्यपरायणौ ।
 संस्थितौ मुनिशार्दूल नान्यः कश्चित्परः स्थितः ॥ २४ ॥
 अयं जाते तदा काले ऽयत्रिश्च ऋषिसत्तमः ।
 ध्याने य परमे लीनो न व्यबुध्यत किञ्चन ॥ २५ ॥
 अनसूयापि सा साध्वी स्वामिनं वै शिवं तथा ।
 भेजे नान्यत्परं किञ्चिज्जानीते स्म य सा सती ॥ २६ ॥
 तस्यैव तपसा सर्वे तस्याश्च भजनेन य ।
 देवाश्च ऋषयश्चैव गङ्गाद्याः सरितस्तथा ॥ २७ ॥
 दर्शनार्थं तयोः सर्वाः परप्रीत्या समाययुः ।
 दृष्ट्वा य तत्तपः सेवां विस्मयं परमं ययुः ॥ २८ ॥
 तयोस्तदद्भुतं दृष्ट्वा समूयुर्भजनं वरम् ।
 उभयोः किं विशिष्टं य तपसो भजनस्य य ॥ २९ ॥
 अत्रेश्वैव तपःप्रोक्तमनसूयानुसेवनम् ।
 तत्सर्वमुभयोर्दृष्ट्वा समूयुर्भजनं वरम् ॥ ३० ॥
 पूर्वैश्च ऋषिभिश्चैव दृष्ट्वा तु तपः कृतम् ।
 अेतादृशं तु केनापि क्व कृतं नैतदद्भुतम् ॥ ३१ ॥

धन्योऽयं य मुनिर्धन्या तथेयमनसूयिका ।

यदैताभ्यां परं प्रीत्या डियते सुतपः पुनः ॥ ३२ ॥

अेतादृशं शुभं यैतत्तपो दुष्करमुत्तमम् ।

त्रिलोक्यां डियते डेन साम्प्रतं ज्ञायते न डि ॥ ३३ ॥

तथैरेव प्रशंसां य कृत्वा ते तु यथागतम् ।

गतास्ते य तदा तत्र गङ्गाञ्च गिरिशं विना ॥ ३४ ॥

गङ्गा मद्भजनप्रीता साध्वी धर्मविमोडिता ।

कृत्वोपकारमेतस्यागमिष्यामीत्युवाच सा ॥ ३५ ॥

शिवोऽपि ध्यानसम्बद्धो मुनेरत्रेर्मुनीश्वराः ।

पूर्वांशेन स्थितस्तत्र डैलासं न जगाम ड ॥ ३६ ॥

पञ्चाशच्च तथा यात्र यत्वारि ऋषिसत्तमाः ।

वर्षाणि य गतान्यासन् वृष्टिर्नैवाभवत्तदा ॥ ३७ ॥

यावज्वाप्यत्रिणा ड्येवं तपसा ध्यानमाश्रितम् ।

अनसूया तदा नैव गृह्णामीतीषणा कृता ॥ ३८ ॥

अेवं य डियमाणे डि मुनिना तपसि स्थिते ।

अनसूयासुभजने यज्जतं श्रूयतामिति ॥ ३९ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे यतुर्थ्या कोटिरुद्रसंहितायामनसूयान्नितपोवर्णनं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ४.३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

कोटिरुद्रसंहिता

४.४. यतुर्थोऽध्यायः । अत्रीश्वरमहात्म्यवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

कदाचित्स ऋषिश्रेष्ठो ड्यत्रिर्ब्रह्मविदां वरः ।

जगूतश्च जलं डेडि प्रत्युवाच प्रियामिति ॥ १ ॥

सापि साध्वी त्ववश्यं य गृडीत्वाथ कमाडलुम् ।

જગામ વિપિને તત્ર જલં મે નીચતે કુતઃ ॥ ૨ ॥

કિં કરોમિ ક્વ ગચ્છામિ કુતો નીચેત વૈ જલમ્ ।

ઇતિ વિસ્મયમાપન્ના તાં ગડ્ગાં હિ દદર્શ સા ॥ ૩ ॥

તામનુવ્રજતી યાવત્ સાબ્રવીચ્ય તદા હિ તામ્ ।

ગડ્ગા સરિદ્ધરા દેવી બિભ્રતી સુન્દરાં તનુમ્ ॥ ૪ ॥

ગડ્ગોવાચ ।

પ્રસન્નાસ્મિ ચ તે દેવિ કુત્ર યાસિ વદાધુના ।

ધન્યા ત્વં સુભગે સત્યં તવાજ્ઞાં ચ કરોમ્યહમ્ ॥ ૫ ॥

સૂત ઉવાચ ।

તદ્વચશ્ચ તદા શ્રુત્વા ઋષિપત્ની તપસ્વિની ।

પ્રત્યુવાચ વચઃ પ્રીત્યા સ્વયં સુચકિતા દ્વિજાઃ ॥ ૬ ॥

અનસૂયોવાચ ।

કા ત્વં કમલપત્રાક્ષિ કુતો વા ત્વં સમાગતા ।

તથ્યં બ્રૂહિ કૃપાં કૃત્વા સાધ્વી સુપ્રવદા સતી ॥ ૭ ॥

સૂત ઉવાચ ।

ઇત્યુક્તે ચ તથા તત્ર મુનિપત્ન્યા મુનીશ્વરાઃ ।

સરિદ્ધરા દિવ્યરૂપા ગડ્ગા વાક્યમથાબ્રવીત્ ॥ ૮ ॥

ગડ્ગોવાચ ।

સ્વામિનઃ સેવનં દૃષ્ટ્વા શિવસ્ય ચ પરાત્મનઃ ।

સાધ્વિ ધર્મં ચ તે દૃષ્ટ્વા સ્થિતાસ્મિ તવ સન્નિધૌ ॥ ૯ ॥

અહં ગડ્ગા સમાયાતા ભજનાત્તે શુચિસ્મિતે ।

વશીભૂતા હ્યહં જાતા યદિચ્છસિ વૃણીષ્ય તત્ ॥ ૧૦ ॥

સૂત ઉવાચ ।

ઇત્યુક્તે ગડ્ગયા સાધ્વી નમસ્કૃત્ય પુરઃ સ્થિતા ।

ઉવાચેતિ જલં દેહિ ચેત્પ્રસન્ના મમાધુના ॥ ૧૧ ॥

ઇત્યેતદ્વચનં શ્રુત્વા ગર્ત કુર્વિતિ સાબ્રવીત્ ।

શીઘ્રં ચાયાચ્ય તત્કૃત્વા સ્થિતા તત્ક્ષણમાત્રતઃ ॥ ૧૨ ॥

તત્ર સા ચ પ્રવિષ્ટા ચ જલરૂપમભૂત્તદા ।

आश्चर्यं परमं गत्वा गृहीतं यं जलं तथा ॥ १३ ॥

उवाच वचनं यैतल्लोकानां सुभङ्गेतवे ।

अनसूया मुनेः पत्नी दिव्यरूपां सरिद्धराम् ॥ १४ ॥

अनसूयोवाच ।

यदि त्वं सुप्रसन्ना मे वर्तसे यं कृपा मयि ।

स्थातव्यं यं त्वया तावत् मत्स्वामी यावदाप्रजेत् ॥ १५ ॥

सूत उवाच ।

एति श्रुत्वानसूयाया वचनं सुभटं सताम् ।

गङ्गोवाच प्रसन्नाति ह्यत्रेर्दास्यसि मेऽनघे ॥ १६ ॥

एत्युक्ते यं तथा तत्र ह्यनयापि कृतं तथा ।

स्वामिने तज्जलं दिव्यं दत्त्वा तत्पुरतः स्थिता ॥ १७ ॥

स ऋषिश्चापि सुप्रीत्या स्वायम्बु विधिपूर्वकम् ।

पपौ दिव्यं जलं तस्य पीत्वा सुभमवाप उ ॥ १८ ॥

अहो नित्यं जलं यस्य पीयते तज्जलं न हि ।

विचार्येति यं तेनाशु परितश्चावलोकितम् ॥ १९ ॥

शुष्का-वृक्षा-समालोक्य दिशो रुक्षतरास्तथा ।

उवाच तामृषिश्रेष्ठो न जातं वर्षाणां पुनः ॥ २० ॥

तद्भुक्तं तत् समाकर्ष्य नेति नेति प्रियां तदा ।

तामुवाच पुनः सोऽपि जलं नीतं कुतस्त्वया ॥ २१ ॥

एत्युक्ते तु तदा तेन विस्मयं परमं गता ।

अनसूया स्वमनसि सचिन्ता तु मुनीश्वराः ॥ २२ ॥

निवेद्यते मया येद्वै तदोत्कर्षो भवेन्मम ।

निवेद्यते यदा नैव व्रतभङ्गो भवेन्मम ॥ २३ ॥

नोभयं यं तथा स्याद्वै निवेद्यं तत्तथा मम ।

एति यावद्विचार्येत तावत्पृष्टा पुनः पुनः ॥ २४ ॥

अथानुग्रहतः शम्भोः प्राप्नुवद्भिः पतिप्रता ।

उवाच श्रूयतां स्वामिन्-यज्जातं कथयामि ते ॥ २५ ॥

अनसूयोवाच ।

शङ्करस्य प्रतापाख्य तवैव सुकृतैस्तथा ।
 गङ्गा समागतात्रैव तदीयं सलिलं त्विदम् ॥ २६ ॥
 सूत उवाच ।
 अेवं वयस्तदा श्रुत्वा मुनिर्विस्मयमानसः ।
 प्रियामुवाच सुप्रीत्या शङ्करं मनसा स्मरन् ॥ ७ ॥
 अत्रिरुवाच ।
 प्रिये सुन्दरि त्वं सत्यमथ वायं व्यलीककाम् ।
 ब्रवीषि य यथार्थं त्वं न मन्ये दुर्लभं त्विदम् ॥ २८ ॥
 असाध्यं योगिभिर्यथ्य देवैरपि सदा शुभे ।
 तथ्यैवाद्य कथं जातं विस्मयः परमो मम ॥ २९ ॥
 यद्यैवं दृश्यते येद्वै तन्मन्येऽहं न यान्यथा ।
 एति तद्भयनं श्रुत्वा प्रत्युवाच पतिं प्रिया ॥ ३० ॥
 अनसूयोवाच ।
 आगम्यतां मया सार्धं त्वया नाथ महामुने ।
 सरिद्धराया गङ्गाया द्रष्टुमिच्छा भवेद्यदि ॥ ३१ ॥
 सूत उवाच ।
 एत्युक्त्वा तु समादाय पतिं तं सा पतिप्रता ।
 गता द्रुतं शिवं स्मृत्वा यत्र गङ्गा सरिद्धरा ॥ ३२ ॥
 दर्शयामास तां तत्र गङ्गां पत्ये पतिप्रता ।
 गर्ते य संस्थितां तत्र स्वयं दिव्यस्वर्गपिणीम् ॥ ३३ ॥
 तत्र गत्वा ऋषिश्रेष्ठो गर्तं य जलपूरितम् ।
 आकण्ठं सुन्दरं दृष्ट्वा धन्येयमिति याब्रवीत् ॥ ३४ ॥
 किं मदीयं तपश्चैव किमन्येषां पुनस्तदा ।
 एत्युक्त्वा मुनिशार्दूलो भक्त्या तुष्टाव तां तदा ॥ ३५ ॥
 ततो हि स मुनिस्तत्र सुस्नातः सुभगे जले ।
 आथम्य पुनरेवात्र स्तुतिं यके पुनः पुनः ॥ ३६ ॥
 अनसूयापि संस्नाता सुन्दरे तज्जले तदा ।
 नित्यं यके मुनिः कर्म सानसूयापि सुप्रता ॥ ३७ ॥

ततः सोवाय तां गङ्गा गम्यते स्वस्थलं मया ।
 धृत्युक्ते यं पुनः साध्वी तामुवाच सरिद्धराम् ॥ ३८ ॥

अनसूयोवाच ।

यदि प्रसन्ना देवेशि यद्यस्ति यं कृपा मयि ।
 त्वया स्थेयं निश्चलत्वाद्दस्मिन्देवि तपोवने ॥ ३९ ॥

महतां यं स्वभावश्च नाङ्गीकृत्य परित्यजेत् ।
 धृत्युक्त्वा यं करौ बद्ध्वा तां तुष्टाव पुनः पुनः ॥ ४० ॥

ऋषिश्चापि तथोवाच त्वया स्थेयं सरिद्धरे ।
 सानुकूला भव त्वं हि सनाथान्देवि नः कुरु ॥ ४१ ॥

तदीयं तद्भयः श्रुत्वा रभ्यं गङ्गा सरिद्धरा ।
 प्रसन्नमानसा गङ्गानसूयां वाक्यमब्रवीत् ॥ ४२ ॥

गङ्गोवाच ।

शङ्करार्यनसम्भूतकूलं वर्षस्य यच्छसि ।
 स्वामिनश्च तदा स्थास्ये देवानामुपकारिणात् ॥ ४३ ॥

तथा दानैर्न मे तुष्टिस्तीर्थस्नानैस्तथा यं वै ।
 यज्ञैस्तथाथवा योगैर्यथा पातिप्रतेन यं ॥ ४४ ॥

पतिप्रतां यथा दृष्ट्वा मनसः प्रीणानं भवेत् ।
 तथा नान्यैरुपायैश्च सत्यं मे व्याहृतं सति ॥ ४५ ॥

पतिप्रतां स्त्रियं दृष्ट्वा पापनाशो भवेन्मम ।
 शुद्धा जाता विशेषेण गौरीतुल्या पतिप्रता ॥ ४६ ॥

तस्माद्य्य यदि लोकस्य हिताय तत्प्रयच्छसि ।
 तर्ह्यहं स्थिरतां यास्ये यदि कल्याणमिच्छसि ॥ ४७ ॥

सूत उवाच ।

धृत्येवं वचनं श्रुत्वानसूया सा पतिप्रता ।
 गङ्गायै प्रददौ पुण्यं सर्वं तद्दर्शसम्भवम् ॥ ४८ ॥

महतां यं स्वभावो हि परेषां हितमावडेत् ।
 सुवर्णं यन्मनं येक्षुरसस्तत्र निदर्शनम् ॥ ४९ ॥

येतद् दृष्ट्वानसूयं तत्तर्भं पातिप्रतं महत् ।

प्रसन्नोऽभून्महादेवः पार्थिवाद्याविराशु वै ॥ ५० ॥

शम्भुरुवाच ।

दृष्ट्वा ते कर्म साध्येतत् प्रसन्नोऽस्मि पतिप्रते ।

वरं ब्रूहि प्रिये मत्तो यतः प्रियतरासि मे ॥ ५१ ॥

अथ तौ दम्पती शम्भुमभूतां सुन्दराङ्गतिम् ।

पञ्चवङ्ग्रादिसंयुक्तं उरं प्रेक्ष्य सुविस्मितौ ॥ ५२ ॥

नत्वा स्तुत्वा करौ बद्ध्वा महाभक्तिसमन्वितौ ।

अवोचेतां समभ्यर्थ्य शङ्करं लोकशङ्करम् ॥ ५३ ॥

दम्पती उच्यतुः ।

यदि प्रसन्नो देवेश प्रसन्ना जगदम्बिका ।

अस्मिंस्तपोवने तिष्ठ लोकानां सुभद्रो भव ॥ ५४ ॥

प्रसन्ना य तदा गङ्गा प्रसन्नश्च शिवस्तदा ।

उभौ तौ य स्थितौ तत्र यत्रासीदृषिसत्तमः ॥ ५५ ॥

अत्रीश्वरश्च नाम्नासीदीश्वरः परदुःखदा ।

गङ्गा सापि स्थिता तत्र तदा गर्तेऽथ मायया ॥ ५६ ॥

तद्दिनं हि समारभ्य तत्राक्षय्यजलं सदा ।

उस्तमात्रे हि तद्गर्ते गङ्गा मन्दाकिनी ल्यभूत् ॥ ५७ ॥

तत्रैव ऋषयो दिव्याः समाजग्मुः सडाङ्गनाः ।

तीर्थात्तीर्थाय्य ते सर्वे ये पुरा निर्गता द्विजाः ॥ ५८ ॥

यवाश्च व्रीहयश्चैव यज्ञयागपरायणाः ।

युक्ता ऋषिवरैस्तैश्च डोमं यकुश्च ते जनाः ॥ ५९ ॥

कर्मभिस्तैश्च सन्तुष्टा वृष्टिं यकुर्धनास्तदा ।

आनन्दः परमो लोके बभूवाति मुनीश्वराः ॥ ६० ॥

अत्रीश्वरस्य माहात्म्यमित्युक्तं वः सुभाषणम् ।

भुक्तिमुक्तिप्रदं सर्वकामदं भक्तिवर्धनम् ॥ ६१ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायामत्रीश्वरमाहात्म्यवर्णनं नाम यतुर्थोऽध्यायः ॥ ४.४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

कोटिरुद्रसंछिता

४.प. पञ्चमोऽध्यायः । ब्राह्मणरीमरज्ञवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

कालञ्जरे गिरौ दिव्ये नीलकण्ठो मलेश्वरः ।

विङ्गउरुपः सदा यैव भक्तानन्दप्रदः सदा ॥ १ ॥

महिमा तस्य दिव्योऽस्ति श्रुतिस्मृतिप्रकीर्तितः ।

तीर्थं तदाभ्यया तत्र स्नानात्पातकनाशकृत् ॥ २ ॥

रेवातीरे यानि सन्ति शिवविङ्गानि सुप्रताः ।

सर्वसौभ्यकराणीह तेषां सङ्ख्या न विद्यते ॥ ३ ॥

सा य रुद्रस्वरुपा हि दर्शनात्पापहारिका ।

तस्यां स्थिताश्च ये डेयित्वाषाणाः शिवरूपिणः ॥ ४ ॥

तथापि य प्रवक्ष्यामि यथान्यानि मुनीश्वराः ।

प्रधानशिवविङ्गानि भुक्तिमुक्तिप्रदानि य ॥ ५ ॥

आर्तेश्वरसुनामा हि वर्तते पापहारकः ।

परमेश्वर इति ज्ञातः सिंहेश्वर इति स्मृतः ॥ ६ ॥

शर्मेशश्च तथा यात्र कुमारेश्वर एव य ।

पुण्डरीकेश्वरः ज्ञातो मण्डपेश्वर एव य ॥ ७ ॥

तीक्ष्णेशनामा तत्रासीद्दर्शनात्पापहारकः ।

धुन्धुरेश्वरनामासीत्पापहा नर्मदातटे ॥ ८ ॥

शूलेश्वर इति ज्ञातस्तथा कुम्भेश्वरः स्मृतः ।

कुम्भेश्वरनामापि तथा सोमेश्वरः स्मृतः ॥ ९ ॥

नीलकण्ठो मङ्गलेशो मङ्गलायतनो महात् ।

महाकपीश्वरो देवः स्थापितो हि हनूमता ॥ १० ॥

ततश्च नन्दिः को देवो हत्वाकोटिनिवारकः ।

सर्वकामार्थदश्चैव भोक्ष्णो हि प्रकीर्तितः ॥ ११ ॥

नन्दीकेशं य यश्चैव पूजयेत्परया मुदा ।

नित्यं तस्यापिला सिद्धिर्भविष्यति न संशयः ॥ १ ॥

तत्र तीरे य यः स्नाति रेवायां मुनिसत्तमाः ।

तस्य कामाश्च सिध्यन्ति सर्वं पापं विनश्यति ॥ १३ ॥

ऋषय उच्युः ।

येवं तस्य य माहात्म्यं कथं तत्र मडामते ।

नन्दिदेशस्य कृपया कथ्यतां य त्वयाधुना ॥ १४ ॥

सूत उवाच ।

सभ्यङ् पृष्टं भवद्भिश्च कथयामि यथाश्रुतम् ।

शौनकाद्याश्च मुनयः सर्वे हि शृणुतादरात् ॥ १५ ॥

पुरा युषिष्ठिरेणैवं पृष्टश्च ऋषिसत्तमः ।

यथोवाच तथा वय्मि भवत्स्नेहानुसारतः ॥ १६ ॥

रेवायाः पश्चिमे तीरे कर्णिकी नाम वै पुरी ।

विराजते सुशोभाढ्या यतुर्वर्णसमाकुला ॥ १७ ॥

तत्र द्विजवरः कश्चिदुत्थङ्गुलसम्भवः ।

काश्यां गतश्च पुत्राभ्यामर्पयित्वा स्वपत्निकाम् ॥ १८ ॥

तत्रैव स मृतो विप्रः पुत्राभ्यां य श्रुतं तदा ।

तदीयं यैव तत्कृत्यं यकाले पुत्रकावुभौ ॥ १९ ॥

पत्नी य पालयामास पुत्रौ पुत्रहितैषिणी ।

किञ्चिच्च वर्जयित्वा य विभक्तं वै धनं तथा ॥ २० ॥

स्वीयं य रक्षितं किञ्चिद्धनं मरणात्तेतवे ।

ततश्च द्विजपत्नी हि कियत्काले गते य सा ॥ २१ ॥

कदाचिन्म्रियमाणा सा विविधं पुण्यमाचरत् ।

न मृता दैवयोगेन द्विजपत्नी य सा द्विजाः ॥ २२ ॥

यदा प्राणान्न मुमुये माता दैवात्तयोश्च सा ।

तद् द्रष्टुवा जननीकष्टं पुत्रकावूयतुस्तदा ॥ २३ ॥

पुत्रावूयतुः ।

किं न्यूनं विधेते मातः कष्टं यद्विधेते मडत् ।

प्रियतां तद् द्रुतं प्रीत्या तदावां करवावडे ॥ २४ ॥

सूत उवाच ।

तश्श्रुत्वोक्तं तथा तत्र न्यूनं मे विद्यते भुङु ।
तदेव क्रियते चेद्वै सुप्तेन मरणं भवेत् ॥ ५ ॥

ज्येष्ठपुत्रश्च यस्तस्यास्तेनोक्तं कथ्यतां त्वया ।
करिष्यामि तदेतद्धि तथा य कथितं तदा ॥ ६ ॥

द्विजपत्न्युवाच ।

शृणु पुत्र वयः प्रीत्या पुरासीन्मे मनःस्पृष्टा ।
काश्यां गन्तुं तथा नासीद्विदानीं म्रियते पुनः ॥ ७ ॥

ममास्थीनि त्वया पुत्र क्षेपाणीयान्यतन्द्रितम् ।
गङ्गाजले शुभं तेऽद्य भविष्यति न संशयः ॥ ८ ॥

सूत उवाच ।

धृत्युक्ते य तथा मात्रा स ज्येष्ठतनयोऽब्रवीत् ।
मातरं मातृभक्तस्तु सुप्रतां मरणोन्मुष्मीम् ॥ २६ ॥

पुत्र उवाच ।

मातस्त्वया सुप्तेनैव प्राणास्त्याज्या न संशयः ।
तव कार्यं पुरा कृत्वा पश्चात्कार्यं मदीयकम् ॥ ३० ॥

धृति उस्ते जलं दत्त्वा यावत्पुत्रो गृहं गतः ।
तावत्सा य मृता तत्र हरस्मरणतत्परा ॥ ३१ ॥

तस्याश्चैव तु यत्कृत्यं तत्सर्वं संविधाय सः ।
मासिकं कर्म कृत्वा तु गमनाय प्रयत्नमे ॥ ३२ ॥

द्वयोः श्रेष्ठतरो यो वै सुवादो नाम विश्रुतः ।
तदस्थीनि समादाय निःसृतस्तीर्थकाभ्यया ॥ ३३ ॥

सङ्गृह्य सेवकं कञ्चित्तेनैव सङ्घितस्तदा ।
आश्वास्य भार्यां पुत्रांश्च मातुः प्रियचिकीर्षया ॥ ३४ ॥

श्राद्धदानादिकं भोज्यं कृत्वा विधिमनुत्तमम् ।
मङ्गलस्मरणं कृत्वा निर्जगाम गृहाद् द्विजः ॥ ३५ ॥

तद्दिने योजनं गत्वा विंशति ग्रामके शुभे ।
उवासास्तं गते भानौ गृहे विप्रस्य कस्यचित् ॥ ३६ ॥

यङ्के सन्ध्यादि सत्कर्म स द्विजो विधिपूर्वकम् ।
स्तवादि कृतवांस्तत्र शम्भोरद्भुतकर्मणः ॥ ३७ ॥

सेवकेन तदा युक्तो ब्राह्मणः संस्थितस्तदा ।
यामिनी य गता तत्र मुहूर्तद्वयसम्मिता ॥ ३८ ॥

येतस्मिन्नन्तरे तत्रैकमाश्रयमभूत्तदा ।
शृणुतादरतस्तस्य मुनयो वो वदाम्यहम् ॥ ३९ ॥

एतं श्रीशिवमहापुराणे यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां नन्दिकेश्वरमाहात्म्ये ब्राह्मणीमरणवर्णनं नाम पञ्चमोऽध्यायः
॥ ४.५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहिता

४.६. षष्ठोऽध्यायः । ब्राह्मणीस्वर्गातिवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

गौश्रैकाप्यभवत्तत्र ङ्यङ्गणो बन्धिता शुभा ।
तदैव ब्राह्मणो रात्रावाजगाम बहिर्गतः ॥ १ ॥

स उवाच प्रियां स्वीयां दृष्ट्वा गामङ्गणो स्थिताम् ।
अद्गुथां भेदनिर्विण्णो दोग्धुकामो मुनीश्वरः ॥ २ ॥

गौः प्रिये नैव दग्धा ते सेत्युक्ता वत्समानयत् ।
दोढनार्थं समाहूय स्त्रियं शीघ्रतरं तदा ॥ ३ ॥

वत्सं कीले स्वयं बद्धुं यत्नं यैवाकरोत्तदा ।
ब्राह्मणः स गृहस्वामी मुनयो दग्धलावसः ॥ ४ ॥

वत्सोऽपि कर्षमाणश्च पाटे वै पादपीडनम् ।
यकार ब्राह्मणश्चैव कष्टं प्राप्तश्च सुव्रतः ॥ ५ ॥

तेन पादप्रहारेण स द्विजः क्रोधमूर्छितः ।
वत्सं य ताडयामास कूपैर्दृढतरं तदा ॥ ६ ॥

वत्सोऽपि पीडितस्तेन भ्रान्तश्चैवाभवत्तदा ।

दुग्धा गौर्मांसितो वत्सो न कोधेन द्विजन्मना ॥ ७ ॥

गौर्दोर्गुं य मडत्प्रीत्या रोदनं याकरोत्तदा ।

दृष्ट्वा य रोदनं तस्या वत्सो वाक्यमथाब्रवीत् ॥ ८ ॥

वत्स उवाच ।

कथं य रुद्यते मातः किं ते दुःखमुपस्थितम् ।

तन्निवेद्य मे प्रीत्या तच्छ्रुत्वा गौरवोयत ॥ ९ ॥

श्रूयतां पुत्र मे दुःखं वक्तुं शक्नोम्यहं न हि ।

दृष्टेन ताडितस्त्वं य तेन दुःखं ममाप्यभूत् ॥ १० ॥

सूत उवाच ।

स्वमातुर्वयनं श्रुत्वा स वत्सः प्रत्यबोधयत् ।

प्रत्युवाच स्वजननीं प्रारब्धपरिनिष्ठितः ॥ ११ ॥

किं कर्तव्यं क्व गन्तव्यं कर्मबद्धा वयं यतः ।

कृतं यैव यथा पूर्वं भुज्यते य तथाधुना ॥ १२ ॥

उसता क्रियते कर्म रुदता परिभुज्यते ।

दुःखदाता न कोऽप्यस्ति सुखदाता न कश्चन ॥ १३ ॥

सुखदुःखे परो दत्त एतेषा कुमतिर्भता ।

अहं यापि करोम्यत्र मिथ्याज्ञानं तदोच्यते ॥ १४ ॥

स्वकर्मणा भवेद्दुःखं सुखं तेनैव कर्मणा ।

तस्माच्च पूज्यते कर्म सर्वं कर्मणि संस्थितम् ॥ १५ ॥

त्वं यैवाहं य जननी एमे ज्ञुवाद्यश्च ये ।

ते सर्वे कर्मणा बद्धा न शोच्याः कर्तव्यित्वया ॥ १६ ॥

सूत उवाच ।

अेवं श्रुत्वा स्वपुत्रस्य वयनं ज्ञानगर्भितम् ।

पुत्रशोकान्विता दीना सा य गौरब्रवीद्विदम् ॥ १७ ॥

गौरुवाच ।

वत्स सर्वं विजानासि कर्माधीनाः प्रजा एति ।

तथापि मायया त्रस्ता दुःखं प्राप्नोम्यहं पुनः ॥ १८ ॥

रोदनं य कृतं भूरि दुःखशान्तिर्भवेन्न हि ।

ઇત્યેતદ્વચનં શ્રુત્વા પ્રસૂં વત્સોઽબ્રવીદિદમ્ ॥ ૧૯ ॥

વત્સ ઉવાચ ।

યદ્યેવં ચ વિજાનાસિ પુનશ્ચ રુદ્ધનં કુતઃ ।

કૃત્વા ચ સાધ્યતે કિંચિત્તસ્માદ્દુઃખં ત્યજાધુના ॥ ૨૦ ॥

સૂત ઉવાચ ।

એવં પુત્રવચઃ શ્રુત્વા તન્માતા દુઃખસંયુતા ।

નિઃશ્ચસ્થાતિ તદા ઘેનુર્વત્સં વચનમબ્રવીત્ ॥ ૨૧ ॥

ગૌરુવાચ ।

મમ દુઃખં તદા ગચ્છેદ્યદા દુઃખં તથાવિધમ્ ।

ભવેદ્ધિ બ્રાહ્મણસ્યાપિ સત્યમેતદ્બ્રવીમ્યહમ્ ॥ ૨૨ ॥

પ્રાતશ્ચૈવ મયા પુત્ર શૃંગાભ્યાં હિ હનિષ્યતે ।

હતસ્ય જીવિતં સદ્યો ચાસ્યત્યસ્ય ન સંશયઃ ॥ ૨૩ ॥

વત્સ ઉવાચ ।

પ્રથમં ચત્કૃતં કર્મ તત્કલં ભુજયતેઽધુના ।

અસ્યાશ્ચ બ્રાહ્મહત્યાયા માતઃ કિં ફલમાપ્સ્યસે ॥ ૨૪ ॥

સમાભ્યાં પુણ્યપાપાભ્યાં ભવેજ્જન્મ ચ ભારતે ।

તથોઃ ક્ષયે ચ ભોગેન માતર્મુક્તિરવાપ્યતે ॥ ૨૫ ॥

કદાપિ કર્મણો નાશઃ કદા ભોગઃ પ્રજાયતે ।

તસ્માચ્ચ પુનરેવં ત્વં કર્મ મા કર્તુમુદ્યતા ॥ ૨૬ ॥

અહં કુતસ્તે પુત્રોઽથ ત્વં માતા કુત એવ ચ ।

વૃથાભિમાનઃ પુત્રત્વે માતૃત્વે ચ વિચાર્યતામ્ ॥ ૨૭ ॥

કવ માતા કવ પિતા વિદ્ધિ કવ સ્વામી કવ કલત્રકમ્ ।

ન કોઽપિ કસ્ય ચાસ્તીહ સર્વેઽપિ સ્વકૃતમ્ભુજઃ ॥ ૨૮ ॥

એવં જ્ઞાત્વા ત્વયા માતર્દુઃખં ત્યાજ્યં સુચત્તતઃ ।

સુભગાચરણં કાર્યં પરલોકસુખોપ્સયા ॥ ૯ ॥

ગૌરુવાચ ।

એવં જાનામ્યહં પુત્ર માયા માં ન જહાત્યસૌ ।

ત્વદુઃખેન સમં દુઃખં તસ્મૈ દાસ્યે તદેવ હિ ॥ ૩૦ ॥

पुनश्च ब्रह्मलत्याया नाशो यत्र भवेद्विड ।
तत्स्थलं च मया दृष्टं लत्या मे हि गमिष्यति ॥ ३१ ॥

सूत उवाच ।
धृत्येतद्भयनं श्रुत्वा स्वमातुर्गोर्द्विजोत्तमाः ।
भौनत्वं स्वीकृतं तत्र वत्सेनोक्तं न किञ्चन ॥ ३१ ॥

तयोस्तदद्भुतं वृत्तं श्रुत्वा पान्थो द्विजस्तदा ।
लृटा विचारयामास विस्मितो हि मुनीश्वराः ॥ ३३ ॥

धदमत्यद्भुतं वृत्तं दृष्ट्वा प्रातर्भया ऋतु ।
गन्तव्यं पुनरेवातो गन्तव्यं तत्स्थलं पुनः ॥ ३४ ॥

सूत उवाच ।
विचार्येति लृटा विप्रः स द्विजाः सेवकेन च ।
सुष्वाप तत्र जननीभक्तः परमविस्मितः ॥ ३५ ॥

प्रातःकाले तदा जाते गृहस्वामी समुत्थितः ।
बोधयामास तं पान्थं वचनं येदमब्रवीत् ॥ ३६ ॥

द्विज उवाच ।
स्वपिषि त्वं किमर्थं हि प्रातःकालो भवत्यलम् ।
स्वयात्रां कुरु तं देशं गमनेच्छा च यत्र ल ॥ ३७ ॥
तेनोक्तं श्रूयतां ब्रह्मन् शरीरे सेवकस्य मे ।
वर्तते हि व्यथा स्थित्वा मुहूर्तं गम्यते ततः ॥ ३८ ॥

सूत उवाच ।
धृत्येवं च मिषं कृत्वा सुष्वाप पुरुषस्तदा ।
तद्भूतमभिलं ज्ञातुमद्भुतं विस्मयावलम् ॥ ३९ ॥

दोहनस्य तदा काले ब्राह्मणः स्वसुतं प्रति ।
उवाच गन्तुकामश्च कार्यार्थं कुत्रचिद्य सः ॥ ४० ॥

पितोवाच ।
मया तु गम्यते पुत्र कार्यार्थं कुत्रचित्पुनः ।
धेनुर्दोह्या त्वया वत्स सावधानाद्वियं निजा ॥ ४१ ॥

सूत उवाच ।

धृत्युक्त्वा ब्राह्मणवरः स जगाम य कुत्रयित् ।
 पुत्रः समुत्थितस्तत्र वत्सं य मुक्त्वावांस्तदा ॥ ४२ ॥
 माता य तस्य द्योढार्थमाजगाम स्वयं तदा ।
 द्विजपुत्रस्तदा वत्सं भिन्नं कीलेन ताडितम् ॥ ४३ ॥
 बन्धनार्थं छि गोः पार्श्वमनयद्गुग्धलालसः ।
 पुनर्गौश्च तदा क्रुद्धा शङ्गेनाताडयथ्य तम् ॥ ४४ ॥
 पपात मूर्च्छां सम्प्राप्य सोऽपि मर्मणि ताडितः ।
 लोकाश्च मिलितास्तत्र गवा बालो विछिंसितः ॥ ४५ ॥
 जलं जलं वदन्तस्ते पित्राद्या यत्र संस्थिताः ।
 यत्नश्च क्रियते यावत्तावद् बालो मृतस्तदा ॥ ४६ ॥
 मृते य बालके तत्र डाडाकारो मडानभूत् ।
 तन्माता दृःप्तिता ङ्यासीद् रुरोद य पुनः पुनः ॥ ४७ ॥
 किं करोमि क्व गच्छामि को मे दुःखं व्यपोडयेत् ।
 रुदित्वेति तदा गां य ताडयित्वा व्यमोययत् ॥ ४८ ॥
 श्वेतवर्णां तदा सा गौर्द्वृतं श्यामा व्यदृश्यत ।
 अडो य दृश्यतां लोकाश्चक्रुशुशुश्च परस्परम् ॥ ४९ ॥
 ब्राह्मणश्च तदा पान्थो दृष्ट्वाश्चर्यं विनिर्गतः ।
 यत्र गौश्च गता तत्र तामनु ब्राह्मणो गतः ॥ ५० ॥
 उर्ध्वपुच्छं तदा कृत्वा शीघ्रं गौर्नर्मदां प्रति ।
 आगत्य नन्दिकस्यास्य समीपे नर्मदाजले ॥ ५१ ॥
 सन्निमज्ज्य त्रिवारं तु श्वेतत्वं य गता छि सा ।
 यथागतं गता सा य ब्राह्मणो विस्मयं गतः ॥ ५२ ॥
 अडो धन्यतमं तीर्थं ब्रह्मलत्यानिवारणम् ।
 स्वयं ममज्ज तत्रासौ ब्राह्मणः सेवकस्तथा ॥ ५३ ॥
 निमज्ज्य छि गतौ तौ य प्रशंसन्तौ नदीं य ताम् ।
 मार्गे य मिलिता काचित्सुन्दरी भूषणान्विता ॥ ५४ ॥
 तयोक्तं तं य भोः पान्थ कुतो यासि सुविस्मितः ।
 सत्यं ब्रूहि श्रवं त्यक्त्वा विप्रवर्यं ममाग्रतः ॥ ५५ ॥

सूत उवाच ।

येवं वयस्तदा श्रुत्वा द्विजेनोक्तं यथातथम् ।

पुनश्चायं द्विजस्तत्र स्त्रियोक्तः स्थीयतां त्वया ॥ ५६ ॥

तयोक्तं य समाकर्ण्य स्थितः स ब्राह्मणस्ततः ।

प्रत्युवाच विनीतात्मा कथ्यते किं वदेति य ॥ ५७ ॥

सा थाळ पुनरेवात्र त्वया दृष्टं स्थलं य यत् ।

तत्राधुना क्षिपास्थीनि मातुः किं गम्यतेऽन्यतः ॥ ५८ ॥

तव माता पान्थवर्यं साक्षाद्दिव्यमयं वरम् ।

देढं धृत्वा द्रुतं साक्षाच्छम्भोर्यास्यति सद्गतिम् ॥ ५९ ॥

वैशाप्ते चैव सम्प्राप्ते सप्तम्याश्च दिने शुभे ।

सिते पक्षे सदा गङ्गा ज्यायाति द्विजसत्तम ॥ ६० ॥

अधैव सप्तमी या सा गन्गाऽहं यामि तत्र वै ।

धृत्युक्त्वान्तर्दधे देवी सा गङ्गा मुनिसत्तमाः ॥ ६१ ॥

निवृत्तश्च द्विजः सोऽपि मात्रस्थर्द्धं स्ववस्त्रतः ।

क्षिपेधावत्तत्र तीर्थे तावच्चित्रमभूत्तदा ॥ ६२ ॥

दिव्यदेहत्वमापन्ना स्वमाता य व्यदृश्यत ।

धन्योऽसि कृतकृत्योऽसि पवित्रं य कुलं त्वया ॥ ६३ ॥

धनं धान्यं तथा चायुर्वृशो वै वर्धतां तव ।

धत्याशिषं मुहुर्दृत्वा स्वपुत्राय दिवं गता ॥ ६४ ॥

तत्र भुक्त्वा सुभ्रं भूरि चिरकालं मलोत्तमम् ।

शङ्करस्य प्रसादेन गता सा ष्युत्तमां गतिम् ॥ ६५ ॥

ब्राह्मणश्च सुतस्तस्याः क्षिप्वास्थीनि पुनस्ततः ।

प्रसन्नमानसोऽभूत्स शुद्धात्मा स्वगृहं गतः ॥ ६६ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे यतुर्ध्यां कोटिरुद्रसंहितायां नन्दिश्वरलिङ्गमालात्म्यवर्णने ब्राह्मणीस्वर्गतिवर्णनं नाम

षष्ठोऽध्यायः ॥ ४.६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥
चतुर्थी कोटिरुद्रसंहिता

४.७. सप्तमोऽध्यायः । नन्दिकेश्वरशिवविद्गुगमाडात्म्यवर्णनम् ।

ऋषय उचुः ।

कथं गङ्गा समायाता वैशाखे सप्तमीदिने ।
नर्मदायां विशेषेण सूतैतद्दर्शय प्रभो ॥ १ ॥

ईश्वरश्च कथं जातो नन्दिकेशो हि नामतः ।
वृत्तं तदपि सुप्रीत्या कथय त्वं महाभते ॥ २ ॥

सूत उवाच ।
साधु पृष्टमृषिश्रेष्ठा नन्दिकेशाश्रितं वयः ।
तदहं कथयाम्यद्य श्रवणात्पुण्यवर्धनम् ॥ ३ ॥

ब्राह्मणी ऋषिका नाम्नी कथयिष्ये द्विजन्मनः ।
सुता विवाहिता कस्मैचिद् द्विजाय विधानतः ॥ ४ ॥

पूर्वकर्मप्रभावेण पत्नी सा हि द्विजन्मनः ।
सुप्रतापि य विप्रेन्द्रा बालवैधव्यमागता ॥ ५ ॥

अथ सा द्विजपत्नी हि ब्रह्मचर्यव्रतान्विता ।
पार्थिवार्थनपूर्वं हि तपस्तेपे सुदारुणम् ॥ ६ ॥

तस्मिन्नवसरे दृष्टो मूढनामासुरो बली ।
यथौ तत्र महाभायी कामबाणेन ताडितः ॥ ७ ॥

तपन्तीं तां समालोक्य सुन्दरीमतिकामिनीम् ।
तया भोगं यथाये स नानालोभं प्रदर्शयन् ॥ ८ ॥

अथ सा सुप्रता नारी शिवध्यानपरायणा ।
तस्मिन्दृष्टिं धधौ नैव कामदृष्ट्या मुनीश्वराः ॥ ९ ॥

न मानितवती तं य ब्राह्मणी सा तपोरता ।
अतीव हि तपोनिष्ठासीच्छिवध्यानमाश्रिता ॥ १० ॥

अथ मूढः स दैत्येन्द्रः तथा तन्व्या तिरस्कृतः ।
युकोध विकटं तस्यै पश्चाद्रूपमदर्शयत् ॥ ११ ॥

अथ प्रोवाय दृष्टात्मा दुर्वयो भयकारकम् ।
 नासयामास भुशस्तां य पत्नी द्विजन्मनः ॥ १२ ॥
 तदा सा भयसन्त्रस्ता भुश्वारं शिवेति य ।
 भभाषे स्नेहतस्तन्वी द्विजपत्नी शिवाश्रया ॥ १३ ॥
 विह्वलातीव सा नारी शिवनाभप्रभाषिणी ।
 जगाम शरणं शम्भोः स्वधर्मावनडेतवे ॥ १४ ॥
 शरणागतस्वार्थं कर्तुं सद्भुतमाहितम् ।
 आनन्दार्थं हि तस्यास्तु शिव आविर्भूतव ॥ १५ ॥
 अथ तं मूढनामानं दैत्येन्द्रं कामविह्वलम् ।
 यकार भस्मसात्सद्यः शङ्करो भक्तवत्सलः ॥ १६ ॥
 ततश्च परमेशानो कृपादृष्ट्या विलोक्य ताम् ।
 वरं ब्रूहीति योवाय भक्तस्वर्णदक्षिणी ॥ १७ ॥
 श्रुत्वा मण्डेशवयनं सा साध्वी द्विजकामिनी ।
 ददृश शाङ्करं उपमानन्दजनकं शुभम् ॥ १८ ॥
 ततः प्राणम्य तं शम्भुं परमेशं सुभाषणम् ।
 तुष्टाव साञ्जलिः साध्वी नतस्कन्धा शुभाशया ॥ १९ ॥
 ऋषिकोवाय ।
 देवदेव महादेव शरणागतवत्सल ।
 दीनबन्धुस्त्वमीशानो भक्तस्वर्णदक्षिणी ॥ २० ॥
 त्वया मे रक्षितो धर्मो मूढनाभोऽसुरादिभिः ।
 यद्यं निहतो दृष्टो जगद्रक्षा कृता त्वया ॥ २१ ॥
 स्वपादयोः परां भक्तिं देहि मे ध्वनपायिनीम् ।
 अथमेव वरो नाथ किमन्यदधिकं ज्यतः ॥ २२ ॥
 अन्यदाकर्ण्य विभो प्रार्थनां मे मण्डेश्वर ।
 लोकानामुपकारार्थमिह त्वं संस्थितो भव ॥ २३ ॥
 सूत उवाच ।
 एति स्तुत्वा महादेवमृषिका सा शुभप्रता ।
 तूष्णीमासाथ गिरिशः प्रोवाय करुणाकरः ॥ २४ ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

यतुर्थी कोटिरुद्रसंहिता

४.८. अष्टमोऽध्यायः । महाबलमाहात्म्यवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

द्विजः शृणुत सद्भक्त्या शिवलिङ्गानि तानि य ।

पश्चिमायां दिशायां वै यानि ज्येष्ठानि भूतले ॥ १ ॥

कपिलायां नगर्यां तु कालरामेश्वराभिधे ।

शिवलिङ्गे महादिव्ये दर्शनात्पापहारके ॥ २ ॥

पश्चिमे सागरे शैव महासिद्धेश्वरः स्मृतः ।

धर्मार्थकामदशैव तथा भोक्षप्रदोऽपि हि ॥ ३ ॥

पश्चिमाभ्युषितीरस्थं गोकर्णं क्षेत्रमुत्तमम् ।

ब्रह्मलत्यादिपापघ्नं सर्वकामकुलप्रदम् ॥ ५ ॥

गोकर्णे शिवलिङ्गानि विद्यन्ते कोटिकोटिशः ।

असङ्ख्यातानि तीर्थानि तिष्ठन्ति य पदे पदे ॥ ५ ॥

बहुनात्र किमुक्तेन गोकर्णस्थानि सर्वशः ।

शिवप्रत्यक्षलिङ्गानि तीर्थान्यभ्यासि सर्वशः ॥ ६ ॥

गोकर्णे शिवलिङ्गानां तीर्थानामपि सर्वशः ।

वर्ष्यते मडिमा तात पुराणेषु महर्षिभिः ॥ ७ ॥

कृते युगे स हि श्वेतस्त्रेतायां सोऽतिलोहितः ।

द्वापरे पीतवर्णश्च कलौ श्यामो भविष्यति ॥ ८ ॥

आकान्तसप्तपातालकुडरोऽपि महाबलः ।

प्राप्ते कलियुगे धीरे मृदुतामुपयास्यति ॥ ९ ॥

महापातकिनश्चात्र समव्यर्थं महाबलम् ।

शिवलिङ्गं य गोकर्णे प्रयाताः शाङ्करं पदम् ॥ १० ॥

गोकर्णे तत्र मुनयो गत्वा पुण्यक्षवासरे ।

येऽर्थयन्ति य तं भक्त्या ते रुद्रः स्युर्न संशयः ॥ ११ ॥

यदा कदाचिद्गोकार्णो यो वा को वापि मानवः ।
 पूजयेच्छिवलिङ्गं तत्स गच्छेद् ब्रह्मणः पदम् ॥ १२ ॥
 ब्रह्मविष्णुवादिदेवानां शङ्करो हितकाम्यया ।
 महाबलामिधानेन देवः सन्निहितः सदा ॥ १३ ॥
 घोरैषा तपसा लब्धं रावणाय्येन रक्षसा ।
 तल्लिङ्गं स्थापयामास गोकार्णो गणनायकः ॥ १४ ॥
 विष्णुर्ब्रह्मा महेन्द्रश्च विश्वेदेवा मरुद्गणाः ।
 आदित्या वसवो दस्रौ शशाङ्कुश्च सतारकः ॥ १५ ॥
 अते विमानगतयो देवाश्च सड पार्षदैः ।
 पूर्वद्वारं निषेवन्ते तस्य वै प्रीतिकारणात् ॥ १६ ॥
 यमो मृत्युः स्वयं साक्षाच्चित्रगुप्तश्च पावकः ।
 पितृभिः सड रुद्रैश्च दक्षिणद्वारमाश्रितः ॥ १७ ॥
 वरुणः सरितां नाथो गङ्गादिसरितां गणैः ।
 महाबलं च सेवन्ते पश्चिमद्वारमाश्रिताः ॥ १८ ॥
 तथा वायुः कुबेरश्च देवेशी भद्रकालिका ।
 मातृभिश्चाङ्गिकाद्याभिरुत्तरद्वारमाश्रिताः ॥ १९ ॥
 सर्वे देवाः सगन्धर्वाः पितरः सिद्धयारणाः ।
 विधाधराः किम्बुरुषाः किन्नरा गुह्यकाः भगाः ॥ २० ॥
 नानापिशाचा वेताला दैतेयाश्च महाबलाः ।
 नागाः शेषाद्यः सर्वे सिद्धाश्च मुनयोऽपिलाः ॥ २१ ॥
 प्रणुवन्ति च तं देवं प्रणामन्ति महाबलम् ।
 लभन्त षष्टिताम्बामान् रमन्ते च यथासुभम् ॥ २२ ॥
 बहुभिस्तत्र सुतपस्तप्तं सम्पूज्य तं विभुम् ।
 लब्धा हि परमा सिद्धिरिडामुत्रापि सौम्यदा ॥ २३ ॥
 गोकार्णो शिवलिङ्गं तु भोक्षद्वार उदाहृतः ।
 महाबलामिधानोऽसौ पूजितः संस्तुतो द्विजः ॥ २४ ॥
 माघासितयतुर्दृश्यां महाबलसमर्थनम् ।
 विमुक्तिदं विशेषेण सर्वेषां पापिनामपि ॥ २५ ॥

अस्यां शिवतिथौ सर्वे मण्डोत्सवदिदृक्षवः ।
आयान्ति सर्वदृशेभ्यश्चातुर्वर्ण्यमहाजनाः ॥ २६ ॥

स्त्रियो वृद्धाश्च भालाश्च यतुराश्रमवासिनः ।
दृष्ट्वा तत्रैत्य देवेशं लेभिरे कृतकृत्यताम् ॥ २७ ॥

महाबलप्रभावात्ते तस्य विद्गं शिवस्य तु ।
सम्पूज्यैकाद्य याएडावी शिवलोकं गता द्रुतम् ॥ २८ ॥

एतौ श्रीशिवमहापुराणे यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां महाबलमाहात्म्यवर्णनं नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ४.८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहिता

४.८. नवमोऽध्यायः । याएडावीसद्गतिवर्णनम् ।

ऋषय उच्युः ।

सूत सूत महाभाग धन्यस्त्वं शैवसत्तमः ।
याएडावी का समाख्याता तत्कथां कथय प्रभो ॥ १ ॥

सूत उवाच ।

द्विजः शृणुत सद्भक्त्या तां कथां परमाद्भुताम् ।
शिवप्रभावसम्भिन्नां शृण्वतां भक्तिवर्धिनीम् ॥ २ ॥

याएडावी सा पूर्वभवेऽभवद् ब्राह्मणकन्यका ।
सौमिनी नाम चन्द्रास्या सर्वलक्षणसंयुता ॥ ३ ॥

अथ सा समये कन्या युवतिः सौमिनी द्विजः ।
पित्रा दत्ता य इस्मैषिद्विधिना द्विजसूनवे ॥ ४ ॥

सा भर्तारमनुप्राप्य किञ्चित्कालं शुभप्रता ।
रेमे तेन द्विजश्रेष्ठा नवयौवनशालिनी ॥ ५ ॥

अथ तस्याः पतिर्विप्रस्तरुणः सुरुजार्दितः ।
सौमिन्याः कालयोगान्तु पञ्चत्वमगमद् द्विजः ॥ ६ ॥

मृते भर्तरि सा नारी दुःष्मितातिविषण्णधीः ।
 किञ्चित्कालं शुभायारा सुशीलोवास सन्ननि ॥ ७ ॥
 ततः सा मन्मथाविष्टदुष्टया विधवापि य ।
 युवावस्थाविशेषेण बभूव व्यभियारिणी ॥ ८ ॥
 तज्ज्ञात्वा गोत्रिणस्तस्या दुष्कर्म कुलदूषणम् ।
 समेतास्तत्यजुर्दूरं नीत्वा तां सकथग्रहाम् ॥ ९ ॥
 कश्चिच्छूद्रवरस्तां वै विचरन्तीं निजेष्यया ।
 दृष्ट्वा वने स्त्रियं यके निनाय स्वगुलं ततः ॥ १० ॥
 अथ सा पिशिताडारा नित्यमापीतवारुणी ।
 अञ्जजनत्सुतां तेन शूद्रेण सुरतप्रिया ॥ ११ ॥
 कदाचिद्भर्तरि क्वापि याते पीतसुराथ सा ।
 ध्येष पिशिताडारं सौमिनी व्यभियारिणी ॥ १२ ॥
 ततो मेषेषु बद्धेषु गोभिः सल्लु बलिर्भजे ।
 निशामुपे तमोऽन्ये हि भृङ्गमादाय सा ययौ ॥ १३ ॥
 अविमृश्य मदावेशान्मेषबुद्ध्यामिषप्रिया ।
 अकं जघान गोवत्सं कोशन्तमतिदुर्भगा ॥ १४ ॥
 लतं तं गुहमानीय ज्ञात्वा गोवत्समङ्गना ।
 भीता शिव शिवेत्याल्ल डेनचित्पुण्यकर्मणा ॥ १५ ॥
 सा मुहुर्त् शिवं ध्यात्वामिषभोजनलालसा ।
 छित्त्वा तमेव गोवत्सं यकाराडारमीप्सितम् ॥ १६ ॥
 अयं बलुतिथे काले गते सा सौमिनी द्विजाः ।
 कालस्य वशमापन्ना जगाम यमसङ्क्षयम् ॥ १७ ॥
 यमोऽपि धर्ममालोक्य तस्याः कर्म य पौर्विकम् ।
 निवर्त्य निरयावासाय्यके याडालजातिकाम् ॥ १८ ॥
 साथ लृष्टा यमपुराख्याडालीगर्भमाश्रिता ।
 ततो बभूव जन्मान्धा प्रशान्ताङ्गारमेयका ॥ १९ ॥
 जन्मान्धा साथ बाल्येऽपि विध्वस्तपितृमातृका ।
 उढा न केनचिद्दृष्टा मलाकुष्ठरुजार्दिता ॥ २० ॥

ततः क्षुधार्दिता दीना यष्टिपाणिर्गतेक्षणा ।
 याएडावोच्छिष्टपिण्डेन जठराग्निमतर्पयत् ॥ २१ ॥
 अेवं कृच्छ्रेण मलता नीत्वा स्वविपुलं वयः ।
 जरया अस्तसर्वाङ्गी दुःखमाप दुरत्ययम् ॥ २२ ॥
 कदाचित्साथ याएडाली गोकर्णं तं मलाजनाम् ।
 आयास्यन्त्यां शिवतिथौ गच्छतो बुभुधेऽध्वगाम् ॥ २३ ॥
 अथासावपि याएडाली वसनाशनतृष्णया ।
 मलाजनाम् याययितुं सञ्चयार शनैः शनैः ॥ २४ ॥
 गत्वा तत्राय याएडाली प्रार्थयन्ती मलाजनाम् ।
 यत्र तत्र यथारासौ दीनवाक्प्रसृताञ्जलिः ॥ २५ ॥
 अेवमभ्यर्थयन्त्यास्तु याएडाल्याः प्रसृताञ्जलौ ।
 अेकः पुण्यतमः पान्थः प्राक्षिपद्विल्वमञ्जरीम् ॥ २६ ॥
 तामञ्जलौ निपतितं सा विमृश्य पुनः पुनः ।
 अलक्ष्यमिति मत्वाथ दूरे प्राक्षिपदातुरा ॥ २७ ॥
 तस्याः कराद्विनिर्मुक्ता रात्रौ सा बिल्वमञ्जरी ।
 पपात कस्यचिद्दिष्ट्या शिवलिङ्गस्य मस्तके ॥ २८ ॥
 सैवं शिवयतुर्दृश्यां रात्रौ पान्थजनाम् मुहुः ।
 यायमानापि यत्किञ्चिन्न लेभे दैवयोगतः ॥ २९ ॥
 अेवं शिवयतुर्दृश्या व्रतं जातं य निर्मलम् ।
 अज्ञानतो जागरणं परमानन्ददायकम् ॥ ३० ॥
 ततः प्रभाते सा नारी शोकेन मलतावृता ।
 शनैर्निववृते दीना स्वदृशाथैव केवलम् ॥ ३१ ॥
 श्रान्ता यिरोपवासेन निपतन्ती पदे पदे ।
 अतीत्य तावतीं भूमिं निपपात विचेतना ॥ ३२ ॥
 अथ सा शम्भुकृपया जगाम परमं पदम् ।
 आरुढ्य सुविमानं य नीतं शिवगणैर्द्रुतम् ॥ ३३ ॥
 आदौ यदेषा शिवनाम नारी

પ્રમાદતો વાપ્યસતી જગાદ ।

તેનેહ ભૂયઃ સુકૃતેન વિપ્રા

મહાબલસ્થાનમવાપ દિવ્યમ્ ॥ ૩૪ ॥

શ્રીગોકર્ણે શિવતિથાવુષ્પોષ્ય શિવમસ્તકે ।

કૃત્વા જાગરણં સા હિ ચક્રે બિલ્વાચ્ચંનં નિશિ ॥ ૩૫ ॥

અકામતઃ કૃતસ્થાસ્ય પુણ્યસ્યૈવ ચ તત્કલમ્ ।

ભુનક્ત્યદાપિ સા ચૈવ મહાબલપ્રસાદતઃ ॥ ૩૬ ॥

એવંવિધં મહાલિડ્ગં શકુરસ્ય મહાબલમ્ ।

સર્વપાપહરં સઘઃ પરમાનન્દદાયકમ્ ॥ ૩૭ ॥

એવં વઃ કથિતં વિપ્રા માહાત્મ્યં પરમં મયા ।

મહાબલાભિધાનસ્ય શિવલિડ્ગવરસ્ય હિ ॥ ૩૮ ॥

અથાન્યદપિ વક્ષ્યામિ માહાત્મ્યં તસ્ય ચાદ્ભુતમ્ ।

શ્રુતમાત્રેણ યેનાશુ શિવે ભક્તિઃ પ્રજાયતે ॥ ૩૯ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે ચતુર્થ્યાં કોટિરુદ્રસંહિતાયાં ચાણ્ડાલીસદ્રતિવર્ણનં નામ નવમોઽધ્યાયઃ ॥ ૪.૯ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

ચતુર્થ્યાં કોટિરુદ્રસંહિતા

૪.૧૦. દશમોઽધ્યાયઃ । મહાબલાહ્શિવલિડ્ગમાહાત્મ્યવર્ણનમ્ ।

સૂત ઉવાચ ।

શ્રીમતીક્ષ્વાકુવંશે હિ રાજા પરમધાર્મિકઃ ।

આસીન્મિત્રસહો નામ શ્રેષ્ઠઃ સર્વધનુષ્પતામ્ ॥ ૧ ॥

તસ્ય રાજાઃ સુધર્મિષ્ઠા મદ્યન્તી પ્રિયા શુભા ।

દમ્યન્તી નલસ્યેવ બભૂવ વિદિતા સતી ॥ ૨ ॥

સ એકદા હિ મૃગયાસ્નેહી મિત્રસહો નૃપઃ ।

મહદ્ભલેન સંયુક્તો જગામ ગહનં વનમ્ ॥ ૩ ॥

વિહરંસ્તત્ર સ નૃપઃ કમઠાહ્ નિશાચરમ્ ।

निजघान मडादुष्टं साधुपीडाकरं भवम् ॥ ४ ॥

अथ तस्यानुजः पापी जयेयं छन्नैव तम् ।

मत्वा जगाम नृपतेरन्तिकं छन्नकारकः ॥ ५ ॥

तं विनम्राकृतिं दृष्ट्वा भृत्यतां कर्तुमागतम् ।

यत्के मडानसाध्यक्षमज्ञानात्स महीपतिः ॥ ६ ॥

अथ तस्मिन्वने राजा डियत्कालं विवृत्य सः ।

निवृत्तो मृगयां छित्वा स्वपुरीमाययौ मुदा ॥ ७ ॥

पितुः क्षयाडे सम्प्राप्ते निमन्त्र्य स्वगुरुं नृपः ।

वसिष्ठं गृहमानिन्ये भोजयामास भक्तितः ॥ ८ ॥

रक्षसा सूदृशेषु सन्मिश्रितनरामिषम् ।

शाकामिषं पुरः क्षिप्तं दृष्ट्वा गुरुरथाब्रवीत् ॥ ९ ॥

गुरुरुवाच ।

धिक् त्वां नरामिषं राजस्त्वयैतच्छन्नकारिणा ।

भलेनोपहृतं मज्यं ततो रक्षो भविष्यसि ॥ १० ॥

रक्षःकृतं य विज्ञाय तद्वैवं स गुरुस्तदा ।

पुनर्विमृश्य तं शापं यकार द्वादशाब्दिकम् ॥ ११ ॥

स राजानुचितं शापं विज्ञाय क्रोधमूर्छितः ।

जलाञ्जलिं समादाय गुरुं शम्भुं समुद्यतः ॥ १२ ॥

तदा य तत्प्रिया साध्वी मद्यन्ती सुधर्मिणी ।

पतित्वा पादयोस्तस्य शापं तं छि न्यवारयत् ॥ १३ ॥

ततो निवृत्तशापस्तु तस्या वचनगौरवात् ।

तत्याज पादयोरम्भः पादौ क्लमषतां गतौ ॥ १४ ॥

ततःप्रभृति राजा भूत्स लोकेऽस्मिन्मुनीश्वराः ।

क्लमषाङ्घ्रिरिति ज्ञातः प्रभावात्तज्जलस्य छि ॥ १५ ॥

राजा मित्रसहः शापाद् गुरोरृषिवरस्य छि ।

अभूव राक्षसो घोरो छिसको वनगोचरः ॥ १६ ॥

स बिभ्रद्राक्षसं वृषं कालान्तकयमोपमम् ।

थभाद विविधाञ्जन्तून् मानुषादीन्वनेचरः ॥ १७ ॥

स कदाचिद्धने क्वापि रममाणौ किशोरकौ ।
अपश्यदन्तकाकारो नवोद्धौ मुनिदम्पती ॥ १८ ॥
राक्षसः स नरादारः किशोरं मुनिनन्दनम् ।
जग्धुं जग्राह शापार्तो व्याघ्रो मृगशिशुं यथा ॥ १९ ॥
कक्षे गृहीतं भर्तारं दृष्ट्वा भीता य तत्प्रिया ।
सा यक्के प्रार्थनां तस्मै वदती करुणं वचः ॥ २० ॥
प्रार्थमानोऽपि बहुशः पुरुषाद्यः स निर्धृशः ।
यथाद्य शिर उल्लृत्य विप्रसूनोर्दुराशयः ॥ २१ ॥
अथ साध्वी य सा दीना विलप्य भृशदुःखिता ।
आलृत्य भर्तुरस्थीनि शितां यक्के किलोल्बणाम् ॥ २२ ॥
भर्तारमनुगच्छन्ती संविशन्ती दुताशनम् ।
राजानं राक्षसाकारं सा शशाप द्विजाङ्गना ॥ २३ ॥
अद्यप्रभृति नारीषु यदा त्वं सङ्गतो भवेः ।
तदा मृतिस्तवेत्युक्त्वा विवेश ज्वलनं सती ॥ २४ ॥
सोऽपि राजा गुरोः शापमनुभूय कृतावधिम् ।
पुनः स्वर्णमास्थाय स्वगृहं मुदितो ययौ ॥ २५ ॥
ज्ञात्वा विप्रसतीशापं मद्यन्ती रतिप्रियम् ।
पतिं निवारयामास वैधव्यादतिबिभ्यती ॥ २६ ॥
अनपत्यो विनिर्विण्णो राजयभोगेषु पार्थिवः ।
विसृज्य सकलां लक्ष्मीं वनमेव जगाम ह ॥ २७ ॥
स्वपृष्ठतः समायान्तीं ब्रह्महत्यां सुदुःखदाम् ।
ददर्श विकटाकारं तर्जयन्तीं मुहुर्मुहुः ॥ २८ ॥
तस्या निर्भद्रमन्विच्छन् राजा निर्विण्णमानसः ।
यकार नानोपायान्स जपव्रतमभाट्टिकान् ॥ २९ ॥
नानोपायैर्यदा राज्ञस्तीर्थस्नानादिभिर्द्विजाः ।
न निवृत्ता ब्रह्महत्या मिथिलां स ययौ तदा ॥ ३० ॥
बाह्योद्योगतस्तस्याश्चिन्तया परयार्दितः ।

ददर्श मुनिमायान्तं गौतमं पार्थिवश्च सः ॥ ३१ ॥

अभिसृत्य स राजेन्द्रो गौतमं विमलाशयम् ।
तदर्शनामङ्किञ्चित्कः प्राणानाम् मुहुर्मुहुः ॥ ३ ॥

अथ तत्पृष्टकुशलो दीर्घमुषणं च निःश्वसन् ।
तत्कृपादृष्टिसम्प्राप्तसुभः प्रोवाच तं नृपः ॥ ३३ ॥

राजोवाच ।

मुने मां भाधते ह्येषा ब्रह्महत्या दुरत्यया ।
अलक्षिता परैस्तात तर्जयन्ती पटे पटे ॥ ३४ ॥

यन्मया शापदग्धेन विप्रपुत्रश्च भक्षितः ।
तत्पापस्य न शान्तिर्हि प्रायश्चित्तसहस्रकैः ॥ ३५ ॥

नानोपायाः कृता मे हि तस्थान्त्यै ब्रमता मुने ।
न निवृत्ता ब्रह्महत्या मम पापात्मनः किमु ॥ ३६ ॥

अद्य मे जन्मसाकृत्यं सम्प्राप्तमिव लक्षये ।
यतस्त्वदर्शनादेव ममानन्दभरोऽभवत् ॥ ३७ ॥

अद्य मे तव पादाब्जशरणस्य कृतैः सः ।
शान्तिं कुरु मडाभाग येनाहं सुभमाप्नुयाम् ॥ ३८ ॥

सूत उवाच ।

धृति राज्ञा समादिष्टो गौतमः करुणार्द्रधीः ।
समादिदेश धोराणामधानां साधु निष्कृतिम् ॥ ३९ ॥

गौतम उवाच ।

साधु राजेन्द्र धन्योऽसि मडाद्येभ्यो भयं त्यज ।
शिवे शास्तरि भक्तानां क्व भयं शरणीषिणाम् ॥ ४० ॥

शृणु राजन्मडाभाग क्षेत्रमन्यत्रतिष्ठितम् ।
मडापातकसंघारि गोकर्णार्ण्यं शिवालयम् ॥ ४१ ॥

तत्र स्थितिर्न पापानां महद्भ्यो महतामपि ।
मडाभवाभिधानेन शिवः सन्निहितः स्वयम् ॥ ४२ ॥

सर्वेषां शिवविद्गानां सार्वभौमो मडाभलः ।
यतुर्युगे यतुर्वर्णः सर्वपापापहारकः ॥ ४३ ॥

पश्चिमाब्भुधितीरस्थं गोकर्णं तीर्थमुत्तमम् ।
 तत्रास्ति शिवलिङ्गं तन्महापातकनाशकम् ॥ ४४ ॥
 तत्र गत्वा महापापाः स्नात्वा तीर्थेषु भूरिशः ।
 महाबलं च सम्भूज्य प्रयाताः शाङ्करं पदम् ॥ ४५ ॥
 तथा त्वमपि राजेन्द्र गोकर्णं गिरिशालयम् ।
 गत्वा सम्भूज्य तल्लिङ्गं कृतकृत्यत्वमाप्नुयाः ॥ ४६ ॥
 तत्र सर्वेषु तीर्थेषु स्नात्वाभ्यर्च्य महाबलम् ।
 सर्वपापविनिर्मुक्तः शिवलोकं त्वमाप्नुयाः ॥ ४७ ॥

सूत उवाच ।
 एत्यादिष्टः स मुनिना गौतमेन महात्मना ।
 महादृष्टमना राजा गोकर्णं प्रत्यपद्यत ॥ ४८ ॥
 तत्र तीर्थेषु सुस्नात्वा समभ्यर्च्य महाबलम् ।
 निर्धूताशेषपापौघोऽलभच्छम्भोः परं पदम् ॥ ४९ ॥
 य एमां शृणुयान्नित्यं महाबलकथां प्रियाम् ।
 त्रिसप्तकुलजैः सार्धं शिवलोके व्रजत्यसौ ॥ ५० ॥
 एति वञ्च समाप्यातं माहात्म्यं परमाद्भुतम् ।
 महाबलस्य गिरिशलिङ्गस्य निष्पिवाघदृत् ॥ ५१ ॥
 एति श्रीशिवमहापुराणे यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां महाबलाहिशिवलिङ्ग- माहात्म्यवर्णनं नाम दशमोऽध्यायः
 ॥ ४.१० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
 ॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥
 यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहिता

४.११. अेकादशोऽध्यायः । यन्द्रभालपशुपतिनाथलिङ्गमाहात्म्यवर्णनम् ।

ऋषय उच्युः ।
 सूत सूत महाभाग धन्यस्त्वं शिवसक्तधीः ।
 महाबलस्य लिङ्गस्य श्रावितेयं कथाद्भुता ॥ १ ॥

उत्तरस्यां द्विशायां च शिवलिङ्गानि यानि च ।
 तेषां महात्म्यमनघं वद त्वं पापनाशकम् ॥ २ ॥
 सूत उवाच ।
 शृणुतादरतो विप्रा औत्तराणां विशेषतः ।
 महात्म्यं शिवलिङ्गानां प्रवदामि समासतः ॥ ३ ॥
 गोकर्णं क्षेत्रमपरं महापातकनाशनम् ।
 महावनं च तत्रास्ति पवित्रमतिविस्तरम् ॥ ४ ॥
 तत्रास्ति यन्द्रभालाभ्यं शिवलिङ्गमनुत्तमम् ।
 रावणेन समानीतं सद्भक्त्या सर्वसिद्धिदम् ॥ ५ ॥
 तस्य तत्र स्थितिर्वैद्यनाथस्येव मुनीश्वराः ।
 सर्वलोकहितार्थाय करुणासागरस्य च ॥ ६ ॥
 स्नानं कृत्वा तु गोकर्णे यन्द्रभालं समर्थ्य च ।
 शिवलोकमवाप्नोति सत्यं सत्यं न संशयः ॥ ७ ॥
 यन्द्रभालस्य लिङ्गस्य मडिमा परमाद्भुतः ।
 न शक्यो वर्णितुं व्यासाद्भक्तिस्नेहतरस्य हि ॥ ८ ॥
 यन्द्रभालमहादेवलिङ्गस्य मडिमा महान् ।
 यथाकथञ्चित्सम्प्रोक्तः परलिङ्गस्य वै शृणु ॥ ९ ॥
 दधीयं शिवलिङ्गं तु मिश्रर्षिवरतीर्थके ।
 दधीयिना मुनीशेन सुप्रीत्या च प्रतिष्ठितम् ॥ १० ॥
 तत्र गत्वा च तत्तीर्थे स्नात्वा सम्यग्विधानतः ।
 शिवलिङ्गं समर्थेद्रे दधीयेश्वरमादरात् ॥ ११ ॥
 दधीयमूर्तिस्तत्रैव समर्थ्या विधिपूर्वकम् ।
 शिवप्रीत्यर्थमेवाशु तीर्थयात्राङ्गुलार्थिभिः ॥ १२ ॥
 अ एवं कृते मुनिश्रेष्ठाः कृतकृत्यो भवेन्नरः ।
 षड् सर्वसुषुं भुक्त्वा परत्र गतिमाप्नुयात् ॥ १३ ॥
 नैमिषारण्यतीर्थे तु निम्बिलर्षिप्रतिष्ठितम् ।
 ऋषीश्वरमिति प्यातं शिवलिङ्गं सुषुप्रदम् ॥ १४ ॥
 तद्दर्शनात्पूजनाय्य जनानां पापिनामपि ।

भुक्तिर्भुक्तिश्च तेषां तु परत्रेह मुनीश्वराः ॥ १५ ॥

उत्पाडराज्ञतीर्थे तु शिवलिङ्गमघापडम् ।

पूजनीयं विशेषेण उत्पाकोटिविनाशनम् ॥ १६ ॥

देवप्रयागतीर्थे तु ललितेश्वरनामकम् ।

शिवलिङ्गं सदा पूज्यं नरैः सर्वाधनाशनम् ॥ १७ ॥

नयपालाप्यपुर्यां तु प्रसिद्धायां मळीतले ।

लिङ्गं पशुपतीशाप्यं सर्वकामफलप्रदम् ॥ १८ ॥

शिरोभागस्वर्गपेण शिवलिङ्गं तदस्ति हि ।

तत्कथां वर्णयिष्यामि देदारेश्वरवर्णने ॥ १९ ॥

तदारान्भुक्तिनाथाप्यं शिवलिङ्गं मडाद्भुतम् ।

दर्शनादर्थनात्तस्य भुक्तिर्भुक्तिश्च लभ्यते ॥ २० ॥

एति वश्च समाख्यातं लिङ्गवर्णनमुत्तमम् ।

यतुर्दिक्षु मुनिश्रेष्ठाः किमन्यच्छ्रेतुमिच्छथ ॥ २१ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां यन्द्रमालपशुपतिनाथलिङ्गमाडात्त्यवर्णनं
नामैकादशोऽध्यायः ॥ ४.११ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहिता

४.१२. द्वादशोऽध्यायः । लिङ्गस्वरूपकारणवर्णनम् ।

ऋषय इत्युः ।

सूत जनासि सकलं वस्तु व्यासप्रसादतः ।

तवाज्ञातं न विद्येत तस्मात्पृच्छामहे वयम् ॥ १ ॥

लिङ्गं य पूजयते लोके तत्त्वया कथितं य यत् ।

तत्तथैव न यान्यद्वा कारणं विद्यते त्विह ॥ २ ॥

बाणरुपा श्रुता लोके पार्वती शिववल्लभा ।

अेतत्किं कारणं सूत कथय त्वं यथाश्रुतम् ॥ ३ ॥

सूत उवाच ।

कल्पभेदकथा यैव श्रुता व्यासान्मया द्विजाः ।
तामेव कथयाम्यद्य श्रूयतामृषिसत्तमाः ॥ ४ ॥

पुरा दारुवने जातं यद् वृत्तं तु द्विजन्मनाम् ।
तदेव श्रूयतां सम्यक् कथयामि यथाश्रुतम् ॥ ५ ॥

दारुनाम वनं श्रेष्ठं तत्रासन् ऋषिसत्तमाः ।
शिवभक्ताः सदा नित्यं शिवध्यानपरायणाः ॥ ६ ॥

त्रिकावं शिवपूजो य कुर्वन्ति स्म निरन्तरम् ।
नानाविधैः स्तवैर्दिव्यैस्तुष्टुवुस्ते मुनीश्वराः ॥ ७ ॥

ते कदाचिद्धने याताः समिधाडराणाय य ।
सर्वे द्विजर्षभाः शैवाः शिवध्यानपरायणाः ॥ ८ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे साक्षाच्छङ्कुरो नीललोहितः ।
विशुभं य समास्थाय परीक्षार्थं समागतः ॥ ९ ॥

द्विगम्भरोऽतितेजस्वी भूतिभूषणभूषितः ।
स येष्टामकरोद्दुष्टां डस्ते लिङ्गं विधारयन् ॥ १० ॥

मनसा य प्रियं तेषां कर्तुं वै वनवासिनाम् ।
जगाम तद्भनं प्रीत्या भक्तप्रीतो डरः स्वयम् ॥ ११ ॥

तं दृष्ट्वा ऋषिपत्न्यस्ताः परं त्रासमुपागताः ।
विह्वला विस्मिताश्चान्याः समाजग्मुस्तथा पुनः ॥ १२ ॥

आलिलिङ्गुस्तथा यान्याः करं धृत्वा तथापराः ।
परस्परं तु सङ्घर्षात्सम्मग्नस्ताः स्त्रियस्तदा ॥ १३ ॥

अेतस्मिन्नेव समये ऋषिवर्याः समागमन् ।
विरुद्धं तं य ते दृष्ट्वा दृःषिताः क्रोधमूर्च्छिताः ॥ १४ ॥

तदा दुःखमनुप्राप्ताः कोऽयं कोऽयं तथाब्रुवन् ।
समस्ता ऋषयस्ते वै शिवमायाविमोडिताः ॥ १५ ॥

यदा य नोक्तवान् किञ्चित्सोऽवधूतो द्विगम्भरः ।
उच्युस्तं पुरुषं भीमं तदा ते परमर्षयः ॥ १६ ॥

त्वया विरुद्धं क्रियते वेदमार्गविलोपि यत् ।

ततस्त्वदीयं तल्लिङ्गं पततां पृथिवीतले ॥ १७ ॥

सूत उवाच ।

धृत्युक्ते तु तदा तैश्च लिङ्गं य पतितं क्षणात् ।
अवधूतस्य तस्याशु शिवस्याद्भुतरेपिणः ॥ १८ ॥

तल्लिङ्गं याग्निवत्सर्वं यद्दहाड पुरा स्थितम् ।
यत्र यत्र य तधाति तत्र तत्र दडेत्पुनः ॥ १९ ॥

पाताले य गतं तस्य स्वर्गे यापि तथैव य ।
भूमौ सर्वत्र तधातं न कुत्रापि स्थिरं छि तत् ॥ २० ॥

लोकाश्च व्याकुला जाता ऋषयस्तेऽतिदुःप्तिताः ।
न शर्म लेभिरे डेचिदेवाश्च ऋषयस्तथा ॥ २१ ॥

न ज्ञातस्तु शिवो यैस्तु ते सर्वे य सुरर्षयः ।
दुःप्तिता मिलिताः शीघ्रं ब्रह्माणां शरणं ययुः ॥ २२ ॥

तत्र गत्वा य ते सर्वे नत्वा स्तुत्वा विधिं द्विजाः ।
तत्सर्वमवदन् वृत्तं ब्रह्माणो सृष्टिकारिणो ॥ २३ ॥

ब्रह्मा तद्भयनं श्रुत्वा शिवमायाविमोहितान् ।
ज्ञात्वा तान् शङ्करं नत्वा प्रोवाच ऋषिसत्तमान् ॥ २४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

ज्ञातारश्च भवन्तो वै कुर्वते गर्हितं द्विजाः ।
अज्ञातारो यदा कुर्युः किं पुनः कथ्यते पुनः ॥ २५ ॥

विरुद्ध्यैवं शिवं देवं कुशलं कः समीहते ।
मध्याह्नसमये यो वै नातिथिं य परामृशेत् ॥ २६ ॥

तस्यैव सुकृतं नीत्वा स्वीयं य दृष्टुं पुनः ।
संस्थाप्य यातिथिर्याति किं पुनः शिवमेव वा ॥ २७ ॥

यावल्लिङ्गं स्थिरं नैव जगतां त्रितये शुभम् ।
जायते न तदा क्वापि सत्यमेतद्भदाभ्यलम् ॥ २८ ॥

भवद्भिश्च तथा कार्यं यथा स्वास्थ्यं भवेदिल ।
शिवलिङ्गस्य ऋषयो मनसा संविचार्यताम् ॥ २९ ॥

सूत उवाच ।

धृत्युक्तास्ते प्राणम्योयुर्ब्रह्माणामृषयश्च वै ।
 किमस्माभिर्विधे कार्यं तत्कार्यं त्वं समादिश ॥ ३० ॥
 धृत्युक्तश्च मुनीशैस्तैः सर्वलोकपितामहः ।
 मुनीशांस्तांस्तदा ब्रह्मा स्वयं प्रोवाच वै तदा ॥ ३१ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 आराध्य गिरिजां देवीं प्रार्थयन्तु सुराः शिवाम् ।
 योनिरुपा भवेत्येद्रे तदा तत्स्थिरतां व्रजेत् ॥ ३२ ॥
 तद्विधिं प्रवदाम्यद्य सर्वे शृणुत सत्तमाः ।
 तामेव कुरुत प्रेमया प्रसन्ना सा भविष्यति ॥ ३३ ॥
 कुम्भमेकं च संस्थाप्य कृत्वाष्टदलमुत्तमम् ।
 दूर्वायवाङ्कुरैस्तीर्थोदकमापूरयेत्ततः ॥ ३४ ॥
 वेदमन्त्रैस्ततस्तं वै कुम्भं यैवाभिमन्त्रयेत् ।
 श्रुत्युक्तविधिना तस्य पूजां कृत्वा शिवं स्मरन् ॥ ३५ ॥
 तल्लिङ्गं तज्जलेनाभिषेययेत्परमर्षयः ।
 शतरुद्रियमन्त्रैस्तु प्रोक्षितं शान्तिमाप्नुयात् ॥ ३६ ॥
 गिरिजायोनिरूपं च बाणं स्थाप्य शुभं पुनः ।
 तत्र लिङ्गं च तत्स्थाप्यं पुनश्चैवाभिमन्त्रयेत् ॥ ३७ ॥
 सुगन्धैश्चन्दनैश्चैव पुष्पधूपानिस्तथा ।
 नैवेद्यादिकपूजाभिस्तोषयेत्परमेश्वरम् ॥ ३८ ॥
 प्रणिपातैः स्तवैः पुण्यैर्वाद्यैर्गानैस्तथा पुनः ।
 ततः स्वस्त्ययनं कृत्वा जयेति व्याहरेत्तथा ॥ ३९ ॥
 प्रसन्नो भव देवेश जगदाह्लादकारक ।
 कर्ता पालयिता त्वं च संहर्ता त्वं निरक्षरः ॥ ४० ॥
 जगदादिर्जगद्योनिर्जगदन्तर्गतोऽपि च ।
 शान्तो भव मडेशान सर्वाल्लोकान्श्च पालय ॥ ४१ ॥
 अयं कृते विधौ स्वास्थ्यं भविष्यति न संशयः ।
 विकारो न त्रिलोकेऽस्मिन्भविष्यति सुभं सदा ॥ ४२ ॥
 सूत उवाच ।

धृत्युक्तास्ते द्विजा देवाः प्रशिपत्य पितामहम् ।
शिवं तं शरणां प्राप्ताः सर्वलोकसुभेक्षया ॥ ४३ ॥

पूजितः परया भक्त्या प्रार्थितः शङ्करस्तदा ।
सुप्रसन्नस्ततो भूत्वा तानुवाच मહેશ्वरः ॥ ४४ ॥
मહેશ्वर उवाच ।

उे देवा ऋषयः सर्वे मद्भयः शृणुतादरात् ।
योनिरुपेण मल्लिङ्गं धृतं येत्स्यात्तदा सुभम् ॥ ४५ ॥

पार्वतीं च विना नान्या लिङ्गं धारयितुं क्षमा ।
तथा धृतं च मल्लिङ्गं द्रुतं शान्तिं गमिष्यति ॥ ४६ ॥
सूत उवाच ।

तश्छुत्वा ऋषिभिर्देवैः सुप्रसन्नैर्मुनीश्वराः ।
गृहीत्वा चैव ब्रह्माणां गिरिजा प्रार्थिता तदा ॥ ४७ ॥

प्रसन्नां गिरिजां कृत्वा वृषभध्वजमेव च ।
पूर्वाक्तं च विधिं कृत्वा स्थापितं लिङ्गमुत्तमम् ॥ ४८ ॥
मन्त्रोक्तेन विधानेन देवाश्च ऋषयस्तथा ।
यङ्कुः प्रसन्नां गिरिजा शिवं च धर्मदेतवे ॥ ४९ ॥

समानर्युर्विशेषेण सर्वे देवर्षयः शिवम् ।
ब्रह्मा विष्णुः परे चैव त्रैलोक्यं सगराचरम् ॥ ५० ॥

सुप्रसन्नः शिवो जातः शिवा च जगदम्बिका ।
धृतं तथा च तल्लिङ्गं तेन रुपेण वै तदा ॥ ५१ ॥

लोकानां स्थापिते लिङ्गे कल्याणं चाभवत्तदा ।
प्रसिद्धं चैव तल्लिङ्गं त्रिलोक्यामभवद् द्विजाः ॥ ५२ ॥

डाटकेशमिति ज्घ्यातं तच्छिवाशिवमित्यपि ।
पूजनात्तस्य लोकानां सुभं भवति सर्वथा ॥ ५३ ॥

एत सर्वसमृद्धिः स्थानानासुभवडाधिका ।
परत्र परमा मुक्तिर्नात्र कार्या विचारणा ॥ ५४ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे चतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंछितायां लिङ्गस्वरूपकारणवर्णनं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ ४.१२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

यतुर्थी कोटिरुद्रसंहिता

४.१३. त्रयोदशोऽध्यायः । अट्टकोत्पत्तिवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

यथाभवत्सिद्गुणैः सम्भूजयस्त्रिभवे शिवः ।

तथोक्तं वा द्विजाः प्रीत्या किमन्यच्छ्रोतुमिच्छथ ॥ १ ॥

ऋषय उचुः ।

अन्धकेश्वरसिद्गुणैः मङ्गिमानं वद प्रभो ।

तथान्यच्छिवसिद्गुणानां प्रीत्या वक्तुमिच्छसि ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

पुराब्धिगर्तमाश्रित्य वसन् दैत्योऽन्धकासुरः ।

स्ववशं कारयामास त्रैलोक्यं सुरसूदनः ॥ ३ ॥

तस्माद्गर्तस्थ निःसृत्य पीडयित्वा पुनः प्रजाः ।

प्राविशच्च तदा दैत्यस्तं गर्तं सुपराङ्मः ॥ ४ ॥

देवाश्च दृग्भिताः सर्वे शिवं प्रार्थ्य पुनःपुनः ।

सर्वं निवेदयामासुः स्वदुःखं य मुनीश्वराः ॥ ५ ॥

सूत उवाच ।

तदाकर्ण्य वयस्तेषां देवानां परमेश्वरः ।

प्रत्युवाच प्रसन्नात्मा दृष्टुञ्जता सतां गतिः ॥ ६ ॥

शिव उवाच ।

घातयिष्यामि तं दैत्यमन्धकं सुरसूदनम् ।

सैन्यं य नीयतान्देवा ज्ञायामि य गणैः सह ॥ ७ ॥

तस्माद्गर्तादन्धके हि देवर्षिद्रुहि भीकरे ।

निःसृते य तदा तस्मिन्देवा गर्तमुपाश्रिताः ॥ ८ ॥

दैत्याश्च देवताश्चैव युद्धं यङ्कुः सुदारुणम् ।

शिवानुग्रहतो देवाः प्रबलाश्चाभवन्स्तदा ॥ ९ ॥

देवैश्च पीडितः सोऽपि यावद्गर्तमुपागतः ।
 तावच्छ्रुत्वेन सम्प्रोतः शिवेन परमात्मना ॥ १० ॥
 तत्रत्यश्च तदा शम्भुं ध्यात्वा सम्प्रार्थयत्तदा ।
 अन्तकाले च त्वां दृष्ट्वा तादृशो भवति क्षणात् ॥ ११ ॥
 छत्येवं संस्तुतः सोऽपि प्रसन्नः शङ्करस्तदा ।
 उवाच वचनं तत्र वरं ब्रूहि ददामि ते ॥ १२ ॥
 छत्येवं वचनं श्रुत्वा स दैत्यः पुनरब्रवीत् ।
 सुप्राणभ्य शिवं स्तुत्वा सत्त्वभावमुपाश्रितः ॥ १३ ॥
 अन्धः उवाच ।
 यद्वि प्रसन्नो देवेश स्वभक्तिं देहि मे शुभाम् ।
 कृपां कृत्वा विशेषेण संस्थितो भव येऽह वै ॥ १४ ॥
 सूत उवाच ।
 छत्युक्तस्तेन दैत्यं तं तद्गर्तो याक्षिपद्भरः ।
 स्वयं तत्र स्थितो लिङ्गरूपोऽसौ लोककाम्यया ॥ १५ ॥
 अन्धकेशं च तल्लिङ्गं नित्यं यः पूजयेन्नरः ।
 षण्मासाज्जायते तस्य वाञ्छासिद्धिर्न संशयः ॥ १६ ॥
 वृत्त्यर्थं पूजयेत्त्रिङ्गं लोकस्य हितकारकम् ।
 षण्मासं यो द्विजश्चैव स वै देवलकः स्मृतः ॥ १७ ॥
 यथा देवलकश्चैव स भवेद्विह वै तदा ।
 देवलकश्च यः प्रोक्तो नाधिकारो द्विजस्य हि ॥ १८ ॥
 ॥ ऋषय उचुः ॥
 देवलकश्च कः प्रोक्तः किं कार्यं तस्य विद्यते ।
 तत्त्वं वद मडाप्राज्ञ लोकाणां हितहेतवे ॥ १९ ॥
 सूत उवाच ।
 धर्मीनिर्नाम विप्रो यो धर्मिष्ठो वेदपारगः ।
 शिवभक्तिरतो नित्यं शिवशास्त्रपरायणः ॥ २० ॥
 तस्य पुत्रस्तथा ज्यासीत्स्मृतो नाम्ना सुदर्शनः ।
 तस्य भार्या दृकुला च नाम्ना दृष्टकुलोद्भवा ॥ २१ ॥

तद्द्रशे स य भर्तासीत्तस्य पुत्रयतुष्टयम् ।
 सोऽपि नित्यं शिवस्यैव पूजं य स्म करोत्यसौ ॥ २२ ॥
 दधीचेस्तु तदा ज्ञासीद् ग्रामान्तरनिवेशनम् ।
 ज्ञातिसंयोगतश्चैव ज्ञातिभिर्न स मोचितः ॥ २३ ॥
 कथयित्वा य पुत्रं स शिवभक्तिरतो भव ।
 धृत्युक्त्वा स गतो मुक्तो दधीधिः शैवसत्तमः ॥ २४ ॥
 सुदर्शनस्तत्पुत्रोऽपि शिवपूजं यकार उ ।
 अयं चिरतरः कालो व्यतीयाय मुनीश्वराः ॥ २५ ॥
 अयं य शिवरात्रिश्च समायाता कदाचन ।
 तस्यां योषोषिताः सर्वे स्वयं संयोगतस्तदा ॥ २६ ॥
 पूजं कृत्वा गतः सोऽपि सुदर्शनं धृति स्मृतः ।
 स्त्रीसङ्गं शिवरात्रौ तु कृत्वा पुनरिडागतः ॥ २७ ॥
 न स्नानं तेन य कृतं तद्रात्र्यां शिवपूजनम् ।
 तेन तदर्धपाकेन कुङ्कुः प्रोवाय शङ्करः ॥ २८ ॥
 मधेश्वर उवाच ।
 शिवरात्र्यां त्वया दृष्टं सेवनं य स्त्रियाः कृतम् ।
 अस्नातेन मदीया य कृता पूजाविवेकिना ॥ २९ ॥
 ज्ञात्वा यैवं कृतं यस्मात्तस्मात्त्वं जडतां व्रज ।
 ममास्पृश्यो भव त्वं य दूरतो दर्शनं कुरु ॥ ३० ॥
 सूत उवाच ।
 धृति शमो मधेशेन दधीधिः स सुदर्शनः ।
 जडत्वं प्राप्तवान्सधेः शिवमायाविमोहितः ॥ ३१ ॥
 अतस्मिन्समये विप्रा दधीधिः शैवसत्तमः ।
 ग्रामान्तरात्समायातो वृत्तान्तं श्रुतवाँश्च सः ॥ ३२ ॥
 शिवेन भर्त्सितः सोऽपि द्युःभितोऽभूदतीव हि ।
 रुरोद उा उतोऽस्मीति द्युःभेन सुतर्कमर्षा ॥ ३३ ॥
 पुनःपुनरुवायेति स दधीधिः सतां मतः ।
 अनेनेदं कुपुत्रेण उतं मे कुलमुत्तमम् ॥ ३४ ॥

स पुरोऽपि उतो भार्या पुंश्वलीमुक्तवान्द्रुतम् ।
पश्चात्तापमनुप्राप्य स्वपित्रा परिभर्त्सितः ॥ ३५ ॥
तत्पित्रा गिरिजा तत्र पूजिता विधिमिर्वरैः ।
सुयत्नतो मलाभक्त्या स्वपुत्रसुभतेतवे ॥ ३६ ॥
सुदर्शनोऽपि गिरिजां पूजयामास य स्वयम् ।
यएडीपूजनमार्गोऽण मलाभक्त्या शुभैः स्तवैः ॥ ३७ ॥
अेवं तौ पितृपुत्रौ छि नानोपायैः सुभक्तितः ।
प्रसन्नं यङ्कतुर्द्वीं गिरिजां भक्तवत्सलाम् ॥ ३८ ॥
तयोः सेवाप्रभावेण प्रसन्ना यण्डिका तदा ।
सुदर्शनं य पुत्रत्वे यकार गिरिजा मुने ॥ ३९ ॥
शिवं प्रसादयामास पुत्रार्थे यण्डिका स्वयम् ।
कुम्भकुम्भदा पुनश्चाएडी तत्पुत्रस्य प्रसन्नधीः ॥ ४० ॥
अथाज्ञाय प्रसन्नं तं मडेशं वृषभध्वजम् ॥
नमस्कृत्य स्वयं तस्य ह्युत्सङ्गे तं न्यवेशयत् ॥ ४१ ॥
धृतस्नानं तश्चक्रे पुत्रस्य गिरिजा स्वयम् ।
त्रिरावृत्तोपवीतं य अन्धिनैकेन संयुतम् ॥ ४२ ॥
सुदर्शनाय पुत्राय ददौ प्रीत्या तदाम्बिका ।
उद्दिश्य शिवगायत्रीं षोडशाक्षरसंयुताम् ॥ ४३ ॥
तदो नमः शिवायेति श्रीशब्दपूर्वकाय य ।
वारान्चोऽश सङ्कल्पपूजां कुर्यादयं भट्टः ॥ ४४ ॥
आस्नानादिप्रणामान्तं पूजयन्वृषभध्वजम् ।
मन्त्रवादित्रपूजाभिः सर्षीणां सन्निधौ तथा ॥ ४५ ॥
नाममन्त्राननेकांश्च पाठयामास वै तदा ।
उवाच सुप्रसन्नात्मा यण्डिका य शिवस्तथा ॥ ४६ ॥
मदपितं य यत्किञ्चिद्धनधान्यादिकं तथा ।
तत्सर्वं य त्वया ग्राह्यं न दोषाय भविष्यति ॥ ४७ ॥
मम कृत्ये भवान्मुष्यो देवीकृत्ये विशेषतः ।

घृततैलादिकं सर्वं त्वया ग्राह्यं मदर्पितम् ॥ ४८ ॥

प्राजापत्यं भवेद्यर्हि तर्ह्येको हि भवान्भवेत् ।

तदा पूजा य सम्पूर्णा-न्यथा सर्वा य निष्कला ॥ ४९ ॥

तिलकं वर्तुलं कार्यं स्नानं कार्यं सदा त्वया ।

शिवसन्ध्या य कर्तव्या गायत्री य तदीयका ॥ ५० ॥

मत्सेवां प्रथमं कृत्वा कार्यमन्यद्बुलुञ्जितम् ।

अेवं कृतेऽपिले भद्रं दोषाः क्षान्ता मया तव ॥ ५१ ॥

सूत उवाच ।

धृत्युक्त्वा तस्य पुत्राश्च यत्वारो बटुकास्तदा ।

अभिषिक्त्वाश्चतुर्दिक्शु शिवेन परमात्मना ॥ ५२ ॥

याद्री शैवात्मनिकटे पुत्रं स्थाप्य सुदर्शनम् ।

तत्पुत्रान्प्रेरयाभास वरान्दत्त्वा ङ्यनेकशः ॥ ५३ ॥

दृष्ट्युवाच ।

उभयोर्व्यूढयोर्मध्ये बटुको यो भवेन्मम ।

तस्य स्याद्विजयो नित्यं नात्र कार्या विचारणा ॥ ५४ ॥

भवांश्च पूजितो येन तेनैवाहं प्रपूजिता ।

कर्तव्यं हि भवद्भिश्च स्वीयं कर्म सदा सुत ॥ ५५ ॥

सूत उवाच ।

अेवं तस्मै वरा दत्ताः सपुत्राय महात्मने ।

सुदर्शनाय कृपया शिवाभ्यां जगतां कृते ॥ ५६ ॥

शिवाभ्यां स्थापिता यस्मात्तस्मात्ते बटुकाः स्मृताः ।

तपोभ्रष्टा यतो जाताः स्मृतास्तस्मात्तपोऽधमाः ॥ ५७ ॥

शिवयोः कृपया सर्वे विस्तारं बहुधा गताः ।

तेषां य प्रथमा पूजा महापूजा महात्मनः ॥ ५८ ॥

तेन यावत्कृता नैव पूजा वै शङ्करस्य य ।

तावत्पूजा न कर्तव्या कृता येन शुभापि सा ॥ ५९ ॥

शुभं वाप्यशुभं वापि बटुकं न परित्यजेत् ।

प्राजापत्ये य भोज्ये वै बटुरेको विशिष्यते ॥ ६० ॥

शिवयोश्च तथा कार्ये विशेषोऽत्र प्रदृश्यते ।
 तदेव शृणु सुप्राज्ञ यथाहं वस्मि तेऽनघ ॥ ६१ ॥
 तस्यैव नगरे राज्ञो भद्रस्य नित्यभोजने ।
 प्राजापत्यस्य नियमे ऽन्येकेशसमीपतः ॥ ६२ ॥
 यज्जगतमद्भुतं वृत्तं शिवानुग्रहकारणात् ।
 श्रूयतां तस्य सुप्रीत्या कथयामि यथाश्रुतम् ॥ ६३ ॥
 ध्वज ओकश्च तद्राज्ञे दत्तस्तुष्टेन शम्भुना ।
 प्रोक्तश्च कृपया राजा देवदेवेन तेन सः ॥ ६४ ॥
 प्रातश्च बध्यतां राजन्ध्वजो रात्रौ पतिष्यति ।
 मम त्वेवं य सम्पूर्णे प्राजापत्ये तथा पुनः ॥ ६५ ॥
 अन्यथायं ध्वजो मे हि रात्रावपि स्थिरो भवेत् ।
 धृत्युक्तवान्तर्हितः शम्भू राज्ञे तुष्टः कृपानिधिः ॥ ६६ ॥
 तथेति नियमश्चासीत्तस्य राज्ञो महाभुने ।
 प्राजापत्यं कृतं नित्यं शिवपूजाविधानतः ॥ ६७ ॥
 स्वयं प्रातर्विषयं ध्वजः सायं पतेदिति ।
 यद्वि कार्यं य सम्पूर्णे जातं यैव भवेद्वि ॥ ६८ ॥
 ओकस्मिन्समये यात्र भटोः कार्यं पुरा ऽभूत् ।
 ध्वजः स पतितो वै हि ब्रह्मभोजं विनापि हि ॥ ६९ ॥
 दृष्ट्वा तस्य तदा तत्र पृष्ट्वा राज्ञा य पण्डिताः ।
 भुञ्जते ब्राह्मणा ऽयत्र नोत्थितो वै ध्वजस्त्विति ॥ ७० ॥
 कथं य पतितः सोऽत्र ब्राह्मणा ब्रूत सत्यतः ।
 ते पृष्ट्वा तदा प्रोयुर्ब्राह्मणाः पण्डितोत्तमाः ॥ ७१ ॥
 ब्रह्मभोजे महाराज अटुको भोजितः पुरा ।
 यण्डीपुत्रः शिवस्तुष्टस्तस्माच्च पतितो ध्वजः ॥ ७२ ॥
 तच्छ्रुत्वा नृपतिः सोऽथ जनाश्चान्येऽपि सर्वशः ।
 अभवन्विस्मितास्तत्र प्रशंसां यङ्किरे ततः ॥ ७३ ॥
 अेवं य मडिमा तेषां वर्धितः शङ्कुरेण हि ।
 तस्माच्च अटुकाः श्रेष्ठाः पुराविद्भिः प्रकीर्तिताः ॥ ७४ ॥

शिवपूजा तु तेः पूर्वमुत्तार्या नान्यथा पुनः ।
अन्येषां नाधिकारोऽस्ति शिवस्य वयनादिल ॥ ७५ ॥

उत्तारणं च कार्यं वै पूजा पूर्णा भवत्विति ।
अेतावदेव तेषां तु कार्यं नान्यत्तथैव च ॥ ७६ ॥

अेतत्सर्वं समाख्यातं यत्पृष्टं च मुनीश्वराः ।
यच्छ्रुत्वा शिवपूजायाः क्वलं प्राप्नोति वै नरः ॥ ७७ ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां षट्कोत्पत्तिवर्णनं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ ४.१३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहिता

४.१४. यतुर्दशोऽध्यायः । सोमनाथज्योतिर्लिङ्गोत्पत्तिवर्णनम् ।

ऋषय इत्युः ।

ज्योतिषां चैव लिङ्गानां माहात्म्यं कथयाधुना ।
उत्पत्तिं च तथा तेषां ब्रूहि सर्वं यथाश्रुतम् ॥ १ ॥

सूत उवाच ।

शृण्वन्तु विप्रा वक्ष्यामि तन्माहात्म्यं जनिं तथा ।
सङ्क्षेपतो यथाबुद्धिं सद्गुरोश्च मया श्रुतम् ॥ २ ॥

अेतेषां चैव माहात्म्यं वक्तुं वर्षशतैरपि ।
शक्यते न मुनिश्रेष्ठास्तथापि कथयामि वः ॥ ३ ॥

सोमनाथश्च तेषां वै प्रथमः परिकीर्तितः ।
तन्माहात्म्यं शृणु मुने प्रथमं सावधानतः ॥ ४ ॥

सप्तविंशन्मिताः कन्या दक्षेण च महात्मना ।
तेन यन्द्रमसे दत्ता अश्विन्याद्या मुनीश्वराः ॥ ५ ॥

यन्द्रं च स्वामिनं प्राप्य शोभमाना विशेषतः ।
यन्द्रोऽपि चैव ताः प्राप्य शोभते स्म निरन्तरम् ॥ ६ ॥

उेम्ना यैव मणिर्भाति मणिना उेम यैव छि ।
 अेवं य समये तस्य यज्जतं श्रूयतामिति ॥ ७ ॥
 सर्वास्वपि य पत्नीषु रोडिणी नाम या स्मृता ।
 यथैका सा प्रिया यासीत्तथान्या न कदाचन ॥ ८ ॥
 अन्याश्च दुःभमापन्नाः पितरं शरणं ययुः ।
 गत्वा तस्मै य यद्दुःखं तथा ताभिर्निवेदितम् ॥ ९ ॥
 दक्षः स य तथा श्रुत्वा दुःखं य प्रामावांस्तदा ।
 समागत्य द्विजश्चन्द्रं शान्त्यावोयद् वयस्तदा ॥ १० ॥
 दक्ष उवाच ।
 विमले य कुले त्वं छि समुत्पन्नः कलानिधे ।
 आश्रितेषु य सर्वेषु न्यूनाधिक्यं कथं तव ॥ ११ ॥
 कृतं येत्तत्कृतं तस्य न कर्तव्यं त्वया पुनः ।
 वर्तनं विषमत्वेन नरकप्रदमीरितम् ॥ १२ ॥
 सूत उवाच ।
 दक्षश्चैवं य सम्प्रार्थ्य यन्द्रं जामातरं स्वयम् ।
 जगाम मन्दिरं स्वं वै निश्चयं परमं गतः ॥ १३ ॥
 यन्द्रोऽपि वचनं तस्य न यकार विमोहितः ।
 शिवमायाप्रभावेण यया सम्मोहितं जगत् ॥ १४ ॥
 शुभं भावि यदा यस्य शुभं भवति तस्य वै ।
 अशुभं य यदा भावि कथं तस्य शुभं भवेत् ॥ १५ ॥
 यन्द्रोऽपि बलवद्भावि वशाच्चेने न तद्भयः ।
 रोडिण्यां य समासक्तो नान्यां मेने कदाचन ॥ १६ ॥
 तश्श्रुत्वा पुनरागत्य स्वयं दुःखसमन्वितः ।
 प्रार्थयामास यन्द्रं स दक्षो दक्षः सुनीतितः ॥ १७ ॥
 दक्ष उवाच ।
 श्रूयतां यन्द्र यत्पूर्वं प्रार्थितो बहुधा मया ।
 न मानितं त्वया यस्मात्तस्मात्त्वं य क्षयी भव ॥ १८ ॥
 सूत उवाच ।

धृत्युक्ते तेन यन्द्रो वै क्षयी जातः क्षणादिल्ल ।
 छाडाकारो मछानासीत्तदेन्दौ क्षीणतां गते ॥ १९ ॥
 देवर्षयस्तदा सर्वे किं कार्यं छा कथं भवेत् ।
 धति दुःखं समापन्ना विह्वला ह्यभवन्मुने ॥ २० ॥
 विज्ञापिताश्च यन्द्रेण सर्वे शकाद्यः सुराः ।
 ऋषयश्च वसिष्ठाद्या ब्रह्माणां शरणां ययुः ॥ २१ ॥
 गत्वापि तु तदा प्रोच्युस्तद् वृत्तं निम्बिलं मुने ।
 ब्रह्मणो ऋषयो देवा नत्वा नुत्वातिविह्वलाः ॥ २२ ॥
 ब्रह्मापि तद्भयः श्रुत्वा विस्मयं परमं ययौ ।
 शिवमायां सुप्रशस्य श्रावयंस्तानुवाच छ ॥ २३ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 अछो कष्टे मछज्जातं सर्वलोकस्य दुःखदम् ।
 यन्द्रस्तु सर्वदा दुष्टो दक्षश्च शभवानमुम् ॥ २४ ॥
 सर्वं दुष्टेन यन्द्रेण कृतं कर्माप्यनेकशः ।
 श्रूयतामृषयो देवाश्चन्द्रकृत्यं पुरातनम् ॥ २५ ॥
 बृहस्पतेर्गुलं गत्वा तारा दुष्टेन वै लृता ।
 तस्य भार्या पुनश्चैव स दैत्यान्समुपस्थितः ॥ २६ ॥
 समाश्रितस्तदा दैत्यान्युद्धं देवैश्चकार छ ।
 मयान्निष्ठा निषिद्धश्च तस्मै तारां ददौ शशी ॥ २७ ॥
 तां य गर्भवतीं दृष्ट्वा न गृह्णामीति सोऽब्रवीत् ।
 अस्माभिर्वारितो ञुवः कृच्छ्राज्जग्राड तां तदा ॥ २८ ॥
 यद्वि गर्भं जछातील्ल गृह्णामीत्यब्रवीत्पुनः ।
 गर्भे मया पुनस्तत्र त्याजिते मुनिसत्तमाः ॥ २९ ॥
 कस्यायं य पुनर्गर्भः सोमस्येति य साब्रवीत् ।
 पश्चात्तेन गृहीता सा मया य वारितेन वै ॥ ३० ॥
 अेवविधानि यन्द्रस्य दृश्वाश्त्राण्यनेकशः ।
 वार्यन्ते किं पुनस्तानि सोऽद्यापि कुरुते कथम् ॥ ३१ ॥
 यज्जातं तत् सुसज्जातं नान्यथा भवति ध्रुवम् ।

अतः परमुपायं वो वक्ष्यामि शृणुतादरात् ॥ ३२ ॥

प्रभासके शुभे क्षेत्रे प्रजेश्वन्द्रः सदैवतैः ।

शिवमाराधयेत्तत्र मृत्युञ्जयविधानतः ॥ ३३ ॥

निधायेशं पुरस्तत्र यन्द्रस्तपतु नित्यशः ।

प्रसन्नश्च शिवः पश्चादक्षयं तं करिष्यति ॥ ३४ ॥

सूत उवाच ।

एति श्रुत्वा वयस्तस्य ब्रह्मज्ञास्ते सुरर्षयः ।

सन्निवृत्याययुः सर्वे यत्र दक्षविधू ततः ॥ ३५ ॥

गृहीत्वा ते ततश्चन्द्रं दक्षं याश्चास्य निर्जराः ।

प्रभासे ऋषयश्चकुस्तत्र गत्वाभिलाश्च वै ॥ ३६ ॥

आवाढ्य तीर्थवर्याणि सरस्वत्यादिकानि च ।

पार्थिवेन तदा पूज्ना मृत्युञ्जयविधानतः ॥ ३७ ॥

ते देवाश्च तदा सर्वे ऋषयो निर्मलाशयाः ।

स्थाप्य यन्द्रं प्रभासे य स्वं स्वं धाम ययुर्मुदा ॥ ३८ ॥

यन्द्रेण य तपस्तमं षण्मासं य निरन्तरम् ।

मृत्युञ्जयेन मन्त्रेण पूजितो वृषभध्वजः ॥ ३९ ॥

दशकोटिमितं मन्त्रं समावृत्य शशी य तम् ।

ध्यात्वा मृत्युञ्जयं मन्त्रं तस्थौ निश्चलमानसः ॥ ४० ॥

तं दृष्ट्वा शङ्करो देवः प्रसन्नोऽभूत्ततः प्रभुः ।

आविर्भूय विधुं प्राह स्वभक्तं भक्तवत्सलः ॥ ४१ ॥

शङ्कर उवाच ।

वरं वृणीष्व भद्रं ते मनसा यत्समीप्सितम् ।

प्रसन्नोऽहं शशिन्सर्वं दास्ये वरमनुत्तमम् ॥ ४२ ॥

यन्द्र उवाच ।

यदि प्रसन्नो देवेश किमसाध्यं भवेन्मम ।

तथापि मे शरीरस्य क्षयं वारय शङ्कर ॥ ४३ ॥

क्षन्तव्यो मेऽपराधश्च कल्याणं कुरु सर्वदा ।

एत्युक्ते य तदा तेन शिवो वचनमब्रवीत् ॥ ४४ ॥

शिव उवाच ।

पक्षे च क्षीयतां यन्द्र कला ते च दिने दिने ।
पुनश्च वर्धतां पक्षे सा कला च निरन्तरम् ॥ ४५ ॥

सूत उवाच ।

अेवं सति तदा देवा षर्षनिर्भरमानसाः ।
ऋषयश्च तथा सर्वे समाजग्मुर्दुर्गतं द्विजः ॥ ४६ ॥

आगत्य च तदा सर्वे यन्द्रायाशिषमब्रुवन् ।
शिवं नत्वा करौ बद्ध्वा प्रार्थयामासुरादरात् ॥ ४७ ॥

देवाः उचुः ।

देवदेव महादेव परमेश नमोऽस्तु ते ।
उभया संहितः शम्भो स्वामिन्नत्र स्थिरो भव ॥ ४८ ॥

सूत उवाच ।

ततश्चन्द्रेण सद्भक्त्या संस्तुतः शङ्करः पुरा ।
निराकारश्च साकारः पुनश्चैवाभवत्प्रभुः ॥ ४९ ॥

प्रसन्नश्च स देवानां क्षेत्रमालात्म्यहेतवे ।
यन्द्रस्य यशसे तत्र नाम्ना यन्द्रस्य शङ्करः ॥ ५० ॥

सोमेश्वरश्च नाम्नासीद्विप्र्यातो भुवनत्रये ।
क्षयकुष्ठादिरोगाणां नाशकः पूजनाद् द्विजः ॥ ५१ ॥

धन्योऽयं कृतकृत्योऽयं यत्राम्ना शङ्करः स्वयम् ।
स्थितश्च जगतां नाथः पावयञ्जगतीतलम् ॥ ५२ ॥

तद्दुष्टं तैश्च तत्रैव सर्वैर्देवैः प्रतिष्ठितम् ।
शिवेन ब्रह्मणा तत्र ह्यविभक्तं तु तत्पुनः ॥ ५३ ॥

यन्द्रकुष्टं प्रसिद्धं च पृथिव्यां पापनाशनम् ।
तत्र स्नाति नरो यः स सर्वैः पापैः प्रमुच्यते ॥ ५४ ॥

रोगाः सर्वे क्षयाद्याश्च ह्यसाध्या ये भवन्ति वै ।
ते सर्वे च क्षयं यान्ति षण्मासं स्नानमात्रतः ॥ ५५ ॥

प्रभासं च परिक्रम्य पृथिवीकमसम्भवम् ।
कुलं प्राप्नोति शुद्धात्मा मृतः स्वर्गं महीयते ॥ ५६ ॥

सोमलिङ्गं नरो दृष्ट्वा सर्वपापात्प्रमुच्यते ।
लब्ध्वा क्लं मनोऽभीष्टं मृतः स्वर्गं समीलते ॥ ५७ ॥

यद्यत्कलं समुद्दिश्य कुरुते तीर्थमुत्तमम् ।
तत्तत्कलमवाप्नोति सर्वथा नात्र संशयः ॥ ५८ ॥

एति ते ऋषयो देवाः क्लं दृष्ट्वा तथाविधम् ।
मुदा शिवं नमस्कृत्य गृहीत्वा यन्द्रमक्षयम् ॥ ५९ ॥

परिक्रम्य य तत्तीर्थं प्रशंसन्तश्च ते ययुः ।
यन्द्रश्चापि स्वकीयं य कार्यं यके पुरातनम् ॥ ६० ॥

एति सर्वः समाप्यातः सोमेशस्य समुद्भवः ।
एवं सोमेश्वरं लिङ्गं समुत्पन्नं मुनीश्वराः ॥ ६१ ॥

यः शृणोति तद्गुणानि श्रावयेद्वा परात्तरः ।
सर्वाङ्गमानवाप्नोति सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ६२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां सोमनाथज्योतिर्लिङ्गोत्पत्तिवर्णनं नाम यतुर्दशोऽध्यायः ॥
४.१४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहिता

४.१५. ५०५-६०५ अध्यायः । मल्लिकार्जुननामकद्वितीयज्योतिर्लिङ्गवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

अतः परं प्रवक्ष्यामि मल्लिकार्जुनसम्भवम् ।

यं श्रुत्वा भक्तिमान्धीमान्सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ १ ॥

पूर्वं य कथितं यच्च तत्पुनः कथयाम्यहम् ।

कुमारचरितं दिव्यं सर्वपापविनाशनम् ॥ २ ॥

यदा पृथ्वी समाक्रम्य कैलासं पुनरागतः ।

कुमारः स शिवापुत्रस्तारकारिर्महाबलः ॥ ३ ॥

तदा सुरर्षिरागत्य सर्वं वृत्तं जगाद ह ।

गणेश्वरविवाहादि भ्रामयंस्तं स्वबुद्धितः ॥ ४ ॥

तश्चुत्वा स कुमारो हि प्रणम्य पितरौ य तौ ।

जगाम पर्वतं क्रौञ्चं पितृभ्यां वासितोऽपि हि ॥ ५ ॥

कुमारस्य वियोगेन तन्माता गिरिजा यदा ।

दुःखितासीत्तदा शम्भुस्तामुवाच सुबोधकृत् ॥ ६ ॥

कथं प्रिये दुःखितासि न दुःखं कुरु पार्वति ।

आयास्यति सुतः सुभ्रूस्त्यज्यतां दुःखमुत्कटम् ॥ ७ ॥

सा यदा य न तं मेने पार्वती दुःखिता भृशम् ।

तदा य प्रेषितास्तत्र शङ्करेण सुरर्षयः ॥ ८ ॥

देवाश्च ऋषयः सर्वे सगणानि हि मुदान्विताः ।

कुमारानयनार्थं वै तत्र जग्मुः सुबुद्धयः ॥ ९ ॥

तत्र गत्वा य ते सर्वे कुमारं सुप्रणम्य य ।

विज्ञाप्य बहुधाप्येनं प्रार्थनां यङ्कुरादरात् ॥ १० ॥

देवादिप्रार्थनां तां य शिवाज्ञासङ्कुलां गुरुः ।

न मेने स कुमारो हि मलाडङ्गारविह्वलः ॥ ११ ॥

ततश्च पुनरावृत्य सर्वे ते हि शिवान्तिकम् ।

स्वं स्वं स्थानं गता नत्वा प्राप्य शङ्करशासनम् ॥ १२ ॥

तदा य गिरिजा देवी विरलं पुत्रसम्भवम् ।

शम्भुश्च परमं दुःखं प्राप तस्मिन्ननागते ॥ १३ ॥

अथो सुदुःखितौ दीनौ लोकाचारकरौ तदा ।

जग्मतुस्तत्र सुस्नेहात्स्वपुत्रो यत्र संस्थितः ॥ १४ ॥

स पुत्रश्च कुमाराभ्यः पित्रोरागमनं गिरेः ।

ज्ञात्वा दूरं गतोऽस्नेहाद्यौजनत्रयमेव य ॥ १५ ॥

क्रौञ्चे य पर्वते दूरं गते तस्मिन्स्वपुत्रके ।

तौ य तत्र समासीनौ ज्योतीरुपं समाश्रितौ ॥ १६ ॥

पुत्रस्नेहातुरौ तौ वै शिवौ पर्वणि पर्वणि ।

दर्शनार्थं कुमारस्य स्वपुत्रस्य हि गच्छतः ॥ १७ ॥

અમાવાસ્થ્યાદિને શમ્ભુઃ સ્વયં ગચ્છતિ તત્ર ૭ ।

પૌર્ણામાસીદિને તત્ર પાર્વતી ગચ્છતિ ધ્રુવમ્ ॥ ૧૮ ॥

તદ્દિનં હિ સમારભ્ય મલ્લિકાર્જુનસમ્ભવમ્ ।

લિડ્ગં ચૈવ શિવસ્યૈકં પ્રસિદ્ધં ભુવનત્રયે ॥ ૧૯ ॥

તલ્લિડ્ગં યઃ સમીક્ષેત સ સર્વૈઃ કિલ્બિષૈરપિ ।

મુચ્યતે નાત્ર સન્દેહઃ સર્વાન્કામાનવાપ્રુયાત્ ॥ ૨૦ ॥

દુઃખં ચ દૂરતો યાતિ સુખમાત્યન્તિકં લભેત્ ।

જનનીગર્ભસમ્ભૂતં કષ્ટે નાપ્રોતિ વૈ પુનઃ ॥ ૨૧ ॥

ધનધાન્યસમૃદ્ધિશ્ચ પ્રતિષ્ઠારોગ્યમેવ ચ ।

અભીષ્ટફલસિદ્ધિશ્ચ જાયતે નાત્ર સંશયઃ ॥ ૨૨ ॥

જ્યોતિર્લિડ્ગં દ્વિતીયં ચ પ્રોક્તં મલ્લિકસંહિતમ્ ।

દર્શનાત્સર્વસુખદં કથિતં લોકહેતવે ॥ ૨૩ ॥

ઇતિ શ્રીશિવપુરાણે ચતુર્થ્યા કોટિરુદ્રસંહિતાયાં મલ્લિકાર્જુનનામકદ્વિતીયજ્યોતિર્લિડ્ગવર્ણનં નામ
પચ્ચદશોઽધ્યાયઃ ॥ ૪.૧૫ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

ચતુર્થ્યા કોટિરુદ્રસંહિતા

૪.૧૬. ષોડશોઽધ્યાયઃ । મહાકાલજ્યોતિર્લિડ્ગમાહાત્મ્યવર્ણનમ્ ૧ ।

ઋષય ઊચુઃ ।

સૂત સર્વ વિજનાસિ વસ્તુ વ્યાસપ્રસાદતઃ ।

જ્યોતિષાં ચ કથાં શ્રુત્વા તૃપ્તિર્નૈવ પ્રજાયતે ॥ ૧ ॥

તસ્માત્ત્વં હિ વિશેષેણ કૃપાં કૃત્વાતુલાં પ્રભો ।

જ્યોતિર્લિડ્ગં તૃતીયં ચ કથય ત્વં હિ નોઽધુના ॥ ૨ ॥

સૂત ઉવાચ ।

ધન્યોઽહં કૃતકૃત્યોઽહં શ્રીમતાં ભવતાં યદિ ।

ગતશ્ચ સડ્ગમં વિપ્રા ધન્યા વૈ સાધુસડ્ગતિઃ ॥ ૩ ॥

अतो मत्वा स्वभाग्यं छि कथयिष्यामि पावनीम् ।
 पापप्राणाशिनीं द्रिव्यां कथां य शृणुतादरात् ॥ ४ ॥
 अवन्ती नगरी रम्या मुक्तिदा सर्वदंदिनाम् ।
 शिवप्रिया महापुण्या वर्तते लोकापावनी ॥ ५ ॥
 तत्रासीद् ब्राह्मणश्रेष्ठः शुभकर्मपरायणः ।
 वेदाध्ययनकर्ता य वेदकर्मरतः सदा ॥ ६ ॥
 अग्न्याधानसमायुक्तः शिवपूजारतः सदा ।
 पार्थिवीं प्रत्यलं मूर्तिं पूजयामास वै द्विजः ॥ ७ ॥
 सर्वकर्मफलं प्राप्य द्विजो वेदप्रियः सदा ।
 सतां गतिं समालेभे सम्यज्ज्ञानपरायणः ॥ ८ ॥
 तत्पुत्रास्तादृशाश्चासंश्रत्वारो मुनिसत्तमाः ।
 शिवपूजारता नित्यं पित्रोरनवमाः सदा ॥ ९ ॥
 देवप्रियश्च तज्जयेष्ठः प्रियमेधास्ततः परम् ।
 तृतीयः सुकृतो नाम धर्मवाली य सुव्रतः ॥ १० ॥
 तेषां पुण्यप्रतापाख्य पृथिव्यां सुभमैधत ।
 शुक्लपक्षे यथा चन्द्रो वर्धते य निरन्तरम् ॥ ११ ॥
 तथा तेषां गुणास्तत्र वर्धन्ते स्म सुभावलाः ।
 ब्रह्मतेजोमयी सा वै नगरी याभवत्तदा ॥ १२ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे तत्र यज्जातं वृत्तमुत्तमम् ।
 श्रूयतां तद् द्विजश्रेष्ठाः कथयामि यथाश्रुतम् ॥ १३ ॥
 पर्वते रत्नमाले य दूषणाप्यो महासुरः ।
 बलवान्दैन्यराजश्च धर्मद्वेषी निरन्तरम् ॥ १४ ॥
 ब्रह्मणो वरदानाख्य जगत्सुखीयकार उ ।
 देवाः पराजितास्तेन स्थानान्निःसारितास्तथा ॥ १५ ॥
 पृथिव्यां वेदधर्माश्च स्मृतिधर्माश्च सर्वशः ।
 स्फोटितास्तेन दृष्टेन सिंहेनेव शशाः भवु ॥ १६ ॥
 यावन्तो वेदधर्माश्च तावन्तो दूरतः कृताः ।
 तीर्थे तीर्थे तथा क्षेत्रे धर्मो नीतश्च दूरतः ॥ १७ ॥

अवन्ती नगरी रम्या तत्रैका दृश्यते पुनः ।
 इत्थं विचार्य तेनैव यत्कृतं श्रूयतां छि तत् ॥ १८ ॥
 भद्रुसैन्यसमायुक्तो दूषणः स महासुरः ।
 तत्रस्थान्ब्राह्मणान्सर्वानुद्दिश्य समुपाययौ ॥ १९ ॥
 तत्रागत्य स दैत्येन्द्रश्चतुरो दैत्यसत्तमान् ।
 प्रोवाद्याढूय वयनं विप्रद्रोही महाभलः ॥ २० ॥
 दैत्य उवाच ।
 किमेते ब्राह्मणा दृष्टा न कुर्वन्ति वयो मम ।
 वेदधर्मरता येते सर्वे दृष्ट्या मते मम ॥ २१ ॥
 सर्वे देवा मया लोके राजानश्च पराजिताः ।
 वशे किं ब्राह्मणाः शक्या न कर्तुं दैत्यसत्तमाः ॥ २२ ॥
 यद्वि ज्वितुमिच्छा स्यात्तदा धर्मं शिवस्य य ।
 वेदानां परमं धर्मं त्यक्त्वा सुभसुभाग्निः ॥ २३ ॥
 अन्यथा ज्वने तेषां संशयश्च भविष्यति ।
 इति सत्यं मया प्रोक्तं तत्सुखं विशङ्कितः ॥ २४ ॥
 सूत उवाच ।
 इति निश्चित्य ते दैत्याश्चत्वारः पावका एव ।
 यतुर्दक्षु तदा जाताः प्रलये य यथा पुरा ॥ २५ ॥
 ते ब्राह्मणास्तदा श्रुत्वा दैत्यानामुधमं तदा ।
 न दुःखं लेभिरे तत्र शिवध्यानपरायणाः ॥ २६ ॥
 धैर्यं समाश्रितास्ते य रेभामात्रं तदा द्विजाः ।
 न येलुः परमध्यानाद्भराकाः के शिवाग्रतः ॥ २७ ॥
 अतस्मिन्नन्तरे तैस्तु व्यामासीन्नगरी शुभा ।
 लोकाश्च पीडितास्तैस्तु ब्राह्मणान्समुपाययुः ॥ २८ ॥
 लोका उचुः ।
 स्वामिनः किं य कर्तव्यं दृष्टाश्च समुपागताः ।
 छिसिता भद्रवो लोका आगताश्च समीपतः ॥ २९ ॥

सूत उवाच ।

तेषामिति वयः श्रुत्वा वेदप्रियसुताश्च ते ।

समयुर्ब्राह्मणैस्ताम्यै विश्वस्ताः शङ्करे सदा ॥ ३० ॥

ब्राह्मणा उचुः ।

श्रूयतां विधते नैव बलं दृष्टमयावडम् ।

न शस्त्राणि तथा सन्ति यथ्य ते विमुखाः पुनः ॥ ३१ ॥

सामान्यस्यापमानो नो ह्याश्रयस्य भवेद्विड ।

पुनश्च किं समर्थस्य शिवस्येड भविष्यति ॥ ३२ ॥

शिवो रक्षां करोत्वधासुराणां भयतः प्रभुः ।

नान्यथा शराणां लोके भक्तवत्सलतः शिवात् ॥ ३३ ॥

सूत उवाच ।

एति धैर्यं समास्थाय समर्था पार्थिवस्य च ।

कृत्वा ते च द्विजाः सम्यक् स्थिता ध्यानपरायणाः ।

दृष्टा दैत्येन तावथ्य ते विप्राः सजलेन छि ॥ ३४ ॥

दूषणेन वयः प्रोक्तं ह्यन्यतां वध्यतामिति ।

तच्छ्रुतं तैस्तदा नैव दैत्यप्रोक्तं वयो द्विजैः ।

वेदप्रियसुतैः शम्भोर्ध्यानमार्गपरायणैः ॥ ३५ ॥

अथ यावत्स दृष्टात्मा हन्तुमैच्छद् द्विजाश्च तान् ।

तावथ्य पार्थिवस्थाने गर्त आसीत्सशब्दकः ॥ ३६ ॥

गर्तात्ततः समुत्पन्नः शिवो विकटरूपधृक् ।

महाकाल एति भ्यातो दृष्टहन्ता सतां गतिः ॥ ३७ ॥

महाकालः समुत्पन्नो दृष्टानां त्वाद्दृशामडम् ।

भल त्वं ब्राह्मणानां छि समीपाद् दूरतो व्रज ॥ ३८ ॥

एत्युक्त्वा लुङ्कृतेनैव भस्मसात्कृतवांस्तदा ।

दूषणां च महाकालः शङ्करः सजलं द्रुतम् ॥ ३९ ॥

डियत्सैन्यं हतं तेन डिञ्चित्सैन्यं पलायितम् ।

दूषणश्च हतस्तेन शिवेनेड परात्मना ॥ ४० ॥

सूर्यं दृष्ट्वा यथा याति सङ्घं सर्वशस्तमः ।

तथैव य शिवं दृष्ट्वा तत्सैन्यं विननाश उ ॥ ४१ ॥

देवदुन्दुभयो नेदुः पुष्पवृष्टिः पपात उ ।

देवः समाययुः सर्वे हरिभ्रामाद्यस्तथा ॥ ४२ ॥

भक्त्या प्राणम्य तं देवं शङ्करं लोकशङ्करम् ।

तुष्टुवुर्विविधैः स्तोत्रैः कृताञ्जलिपुटा द्विजाः ॥ ४३ ॥

भ्राह्मणान्श्च समाश्रास्य सुप्रसन्नः शिवः स्वयम् ।

वरं भ्रूतेति योवाय महाकालो मधेश्वरः ॥ ४४ ॥

तश्छुत्वा ते द्विजाः सर्वे कृताञ्जलिपुटास्तदा ।

सुप्राणम्य शिवं भक्त्या प्रोयुः सन्नतमस्तकाः ॥ ४५ ॥

द्विजा उचुः ।

महाकाल महादेव दृष्टदृष्टकर प्रभो ।

मुक्तिं प्रयच्छ नः शम्भो संसाराम्बुधितः शिव ॥ ४६ ॥

अत्रैव लोकरक्षार्थं स्थातव्यं हि त्वया शिव ।

स्वदर्शकान्नरान् शम्भो तारय त्वं सदा प्रभो ॥ ४७ ॥

सूत उवाच ।

धृत्युक्तस्तैः शिवस्तत्र तस्थौ गर्ते सुशोभने ।

भक्तानां यैव रक्षार्थं दत्त्वा तेभ्यश्च सद्रतिम् ॥ ४८ ॥

द्विजास्ते मुक्तिमापन्नाश्चतुर्दिक्षु शिवास्पदम् ।

कोशमात्रं तदा जातं लिङ्गरूपिण अेव य ॥ ४९ ॥

महाकालेश्वरो नाम शिवः भ्यातश्च भूतले ।

तं दृष्ट्वा न भवेत्स्वप्ने किञ्चिद्भ्रमपि द्विजाः ॥ ५० ॥

यं यं काममपेक्ष्यैव तल्लिङ्गं भजते तु यः ।

तं तं काममवाप्नोति लभेन्मोक्षं परत्र य ॥ ५१ ॥

अेतत्सर्वं समाख्यातं महाकालस्य सुप्रताः ।

समुद्भवश्च माहात्म्यं किमन्यच्छ्रोतुमिच्छथ ॥ ५२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे चतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां महाकालज्योतिर्विङ्गमाहात्म्यवर्णनं नाम षोडशोऽध्यायः ॥

४.१६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

यतुर्थी कोटिरुद्रसंहिता

४.१७. समदशोऽध्यायः । महाकालज्योतिर्विद्गुमाहात्म्यवर्णनम् २ ।

ऋषय उचुः ।

महाकालसमाह्वयज्योतिर्विद्गुस्य रक्षिणः ।

भक्तानां मङ्गिमानं य पुनर्ब्रूहि महामते ॥ १ ॥

सूत उवाच ।

शृणुतादरतो विप्रा भक्तरक्षाविधायिनः ।

महाकालस्य विद्गुस्य माहात्म्यं भक्तिवर्धनम् ॥ २ ॥

उज्जयिन्यामभूद्राजा यन्द्रसेनाह्वयो महात् ।

सर्वशास्त्रार्थतत्त्वज्ञः शिवभक्तो जितेन्द्रियः ॥ ३ ॥

तस्याभवत्सभा राज्ञो मणिभद्रो गणो द्विजाः ।

गिरीशगणामुभ्यश्च सर्वलोकनमस्कृतः ॥ ४ ॥

येकदा स गणोन्द्रो हि प्रसन्नास्थो महामणिम् ।

मणिभद्रो ददौ तस्मै चिन्तामणिमुदारधीः ॥ ५ ॥

स वै मणिः कौस्तुभवद् द्योतमानोऽर्कसन्निभः ।

ध्यातो दृष्टः श्रुतो वापि मद्गुलं यच्छति ध्रुवम् ॥ ६ ॥

तस्य कान्तितलस्पृष्टं कंस्थं ताम्रमयस्त्रपु ।

पाषाणादिकमन्यद्वा द्रुतं भवति ङाटकम् ॥ ७ ॥

स तु चिन्तामणिं कण्ठे भिन्नं राजा शिवाश्रयः ।

यन्द्रसेनो रराजाति देवमध्येव त्मानुमान् ॥ ८ ॥

श्रुत्वा चिन्तामणिग्रीवं यन्द्रसेनं नृपोत्तमम् ।

निम्बिलाः क्षितिराजानस्तृष्णाक्षुब्धलृटोऽभवन् ॥ ९ ॥

नृपा मत्सशिणः सर्वे तं मणिं यन्द्रसेनतः ।

नानोपायैरथायन्त देवलब्धमभुङ्क्षुः ॥ १० ॥

सर्वेषां भूभृतां याञ्छा यन्द्रसेनेन तेन वै ।

व्यर्थाकृता मडाकालदृढभक्तेन भूसुराः ॥ ११ ॥
 ते कर्थाकृताः सर्वे यन्द्रसेनेन भूभृता ।
 राजानः सर्वदृशानां संरम्भं यङ्किरे तदा ॥ १२ ॥
 अथ ते सर्वराजानश्चतुरङ्गबलान्विताः ।
 यन्द्रसेनं रणे जेतुं सम्भ्रमूवुः किलोद्यताः ॥ १३ ॥
 ते तु सर्वे समेता वै कृतसङ्केतसंविदः ।
 उज्जयिन्याश्चतुर्द्वारं रुच्युर्भुसैनिकाः ॥ १४ ॥
 संरुध्यमानां स्वपुरीं दृष्ट्वा निभिलराजभिः ।
 तमेव शरणां राजा मडाकालेश्वरं ययौ ॥ १५ ॥
 निर्विकल्पो निराहारः स नृपो दृढनिश्चयः ।
 सामानर्थ्यं मडाकालं दिवानक्तमनन्यधीः ॥ १६ ॥
 ततः स भगवाञ्छम्भुर्मुडाकालः प्रसन्नधीः ।
 तं रक्षितुमुपायं वै यङ्के तं शृणुतादरात् ॥ १७ ॥
 तदैव समये गोपी काचित्त्र पुरोत्तमे ।
 यरन्ती सशिशुर्विप्रा मडाकालान्तिकं ययौ ॥ १८ ॥
 पञ्चाब्दवयसं बालं वलन्ती गतभर्तृका ।
 राज्ञा कृतां मडाकालपूजां सापश्यदादरात् ॥ १९ ॥
 सा दृष्ट्वा सुमडाश्रयार्थं शिवपूजां य तत्कृताम् ।
 प्रणिपत्य स्वशिविरं पुनरेवाभ्यपद्यत ॥ २० ॥
 अेतत्सर्वमशेषेण स दृष्ट्वा वल्लवीसुतः ।
 कुतूहलेन तां कर्तुं शिवपूजां मनो दधे ॥ २१ ॥
 आनीय लुधं पाषाणं शून्ये तु शिविरान्तरे ।
 अविदूरे स्वशिविराच्छिवलिङ्गं स भक्तितः ॥ २२ ॥
 गन्धालङ्कारवासोभिर्धूपदीपाक्षतादिभिः ।
 विधाय कृत्रिमैर्द्रव्यैर्विधं याच्यकल्पयत् ॥ २३ ॥
 भूयो भूयः समभ्यर्च्य पत्रैः पुष्पैर्मनोरमैः ।
 नृत्यं य विविधं कृत्वा प्रणानाम पुनः पुनः ॥ २४ ॥

अेतस्मिन्समये पुत्रं शिवासक्तसुयेतसम् ।
 प्रणयाद्गोपिका सा तं भोजनाय समाह्वयत् ॥ २५ ॥
 यदाढूतोऽपि अडुशः शिवपूजाक्तमानसः ।
 बालश्च भोजनं नैच्छत्तदा तत्र ययौ प्रसूः ॥ २६ ॥
 तं विलोक्य शिवस्याग्ने निषण्णं भीलितेक्षणम् ।
 यकर्ष पाणिं सङ्गृह्य कोपेन समताऽयत् ॥ २७ ॥
 आकृष्टस्ताडितश्चापि नागच्छत् स्वसुतो यदा ।
 तां पूजां नाशयामास क्षिप्त्वा विद्गं य दूरतः ॥ २८ ॥
 डाडेति दूयमानं तं निर्भर्त्स्य स्वसुतं य सा ।
 पुनर्विवेश स्वगृहं गोपी क्रोधसमन्विता ॥ २९ ॥
 मात्रा विनाशितां पूजां दृष्ट्वा देवस्य शूलिनः ।
 देवदेवेति युक्रोश निपपात स बालकः ॥ ३० ॥
 प्रनष्टसंज्ञः सडसा स बभूव शुयाकुलः ।
 लब्धसंज्ञो मुहूर्तेन यक्षुषी उदमीलयत् ॥ ३१ ॥
 तदैव जातं शिविरं मडाडालस्य सुन्दरम् ।
 ददर्श स शिशुस्तत्र शिवानुग्रहतोऽचिरात् ॥ ३२ ॥
 छिरण्मयभृङ्गं द्वारं कपाटवरतोरणम् ।
 मडार्डनीलविमलवज्रवेदीविराजितम् ॥ ३३ ॥
 सन्तमडेभकलशैर्विचित्रैर्बहुभिर्युतम् ।
 प्रोद्भासितमणिस्तम्भैर्बद्धस्कृटिकभूतलैः ॥ ३४ ॥
 तन्मध्ये रत्नविद्गं छि शङ्करस्य कृपानिधेः ।
 स्वकृतार्थनसंयुक्तमपश्यद्गोपिकासुतः ॥ ३५ ॥
 स दृष्ट्वा सडसोत्थाय शिशुर्विस्मितमानसः ।
 सन्निमग्नं धवासीद्वै परमानन्दसागरे ॥ ३६ ॥
 ततः स्तुत्वा स गिरिशं भूयो भूयः प्रणम्य य ।
 सूर्ये यास्तङ्गते बालो निर्जगाम शिवालयत् ॥ ३७ ॥
 अथापश्यत्स्वशिविरं पुरन्दरपुरोपमम् ।
 सधौ छिरण्मयीभूतं विचित्रं परमोज्ज्वलम् ॥ ३८ ॥

सोऽन्तर्विवेश भवनं सर्वशोभासमन्वितम् ।
मण्डिमगण्णाकीर्णं मोदमानो निशामुपे ॥ ३९ ॥
तत्रापश्यत्स्वजननीं स्वपन्तीं दिव्यलक्षणाम् ।
रत्नालङ्कारदीप्ताङ्गीं साक्षात्सुरवधूमिव ॥ ४० ॥
अथो स तनयो विप्राः शिवानुग्रहभाजनम् ।
जवेनोत्थापयामास मातरं सुभविह्वलः ॥ ४१ ॥
सौत्थिताद्भुतमालक्ष्यापूर्वं सर्वमिवाभवत् ।
मडानन्दसुमग्रां हि सस्वजे स्वसुतं य तम् ॥ ४२ ॥
श्रुत्वा पुत्रमुभात्सर्वं प्रसादं गिरिजापतेः ।
प्रभुं विज्ञापयामास यो भजत्यनिशं शिवम् ॥ ४३ ॥
स राजा सडसागत्य समामनियमो निशि ।
ददर्श गोपिकासूनोः प्रभावं शिवतोषणम् ॥ ४४ ॥
दृष्ट्वा मडीपतिः सर्वं तत्सामात्यपुरोहितः ।
आसीन्निमग्नो विधृतिः परमानन्दसागरे ॥ ४५ ॥
प्रेमणा बाष्पजलं मुञ्चन् यन्द्रसेनो नृपो हि सः ।
शिवनामोच्यरन्प्रीत्या परिरेभे तमर्भकम् ॥ ४६ ॥
मडामडोत्सवस्तत्र प्रबभूवाद्भुतो द्विजाः ।
मडेशकीर्तनं यङ्कुः सर्वे य सुभविह्वलाः ॥ ४७ ॥
अेवमत्यद्भुतायाराच्छिवमाडात्त्यदर्शनात् ।
पौराणां सम्भ्रमाश्चैव सा रात्रिः क्षणतामगात् ॥ ४८ ॥
अथ प्रभाते युध्दाय पुरं संरुध्य संस्थिताः ।
राजानश्चारवकुत्रेभ्यः शुश्रुवुश्चरितं य तत् ॥ ४९ ॥
ते समेताश्च राजानः सर्वे ये ये समागताः ।
परस्परमिति प्रीयुस्तश्च्रुत्वा यदित अति ॥ ५० ॥
राजान् डियुः ।
अयं राजा यन्द्रसेनः शिवभक्तोऽतिदुर्जयः ।
उज्जयिन्या मडाकालपुर्याः पतिस्नाकुलः ॥ ५१ ॥

षट्शः शिशवो यस्य पुर्यां सन्ति शिवप्रताः ।
 स राजा यन्द्रसेनस्तु मडाशङ्करसेवकः ॥ ५२ ॥
 नूनमस्य विरोधेन शिवः क्रोधं कश्चिच्छति ।
 तत्क्रोधाद्धि वयं सर्वे भविष्यामो विनष्टकाः ॥ ५३ ॥
 तस्मादनेन राज्ञा वै भिलापः कार्यं भवेत् ।
 अयं सति मडेशानः कश्चिच्छति कृपां पराम् ॥ ५४ ॥
 सूत उवाच ।
 षति निश्चित्य ते भूपास्त्यक्तवैराः सदाशयाः ।
 सर्वे भूभूवुः सुप्रीता न्यस्तशस्त्रास्त्रपाशयः ॥ ५५ ॥
 विविशुस्ते पुरीं रम्यां मडाकालस्य भूभूतः ।
 मडाकालं समानर्युश्चन्द्रसेनानुमोदिताः ॥ ५६ ॥
 ततस्ते गोपवनितागोळं जग्मुर्भडीभूतः ।
 प्रशंसन्तश्च तद्भाग्यं सर्वे दिव्यमडोदयम् ॥ ५७ ॥
 ते तत्र यन्द्रसेनेन प्रत्युद्गम्याभिपूजिताः ।
 मडाळविष्टरगताः प्रत्यनन्दन् सुविस्मिताः ॥ ५८ ॥
 गोपसूनोः प्रसादात्तत्राद्भुतं शिवालयम् ।
 संवीक्ष्य शिवलिङ्गं च शिवे यङ्कुः परां मतिम् ॥ ५९ ॥
 ततस्ते गोपशिशवे प्रीता निभिलभूभुजः ।
 द्दुर्भङ्गानि वस्तूनि तस्मै शिवकृपार्थिनः ॥ ६० ॥
 ये ये सर्वेषु देशेषु गोपास्तिष्ठन्ति भूरिशः ।
 तेषां तमेव राजानं यङ्किरे सर्वपार्थिवाः ॥ ६१ ॥
 अथास्मिन्नन्तरे सर्वैस्त्रिदशैरभिपूजितः ।
 प्राद्गुर्भूव तेजस्वी ङनूमान् वानरेश्वरः ॥ ६२ ॥
 ते तस्याभिगमादेव राजानो जातसम्भवाः ।
 प्रत्युत्थाय नमश्चक्रुर्भक्तिनम्रात्ममूर्तयः ॥ ६३ ॥
 तेषां मध्ये समासीनः पूजितः प्लवगेश्वरः ।
 गोपात्मजं तमालिङ्ग्य राज्ञो वीक्ष्येदमब्रवीत् ॥ ६४ ॥
 ङनूमानुवाच ।

सर्वे शृण्वन्तु भद्रं वो राजानो ये य द्देलिनः ।
 ऋते शिवं नान्यतमो गतिरस्ति शरीरिणाम् ॥ ६५ ॥
 अवेवं गोपसुतो दृष्ट्या शिवपूजां विलोक्य य ।
 अमन्त्रेणापि सम्भूज्य शिवं शिवमवाप्तवान् ॥ ६६ ॥
 अेष भक्तवरः शम्भोर्गोपानां कीर्तिवर्धनः ।
 एतु भुक्त्वाभिवान्भोगानन्ते मोक्षमवाप्स्यति ॥ ६७ ॥
 अस्य वंशेऽष्टमो भावी नन्दो नाम महायशः ।
 प्राप्स्यते तस्य पुत्रत्वं कृष्णो नारायणः स्वयम् ॥ ६८ ॥
 अद्याप्रभृति लोकेऽस्मिन्नेष गोपकुमारकः ।
 नाम्ना श्रीकर एत्युच्चैर्लोकभ्याति गमिष्यति ॥ ६९ ॥
 सूत उवाच ।
 अवेवमुक्त्वाञ्जनीसूनुः शिवरूपो ङरीश्वरः ।
 सर्वान् राज्ञश्चन्द्रसेनं कृपादृष्ट्या ददर्श उ ॥ ७० ॥
 अथ तस्मै श्रीकराय गोपपुत्राय धीमते ।
 उपादिदेश सुप्रीत्या शिवायारं शिवप्रियम् ॥ ७१ ॥
 उनूमानथ सुप्रीतः सर्वेषां पश्यतां द्विजाः ।
 यन्द्रसेनं श्रीकरं य तत्रैवान्तरधीयत ॥ ७२ ॥
 तं सर्वे य मडीपालाः संदृष्टाः प्रतिपूजिताः ।
 यन्द्रसेनं समामन्त्र्य प्रतिजग्मुर्यथागतम् ॥ ७३ ॥
 श्रीकरोऽपि मडातेजा उपदिष्टो उनूमता ।
 ब्राह्मणैः सतु धर्मज्ञैश्च शम्भोः समर्द्धणाम् ॥ ७४ ॥
 यन्द्रसेनो मडाराजः श्रीकरो गोपबालकः ।
 उभावपि परप्रीत्या मडाकालं य भेजतुः ॥ ७५ ॥
 कालेन श्रीकरः सोऽपि यन्द्रसेनश्च भूपतिः ।
 समाराध्य मडाकालं भेजतुः परमं पदम् ॥ ७६ ॥
 अवेवविधो मडाकालः शिवलिङ्गः सतां गतिः ।
 सर्वथा दृष्टुञ्जता य शङ्करो भक्तवत्सलः ॥ ७७ ॥
 एतं पवित्रं परमं रतस्यं सर्वसौभ्यदम् ।

आप्यानं कथितं स्वर्गं शिवभक्तिविवर्धनम् ॥ ७८ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां महाकालज्योतिर्विद्गमाहात्म्यवर्णनं नाम सप्तदशोऽध्यायः

॥ ४.१७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहिता

४.१८. अष्टादशोऽध्यायः । ओङ्कारेश्वरज्योतिर्विद्गमाहात्म्यवर्णनम् ।

ऋषय उचुः ।

सूत सूत महाभाग श्राविता ज्यद्भुता कथा ।

महाकालाप्यविद्गस्य निजभक्तसुरक्षिणः ॥ १ ॥

ज्योतिर्विद्गं यतुर्थं य कृपया वद वित्तम ।

ओङ्कारे परमेशस्य सर्वपातकहारिणः ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

ओङ्कारे परमेशाप्यं विद्गमासीद्यथा द्विजः ।

तथा वक्ष्यामि वः प्रीत्या श्रूयतां परमर्षयः ॥ ३ ॥

कस्मिंश्चित्सामये यात्र नारदो भगवान्भुनिः ।

गोकर्णाभ्यं शिवं गत्वा सिषेवे परभक्तिमान् ॥ ४ ॥

ततः स आगतो विन्ध्यं नगेशं मुनिसत्तमः ।

तत्रैव पूजितस्तेन बहुमानपुरःसरम् ॥ ५ ॥

मयि सर्वं विद्यते य न न्यूनं हि कदाचन ।

एति भावं समास्थाय संस्थितो नारदाग्रतः ॥ ६ ॥

तन्मानं तत्तदा श्रुत्वा नारदो मानडा ततः ।

निःश्वस्य संस्थितस्तत्र श्रुत्वा विन्ध्योऽब्रवीद्विदम् ॥ ७ ॥

विन्ध्य उवाच ।

हि न्यूनं य त्वया दृष्टं मयि निः श्वासकारणम् ।

तच्छ्रुत्वा नारदो वाक्यमब्रवीत्स महाभुनिः ॥ ८ ॥

नारद उवाच ।

विद्यते त्वयि सर्वं हि मेरुरुच्यतरः पुनः ।
देवेष्वपि विभागोऽस्य न तवास्ति कदाचन ॥ ९॥

सूत उवाच ।

ऽत्युक्त्वा नारदस्तस्माज्जगाम य यथागतम् ।
विन्ध्यश्च परितभो वै धिग्वै मे श्रुवितादिकम् ॥ १० ॥

विश्वेश्वरं तथा शम्भुमाराध्य य तपाम्यहम् ।
ऽति निश्चित्य मनसा शङ्करं शरणां गतः ॥ ११ ॥

जगाम तत्र सुप्रीत्या ऽयोङ्गारो यत्र वै स्वयम् ।
यकार य पुनस्तत्र शिवमूर्तिं य पार्थिवीम् ॥ १२ ॥

आराध्य य तदा शम्भुं षण्मासं स निरन्तरम् ।
न यथाल तपःस्थानाच्छिवध्यानपरायणः ॥ १३ ॥

अेवं विन्ध्यतपो दृष्ट्वा प्रसन्नः पार्वतीपतिः ।
स्वयंपुं दर्शयामास दुर्लभं योगिनामपि ॥ १४ ॥

प्रसन्नः स तदोवाच ब्रूहि त्वं मनसेप्सितम् ।
तपसा ते प्रसन्नोऽस्मि भक्तानामीप्सितप्रदः ॥ १५ ॥

विन्ध्य उवाच ।

यदि प्रसन्नो देवेश बुद्धिं देहि यथेप्सिताम् ।
स्वकार्यसाधिनीं शम्भो त्वं सदा भक्तवत्सलः ॥ १६ ॥

सूत उवाच ।

तश्छुत्वा भगवान् शम्भुश्चियेत हृदये चिरम् ।
परोपतापदं विन्ध्यो वरमिच्छति मूढधीः ॥ १७ ॥

किं करोमि यदेतस्मै वरदानं भवेच्छुभम् ।
मद्दत्तं परदुःखाय वरदानं यथा न हि ॥ १८ ॥

सूत उवाच ।

तथापि दत्तवान् शम्भुस्तस्मै तद्भरमुत्तमम् ।
विन्ध्य पर्वतराज त्वं यथेच्छसि तथा कुरु ॥ १९ ॥

अेवं य समये देवा ऋषयश्चामलाशयाः ।

सम्पूज्य शङ्करं तत्र स्थातव्यमिति याब्रुवन् ॥ २० ॥

तच्छ्रुत्वा देववचनं प्रसन्नः परमेश्वरः ।

तथैव कृतवान्ग्रीत्या लोकानां सुप्रभेदे ॥ २१ ॥

ओङ्कारं चैव यत्त्रिङ्गमेकं तस्य द्विधा गतम् ।

प्रणवे चैव ओङ्कारनामासीत्स सदाशिवः ॥ २२ ॥

पार्थिवे चैव यज्जतं तदासीत्परमेश्वरः ।

भक्ताभीष्टप्रदौ योभौ भुक्तिमुक्तिप्रदौ द्विजः ॥ २३ ॥

तत्पूजां य तदा यङ्कुर्वेवाश्च ऋषयस्तथा ।

प्रापुर्वराननेकांश्च सन्तोष्य वृषभध्वजम् ॥ २४ ॥

स्वस्वस्थानं ययुर्वेवा विन्ध्योऽपि मुदितोऽपिकम् ।

कार्यं साधितवान्स्वीयं परितापं जडौ द्विजः ॥ २५ ॥

य अेवं पूजयेच्छम्भुं मातृगर्भं वसेन्न हि ।

यदभीष्टं क्वलं तस्य प्राप्नुयान्नात्र संशयः ॥ २६ ॥

सूत उवाच ।

अेतत्ते सर्वमाभ्यातमोङ्कारप्रभवे क्वलम् ।

अतः परं प्रवक्ष्यामि केदारं लिङ्गमुत्तमम् ॥ २७ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायामोङ्कारेश्वरज्योतिर्लिङ्गमाहात्म्यवर्णनं नामाष्टादशोऽध्यायः

॥ ४.१८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहिता

४.१८. अेकोनविंशोऽध्यायः । केदारेश्वरज्योतिर्लिङ्गमाहात्म्यवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

नरनारायणाभ्यौ याववतारौ हरेर्द्विजः ।

तेपाते भारते भास्ते बहुर्याश्रम अेव हि ॥ १ ॥

ताभ्यां सम्प्रार्थितः शम्भुः पार्थिवे पूजनाय वै ।

आयाति नित्यं तल्लिङ्गे भक्ताधीनतया शिवः ॥ २ ॥

अेवं पूजयतोः शम्भुं तयोर्विष्णववतारयोः ।

शिरकालो व्यतीयाय शैवयोर्धर्मपुत्रयोः ॥ ३ ॥

अेकस्मिन्समये तत्र प्रसन्नः परमेश्वरः ।

प्रत्युवाच प्रसन्नोऽस्मि वरो मे प्रियतामिति ॥ ४ ॥

धृत्युक्तो य तदा तेन नरो नारायणः स्वयम् ।

अियतुर्वयनं तत्र लोकानां हितकाम्यया ॥ ५ ॥

नरनारायणावूयतुः ।

यदि प्रसन्नो देवेश यदि देयो वरस्त्वया ।

स्थीयतां स्वेन उपेण पूजार्थं शङ्कर स्वयम् ॥ ६ ॥

सूत उवाच ।

धृत्युक्तस्तु तदा ताभ्यां केदारे हिमसंश्रये ।

स्वयं य शङ्करस्तथौ ज्योतीरुपो मलेश्वरः ॥ ७ ॥

ताभ्यां य पूजितश्चैव सर्वदुःखभयापहः ।

लोकानामुपकारार्थं भक्तानां दर्शनाय वै ॥ ८ ॥

स्वयं स्थितस्तदा शम्भुः केदारेश्वरसंज्ञकः ।

भक्ताभीष्टप्रदो नित्यं दर्शनादर्थनादपि ॥ ९ ॥

देवाश्च पूजयन्तीह ऋषयश्च पुरातनाः ।

मनोऽभीष्टकृत्वं ते ते सुप्रसन्नान्मलेश्वरात् ॥ १० ॥

भवस्य पूजनान्नित्यं बध्यांश्चमवासिनः ।

प्राप्नुवन्ति यतः सो हि भक्ताभीष्टप्रदः सदा ॥ ११ ॥

तद्धिनं हि समारभ्य केदारेश्वर अेव य ।

पूजितो येन भक्त्या वै दुःखं स्वप्नेऽपि दुर्लभम् ॥ १२ ॥

यो वै हि पाण्डवान्दृष्ट्वा माहिषं उपमास्थितः ।

मायामास्थाय तत्रैव पलायनपरोऽभवत् ॥ १३ ॥

धृतश्च पाण्डवैस्तत्र अ्यवाऽमुभतया स्थितः ।

पुच्छं यैव धृतं तैस्तु प्रार्थितश्च पुनःपुनः ॥ १४ ॥

तदूपेण स्थितस्तत्र भक्तवत्सलनामभाङ् ।

नयपाले शिरोभागे गतस्तद्रूपतः स्थितः ॥ १५ ॥

तथैव पूजान्त्रित्यमाज्ञां चैवाप्यदात्तथा ।

पूजितश्च स्वयं शम्भुस्तत्र तस्थौ वरानदात् ॥ १६ ॥

पूजयित्वा गतास्ते तु पाण्डवा मुद्दितास्तदा ।

लब्ध्वा चित्तेप्सितं सर्वं विमुक्ताः सर्वदुःखतः ॥ १७ ॥

तत्र नित्यं हरः साक्षात्क्षेत्रे केदारसंज्ञके ।

भारतीभिः प्रजाभिश्च तथैव परिपूजयते ॥ १८ ॥

तत्रत्यं वलयं यो वै ददाति हरवल्गवः ।

हररूपान्तिकं तच्च हररूपसमन्वितम् ॥ १९ ॥

तथैव रुपं दृष्ट्वा य सर्वपापैः प्रमुच्यते ।

शुभन्मुक्तो भवेत्सोऽपि यो गतो बहरीवने ॥ २० ॥

दृष्ट्वा रुपं नरस्यैव तथा नारायणस्य हि ।

केदारेश्वरशम्भोश्च मुक्तिभागी न संशयः ॥ २१ ॥

केदारेशस्य भक्ता ये मार्गस्थास्तस्य वै मृताः ।

तेऽपि मुक्ता भवन्त्येव नात्र कार्या विचारणा ॥ २२ ॥

गत्वा तत्र प्रीतियुक्तः केदारेशं प्रपूजय य ।

तत्रत्यमुदकं पीत्वा पुनर्जन्म न विन्दति ॥ २३ ॥

भाण्डेऽस्मिन् भारते विप्रा नरनारायणेश्वरः ।

केदारेशः प्रपूजयश्च सर्वैर्जुवैः सुभक्तितः ॥ २४ ॥

अस्य भाण्डस्य स स्वामी सर्वेशोऽपि विशेषतः ।

सर्वकामप्रदः शम्भुः केदाराप्यो न संशयः ॥ २५ ॥

येतद्भयः समाप्यातं यत्पृष्टमृषिसत्तमाः ।

श्रुत्वा पापं हरैस्सर्वं नात्र कार्या विचारणा ॥ २६ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां केदारेश्वरज्योतिर्विद्गमाडात्म्यवर्णनं नामैकोनविंशोऽध्यायः

॥ ४.१९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

चतुर्थी कोटिरुद्रसंहिता

४.२०. विंशोऽध्यायः । भीमासुरकृतोपद्रववर्णनम् ।

सूत उवाच ।

अतः परं प्रवक्ष्यामि माहात्म्यं भैमशङ्करम् ।

यस्य श्रवणमात्रेण सर्वाभीष्टं लभेन्नरः ॥ १ ॥

कामरूपान्निघे देशे शङ्करो लोककाम्यया ।

अवतीर्णः स्वयं साक्षात्कल्याणसुभभाजनम् ॥ २ ॥

यदर्थमवतीर्णोऽसौ शङ्करो लोकशङ्करः ।

शृणुतादरतस्तस्य कथयामि मुनीश्वराः ॥ ३ ॥

भीमो नाम मलोवीर्यो राक्षसोऽभूत्पुरा द्विजः ।

दुःखदः सर्वभूतानां धर्मध्वंसकरः सदा ॥ ४ ॥

कुम्भकर्णोऽसमुत्पन्नः कर्कट्यां सुमहाबलः ।

सख्ये यं पर्वते सोऽपि मात्रावासां यकार ७ ॥ ५ ॥

कुम्भकर्णो यं रामेण लते लोकभयङ्करे ।

राक्षसी पुत्रसंयुक्ता सख्येऽतिष्ठत्स्वयं तदा ॥ ६ ॥

स बाल ऐकदा भीमः कर्कटीं मातरं द्विजः ।

पप्रच्छ यं भलो लोकदुःखदो भीमविक्रमः ॥ ७ ॥

भीम उवाच ।

मातर्मे कः पिता कुत्र कथं वैकाकिनी स्थिता ।

ज्ञातुमिच्छामि तत्सर्वं यथार्थं त्वं वदाम्भुना ॥ ८ ॥

सूत उवाच ।

अवं पृष्टा तदा तेन पुत्रेण राक्षसी यं सा ।

उवाच पुत्रं सा दृष्टा श्रूयतां कथयाम्यहम् ॥ ९ ॥

कर्कट्युवाच ।

पिता ते कुम्भकर्णश्च रावणानुज एव यं ।

रामेण मारितः सोऽयं भ्रात्रा सः सः महाबलः ॥ १० ॥

अत्रागतः कदाचिद्वै कुम्भकर्णः स राक्षसः ।

मद्भोगं कृतवांस्तात प्रसख्य बलवान्पुरा ॥ ११ ॥
लङ्गां स गतवान् मां य त्यक्त्वात्रैव महाबलः ।
मया न दृष्टा सा लङ्गा ख्यत्रैव निवसाम्यहम् ॥ १२ ॥
पिता मे कर्कटो नाम माता मे पुष्कसी मता ।
भर्ता मम विराधो हि रामेण निहतः पुरा ॥ १३ ॥
पित्रोः पार्श्वे स्थिता चालं निडते स्वामिनि प्रिये ।
पितरौ मे मृतौ यात्र ऋषिणा भस्मसात्कृतौ ॥ १४ ॥
भक्षणार्थं गतौ तत्र कुङ्केन सुमहात्मना ।
सुतीक्ष्णेन सुतपसागस्त्यशिष्येण वै तदा ॥ १५ ॥
साहमेकाकिनी जाता दुःषिता पर्वते पुरा ।
निवसामि स्म दुःभार्ता निरालम्बा निराश्रया ॥ १६ ॥
अेतस्मिन्समये ख्यत्र राक्षसो रावणानुजः ।
आगत्य कृतवान् सङ्गं मां विडाय गतो हि सः ॥ १७ ॥
ततस्त्वं य समुत्पन्नो महाबलपराक्रमः ।
अवलम्ब्य पुनस्त्वां य कालक्षेपं करोम्यहम् ॥ १७ ॥
सूत उवाच ।
एति श्रुत्वा वयस्तस्या भीमो भीमपराक्रमः ।
कुङ्कुश्च चिन्तयामास किं करोमि हरिं प्रति ॥ १८ ॥
पितानेन हतो मे हि तथा मातामहा अपि ।
विराधश्च हतोऽनेन दुःभं बहुतरं कृतम् ॥ २० ॥
तत्पुत्रोऽहं भवेयं चेद्भरिं तं पीडयाम्यहम् ।
एति कृत्वा मतिं भीमस्तपस्तप्तुं मलययौ ॥ २१ ॥
ब्रह्माणं य समुद्दिश्य वर्षाणां य सडस्रकम् ।
मनसा ध्यानमाश्रित्य तपश्चक्रे महत्तदा ॥ २२ ॥
उर्ध्वबाहुश्चैकपादः सूर्ये दृष्टिं दधत्पुरा ।
संस्थितः स अबूवाच भीमो राक्षसपुत्रकः ॥ २३ ॥
शिरसस्तस्य सञ्जातं तेजः परमदारुणम् ।
तेन दग्धास्तदा देवा ब्रह्माणं शरणां ययुः ॥ २४ ॥

પ્રણમ્ય વેધસં ભક્ત્યા તુષ્ટુવુર્વિવિધૈઃ સ્તવૈઃ ।
દુઃખં નિવેદયાગ્યકુર્મ્ભ્રમણે તે સવાસવાઃ ॥ ૨૫ ॥

દેવા ઊચુઃ ।
બ્રહ્મ-વૈ રક્ષસસ્તેજો લોકાન્પીડિતુમુદતમ્ ।
યત્પ્રાર્થ્યંતે ચ દુષ્ટેન તત્ત્વં દેહિ વરં વિધે ॥ ૨૬ ॥

નો ચેદદ્ય વચં દગ્ધાસ્તીવ્રતત્તેજસા પુનઃ ।
યાસ્યામઃ સક્ષયં સર્વે તસ્માત્તં દેહિ પ્રાર્થિતમ્ ॥ ૨૭ ॥

સૂત ઉવાચ ।
ઇતિ તેષાં વચઃ શ્રુત્વા બ્રહ્મા લોકપિતામહઃ ।
જગામ ચ વરં દાતું વચનં ચેદમબ્રવીત્ ॥ ૨૮ ॥

બ્રહ્મોવાચ ।
પ્રસન્નોઽસ્મિ વરં બ્રૂહિ યત્તે મનસિ વર્તતે ।
ઇતિ શ્રુત્વા વિધેર્વાક્યમબ્રવીદ્રાક્ષસો હિ સઃ ॥ ૨૯ ॥

ભીમ ઉવાચ ।
યદિ પ્રસન્નો દેવેશ યદિ દેયો વરસ્ત્વયા ।
અતુલં ચ બલં મેઽદ્ય દેહિ ત્વં કમલાસન ॥ ૩૦ ॥

સૂત ઉવાચ ।
ઇત્યુક્ત્વા તુ નમશ્ચકે બ્રહ્મણો સ હિ રાક્ષસઃ ।
બ્રહ્મા યાપિ તદા તસ્મૈ વરં દત્ત્વા ગૃહં યથૌ ॥ ૩૧ ॥

રાક્ષસો ગૃહમાગત્ય બ્રહ્મામાતિબલસ્તદા ।
માતરં પ્રણિપત્યાશુ સ ભીમઃ પ્રાહ ગર્વવાન્ ॥ ૩૨ ॥

ભીમ ઉવાચ ।
પશ્ય માતર્બલં મેઽદ્ય કરોમિ પ્રલયં મહત્ ।
દેવાનાં શક્રમુખ્યાનાં હરેર્વૈ તત્સહાયિનઃ ॥ ૩૩ ॥

સૂત ઉવાચ ।
ઇત્યુક્ત્વા પ્રથમં ભીમો જિગ્યે દેવાન્સવાસવાન્ ।
સ્થાનાન્નિઃસારયામાસ સ્વાત્સ્વાત્તાન્ભીમવિક્રમઃ ॥ ૩૪ ॥

તતો જિગ્યે હરિં યુદ્ધે પ્રાર્થિતં નિર્જરૈરપિ ।

ततो जेतुं रसां दैत्यः प्रारम्भं कृतवान्मुदा ॥ ३५ ॥
 पुरा सुदक्षिणं तत्र कामरूपेश्वरं प्रभुम् ।
 जेतुं गतस्ततस्तेन युद्धमासीद्भयङ्करम् ॥ ३६ ॥
 भीमोऽथ तं मळाराजं प्रभावाद् ब्रह्मणोऽसुरः ।
 जिग्ये वरप्रभावेण मळावीरं शिवाश्रयम् ॥ ३७ ॥
 स हि जित्वा ततस्तं य कामरूपेश्वरं प्रभुम् ।
 अबन्ध ताऽयामास भीमो भीमपराङ्मः ॥ ३८ ॥
 गृहीतं तस्य सर्वस्वं राज्यं सोपस्कुरं द्विजाः ।
 तेन भीमेन दृष्टेन शिवदासस्य भूपतेः ॥ ३९ ॥
 राजा यापि सुधर्मिष्ठः प्रियधर्मो हरप्रियः ।
 गृहीतो निगडैस्तेन ल्येकान्ते स्थापितश्च सः ॥ ४० ॥
 तत्र तेन तदा कृत्वा पार्थिवीं मूर्तिमुत्तमाम् ।
 भजनं य शिवस्यैव प्रारब्धं प्रियकाभ्यया ॥ ४१ ॥
 गङ्गायाः स्तवनं तेन बहुधा य तदा कृतम् ।
 मानसं स्नानकर्मादि कृत्वा शङ्करपूजनम् ॥ ४२ ॥
 पार्थिवेन विधानेन यकार नृपसत्तमः ।
 तद्दधानं य यथा स्याद्दे कृत्वा य विधिपूर्वकम् ॥ ४३ ॥
 प्रणिपातैस्तथा स्तोत्रैर्मुद्रासनपुरःसरम् ।
 कृत्वा हि सकलं तस्य स भेजे शङ्करं मुदा ॥ ४४ ॥
 पञ्चाक्षरमयीं विधां जज्ञाप प्रणवान्विताम् ।
 नान्यत्कार्यं स वै कर्तुं लब्धवानन्तरं तदा ॥ ४५ ॥
 तत्पत्नी य तदा साध्वी दक्षिणानाम विश्रुता ।
 विधानं पार्थिवं प्रीत्या यकार नृपवल्लभा ॥ ४६ ॥
 दम्पती त्वेकभावेन शङ्करं भक्तशङ्करम् ।
 भेजाते तत्र तौ नित्यं शिवाराधनतत्परौ ॥ ४७ ॥
 राक्षसो यज्ञकर्मादि वरदर्पविमोहितः ।
 लोपयामास तत्सर्वं मज्ज्यं वै दीयतामिति ॥ ४८ ॥

अङ्गुसैन्यसमायुक्तो राक्षसानां दुरात्मनाम् ।
 यकार वसुधां सर्वा स्ववशे यर्षिसत्तमाः ॥ ४९ ॥
 वेदधर्म शास्त्रधर्म स्मृतिधर्म पुराणजम् ।
 लोपयित्वा य तत्सर्वं बुभुजे स्वयमूर्जितः ॥ ५० ॥
 देवाश्च पीडितास्तेन सशका ऋषयस्तथा ।
 अत्यन्तं दुःखमापन्ना लोकान्निःसारिता द्विजाः ॥ ५१ ॥
 ते ततो विकलाः सर्वे सवासवसुरर्षयः ।
 ब्रह्मविष्णु पुरोधाय शङ्करं शरणं ययुः ॥ ५२ ॥
 स्तुत्वा स्तोत्रैरनेकैश्च शङ्करं लोकशङ्करम् ।
 प्रसन्नं कृतवन्तस्ते मलाकोश्यास्तटे शुभे ॥ ५३ ॥
 कृत्वा य पार्थिवीं मूर्तिं पूजयित्वा विधानतः ।
 तुष्टुवुर्विविधैः स्तोत्रैर्नमस्कारादिभिः कृमात् ॥ ५४ ॥
 अेवं स्तुतस्तदा शम्भुर्देवानां स्तवनादिभिः ।
 सुप्रसन्नतरो भूत्वा तान्सुरानिदमब्रवीत् ॥ ५५ ॥
 शिव उवाच ।
 उे हरे उे विधे देवा ऋषयश्चाप्पिला अडम् ।
 प्रसन्नोऽस्मि वरं ब्रूत किं कार्यं करवाणि वः ॥ ५६ ॥
 सूत उवाच ।
 धृत्युक्ते य तदा तेन शिवेन वयने द्विजाः ।
 सुप्रणम्य करौ अध्वा देवा उच्युः शिवं तदा ॥ ५७ ॥
 देवा उच्युः ।
 सर्वं जानासि देवेश सर्वेषां मनसि स्थितम् ।
 अन्तर्यामी य सर्वस्य नाज्ञातं विद्यते तव ॥ ५८ ॥
 तथापि श्रूयतां नाथ स्वदुःखं ब्रूमहे वयम् ।
 त्वदाज्ञया मलादेव कृपादृष्ट्या विलोक्य ॥ ५९ ॥
 राक्षसः कर्कटीपुत्रः कुम्भकर्णोद्भवो बली ।
 पीडयत्यनिशं देवान्ब्रह्मदत्तवरोर्जितः ॥ ६० ॥
 तमिमं जहि भीमाहं राक्षसं दुःखदायकम् ।

कृपां कुरु मडेशान विलम्बं न कुरु प्रभो ॥ ६१ ॥

सूत उवाच ।

धृत्युक्तस्तु सुरैः सर्वैः शम्भुर्वै भक्तवत्सलः ।

वधं तस्य करिष्यामीत्युक्त्वा देवांस्ततोऽब्रवीत् ॥ ६२ ॥

शम्भुरुवाच ।

कामरूपेश्वरो राजा मदीयो भक्त उत्तमः ।

तस्मै ब्रूतेति वै देवाः कार्यं शीघ्रं भविष्यति ॥ ६३ ॥

सुदक्षिण मडाराज कामरूपेश्वर प्रभो ।

मद्भक्तस्त्वं विशेषेण कुरु मद्भजनं रतेः ॥ ६४ ॥

दैत्यं भीमाह्वयं दृष्टं ब्रह्मप्राप्तवरोर्जितम् ।

उनिष्यामि न सन्देहस्त्वत्तिरस्कारकारिणम् ॥ ६५ ॥

सूत उवाच ।

अथ ते निर्जराः सर्वे तत्र गत्वा मुदान्विताः ।

तस्मै महानृपायोर्युयुद्भुक्तं शम्भुना च तत् ॥ ६६ ॥

तमित्युक्त्वा च वै देवा आनन्दं परमं गताः ।

महर्षयश्च ते सर्वे ययुः शीघ्रं निजाश्रमान् ॥ ६७ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे चतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंछितायां भीमेश्वरज्योतिर्लिङ्गमाहात्म्ये भीमासुरकृतोपद्रववर्णनं नाम
विंशोऽध्यायः ॥ ४.२० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

चतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंछिता

४.२१. ऐकविंशोऽध्यायः । भीमेश्वरज्योतिर्लिङ्गोत्पत्तिस्तन्माहात्म्यवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

शिवोऽपि च गणैः सार्धं जगाम छितकाम्यया ।

स्वभक्तनिकटं गुप्तस्तस्थौ रक्षार्थमादरात् ॥ १ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र कामरूपेश्वरेण च ।

अत्यन्तं ध्यानमारब्धं पार्थिवस्य पुरस्तदा ॥ २ ॥

केनचित्त्र गत्वा य राक्षसाय निवेदितम् ।

राजा किञ्चित्करोत्येवं त्वदर्थं ज्याभियाश्चिकम् ॥ ३ ॥

सूत उवाच ।

राक्षसः स य तश्श्रुत्वा कुङ्कुस्तद् जननेच्छया ।

गृहीत्वा करवावं य जगाम नृपतिं प्रति ॥ ४ ॥

तद् दृष्ट्वा राक्षसस्तत्र पार्थिवादि स्थितं य यत् ।

तदर्थं तत्स्वगुणं य दृष्ट्वा किञ्चित्करोत्यसौ ॥ ५ ॥

अत एनं भवाद्येन उन्मि सोपरकरं नृपम् ।

वियार्थेति महाकुङ्कु रोक्षसः प्राड तं नृपम् ॥ ६ ॥

भीम उवाच ।

रे रे पार्थिव दृष्टात्मन् क्रियते किं त्वयाधुना ।

सत्यं वद न उन्यां त्वामन्यथा उन्मि निश्चितम् ॥ ७ ॥

सूत उवाच ।

एति श्रुत्वा वयस्तस्य कामगुपेश्वरश्च सः ।

मनसीति विचिन्ताशु शिवविश्वासपूरितः ॥ ८ ॥

भविष्यं यद्भवत्येव नास्ति तस्य निवर्तकः ।

प्रारब्धाधीनमेवात्र प्रारब्धः स शिवः स्मृतः ॥ ९ ॥

कृपालुः शङ्करश्चात्र पार्थिवे वर्तते ध्रुवम् ।

मदर्थं न करोतीह कुतः कोऽयं य राक्षसः ॥ १० ॥

स्वानुगुणां प्रतिज्ञां स सत्यं यैव करिष्यति ।

सत्यप्रतिज्ञो भगवान् शिवश्चेति श्रुतौ श्रुतः ॥ ११ ॥

मम भक्तं यदा कश्चित्पीडयत्यतिदारुणः ।

तदाहं तस्य रक्षार्थं दृष्टं उन्मि न संशयः ॥ १२ ॥

एवं धैर्यं समावभ्य ध्यात्वा देवं य शङ्करम् ।

प्रार्थयामास सद्भक्त्या मनसैव रसेश्वरः ॥ १३ ॥

त्वदीयोऽस्मि महाराज यथेच्छसि तथा कुरु ।

सत्यं य वयनं ज्यत्र भ्रवीमि कुरु मे हितम् ॥ १४ ॥

अेवं मनसि स ध्यात्वा सत्यपाशेन यन्त्रितः ।

प्राड सत्यं वयो राजा राक्षसं यावमानयन् ॥ १५ ॥

नृप उवाच ।

भजामि शङ्करं देवं स्वभक्तपरिपालकम् ।

यरायराणां सर्वेषामीश्वरं निर्विकारकम् ॥ १६ ॥

सूत उवाच ।

एति तस्य वयः श्रुत्वा कामरूपेश्वरस्य सः ।

कोपेन प्रचलद्गतो भीमो वयनमब्रवीत् ॥ १७ ॥

भीम उवाच ।

शङ्करस्ते मया ज्ञातः किं कश्चिदिति वै मम ।

यो मे पितृव्यडेनैव स्थापितः किङ्करो यथा ॥ १८ ॥

तद्धलं छि समाश्रित्य विजेतुं त्वं समीडसे ।

तर्हि त्वया जितं सर्वं नात्र कार्या विचारणा ॥ १९ ॥

यावन्मया न दृष्टो छि शङ्करस्त्वत्प्रपालकः ।

तावत्त्वं स्वामिनं भत्वा सेवसे नान्यथा क्वचित् ॥ २० ॥

मया दृष्टे य तत्सर्वं स्फुटं स्यात्सर्वथा नृप ।

तस्मात्त्वं वै शिवस्येहं रूपं दूरतरं कुरु ॥ २१ ॥

अन्यथा छि भयं तेऽद्य भविष्यति न संशयः ।

स्वामिनस्ते करं तीक्ष्णं दास्येऽहं भीमविह्वलः ॥ २२ ॥

सूत उवाच ।

एति तद्भयनं श्रुत्वा कामरूपेश्वरो नृपः ।

दृढं शङ्करविश्वासो द्रुतं वाङ्मयमुवाच तम् ॥ २३ ॥

राजोवाच ।

अहं य पामरो दृष्टो न मोक्ष्ये शङ्करं पुनः ।

सर्वोत्कृष्टश्च मे स्वामी न मां मुञ्चति कर्हिचित् ॥ २४ ॥

सूत उवाच ।

अेवं वयस्तदा श्रुत्वा तस्य राज्ञः शिवात्मनः ।

तं प्रडस्य द्रुतं भीमो भूपतिं राक्षसोऽब्रवीत् ॥ २५ ॥

भीम उवाच ।

मत्तो भिक्षयते नित्यं स किं जनाति स्वाकृतिम् ।
योगिनां का य निष्ठा वै भक्तानां प्रतिपालने ॥ २६ ॥

एति कृत्वा मतिं त्वं य दूरतो भव सर्वथा ।
अहं य तव स स्वामी युद्धं वै करवावहे ॥ २७ ॥

सूत उवाच ।

एत्युक्तः स नृपश्रेष्ठः शम्भुभक्तो दृढव्रतः ।
प्रत्युवाचाभयो भीमं दुग्धं जगतां सदा ॥ २८ ॥

राजोवाच ।

शृणु राक्षस दुष्टात्मन्मया कर्तुं न शक्यते ।
त्वया विडिधते तर्हि कुतस्त्वं शक्तिमानसि ॥ २९ ॥

सूत उवाच ।

एत्युक्तः सैन्यमादाय राजानं परिभर्त्स्य तम् ।
करालं करवालं य पार्थिवे प्राक्षिपत्तदा ॥ ३० ॥

पश्य त्वं स्वामिनोऽद्यैव अलं भक्तसुभावलम् ।
एत्युवाच विडस्यैव राक्षसैः स मडाबलः ॥ ३१ ॥

करवालः पार्थिवं य यावत्स्यृशति नो द्विजाः ।
तावस्य पार्थिवात्तस्मादाविरासीत्स्वयं हरः ॥ ३२ ॥

पश्य भीमेश्वरोऽहं य रक्षार्थं प्रकटोऽभवम् ।
मम पूर्वव्रतं ह्येतद्रक्ष्यो भक्तो मया सदा ॥ ३३ ॥

अेतस्मात्पश्य मे शीघ्रं अलं भक्तसुभावलम् ।
एत्युक्त्वा स पिनाकेन करवालो द्विधा कृतः ॥ ३४ ॥

पुनश्चैव त्रिशूलं स्वं चिक्षिपे तेन रक्षसा ।
तच्छूलं शतधा नीतमपि दुष्टस्य शम्भुना ॥ ३५ ॥

पुनः शक्तिश्च निःक्षिप्ता तेन शम्भूपरि द्विजाः ।
शम्भुना सापि बाणैः स्वैर्लक्षधा य कृता द्रुतम् ॥ ३६ ॥

पट्टिशश्च ततस्तेन निःक्षिप्तो हि शिवोपरि ।
शिवेन स त्रिशूलेन तिलशश्च कृतं क्षणात् ॥ ३७ ॥

ततः शिवगणानां च राक्षसानां परस्परम् ।
 युद्धमासीत्तदा घोरं पश्यतां दृग्भकावडम् ॥ ३८ ॥
 ततश्च पृथिवी सर्वा व्याकुला याभवत्क्षणात् ।
 समुद्राश्च तदा सर्वे युक्षुभुः समडीधराः ॥ ३९ ॥
 देवाश्च ऋषयः सर्वे बभूवुर्विकला अति ।
 उच्युः परस्परं येति व्यर्थं वै प्रार्थितः शिवः ॥ ४० ॥
 नारदश्च समागत्य शङ्करं दृग्भदाडकम् ।
 प्रार्थयामास तत्रैव साञ्जलिर्नतमस्तकः ॥ ४१ ॥
 नारद उवाच ।
 क्षम्यतां क्षम्यतां नाथ त्वया विभ्रमकारक ।
 तृणैः कश्च कुठारो वै उच्यतां शीघ्रमेव हि ॥ ४२ ॥
 एति सम्प्रार्थितः शम्भुः सर्वान् रक्षोगाणान्प्रभुः ।
 दुङ्गुरेणैव यास्त्रेण भस्मसात्कृतवांस्तदा ॥ ४३ ॥
 सर्वे ते राक्षसा दग्धाः शङ्करेण क्षणं मुने ।
 बभूवुस्तत्र सर्वेषां देवानां पश्यतां द्रुतम् ॥ ४४ ॥
 दानवानलगतो वह्निर्यथा च वनमादडेत् ।
 तथा शिवेन कुम्भेन राक्षसानां बलं क्षणात् ॥ ४५ ॥
 भीमस्यैव च हिं भस्म न ज्ञातं केनचित्तदा ।
 परिवारयुतो दग्धो नाम न श्रूयते क्वचित् ॥ ४६ ॥
 ततः शिवस्य कृपया शान्तिं प्राप्ता मुनीश्वराः ।
 देवाः सर्वे च शकाद्याः स्वास्थ्यं प्राप्तापिलं जगत् ॥ ४७ ॥
 क्रोधज्वाला मडेशस्य निःससार वनाद्भनम् ।
 राक्षसानां च तद्भस्म सर्वं व्याप्तं वनेऽपिलम् ॥ ४८ ॥
 ततश्चौषधयो जाता नानाकार्यकरास्तथा ।
 रुपान्तरं ततो नृणां भवेद्वेषान्तरं तथा ॥ ४९ ॥
 भूतप्रेतपिशाचादि दूरतश्च ततो प्रजेत् ।
 तन्न कार्यं च यश्चैव ततो न भवति द्विजः ॥ ५० ॥
 तैर्देवैः प्रार्थितः शम्भुर्मुनिभिश्च विशेषतः ।

સ્થાતવ્યં સ્વામિના હ્યત્ર લોકાનાં સુખહેતવે ॥ ૫૧ ॥

અયં વૈ કુત્સિતો દેશ અયોધ્યાલોકદુઃખદઃ ।

ભવન્તં ચ તદા દૃષ્ટ્વા કલ્યાણં સમ્ભવિષ્યતિ ॥ ૫૨ ॥

ભીમશકુરનામા ત્વં ભવિતા સર્વસાધકઃ ।

એતલ્લિડ્ગં સદા પૂજ્યં સર્વાપિદ્ધિનિવારકમ્ ॥ ૫૩ ॥

સૂત ઉવાચ ।

ઇત્યેવં પ્રાર્થિતઃ શમ્ભુર્લોકાનાં હિતકારકઃ ।

તત્રૈવાસ્થિતવાન્પ્રીત્યા સ્વતન્ત્રો ભક્તવત્સલઃ ॥ ૫૪ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે ચતુર્થ્યાં કોટિરુદ્રસંહિતાયાં ભીમશ્ચરજ્યોતિર્લિડ્ગોત્પત્તિસ્તન્માહાત્મ્યવર્ણન-
નામૈકવિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૪.૨૧ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

ચતુર્થ્યાં કોટિરુદ્રસંહિતા

૪.૨૨. દ્વાવિંશોઽધ્યાયઃ । કાશ્યાં રુદ્રાગમનવર્ણનમ્ ।

સૂત ઉવાચ ।

અતઃ પરં પ્રવક્ષ્યામિ શ્રૂયતામૃષિસત્તમાઃ ।

વિશ્વેશ્ચરસ્ય માહાત્મ્યં મહાપાતકનાશનમ્ ॥ ૧ ॥

યદિદં દૃશ્યતે કિઞ્ચિજ્જગત્યાં વસ્તુમાત્રકમ્ ।

ચિદાનન્દસ્વરૂપં ચ નિર્વિકારં સનાતનમ્ ॥ ૨ ॥

તસ્યૈવ કેવલ્યરતેદ્ધિતીયેચ્છા તતોઽભવત્ ।

સ એવ સગુણો જાતઃ શિવ ઇત્યભિધીયતે ॥ ૩ ॥

સ એવ હિ દ્વિધા જાતઃ પુંસ્ત્રીરૂપપ્રભેદતઃ ।

યઃ પુમાન્સ શિવઃ ખ્યાતઃ સ્ત્રી શક્તિઃ સા હિ કથ્યતે ॥ ૪ ॥

ચિદાનન્દસ્વરૂપાભ્યાં પુરુષાવપિ નિર્મિતૌ ॥ ૫ ॥

અદૃષ્ટાભ્યાં તદા તાભ્યાં સ્વભાવાન્મુનિસત્તમાઃ ।

તાવદૃષ્ટ્વા તદા તૌ ચ સ્વમાતૃપિતરૌ દ્વિજઃ ॥ ૬ ॥

महासंशयमापन्नौ प्रकृतिः पुरुषश्च तौ ।
तदा वाणी समुत्पन्ना निर्गुणात्परमात्मनः ।
तपश्चैव प्रकर्तव्यं ततः सृष्टिरनुत्तमा ॥ ७ ॥
प्रकृतिपुरुषावूचतुः ।
तपसस्तु स्थलं नास्ति कुत्रावाभ्यां प्रभोऽधुना ।
स्थित्वा तपः प्रकर्तव्यं तव शासनतः शिव ॥ ८ ॥
ततश्च तेजसः सारं पञ्चकोशात्मकं शुभम् ।
सर्वोपकरणैर्युक्तं सुन्दरं नगरं तथा ॥ ९ ॥
निर्माय प्रेषितं तत्स्वं निर्गुणेन शिवेन य ।
अन्तरिक्षे स्थितं तस्य पुरुषस्य समीपतः ॥ १० ॥
तदधिष्ठाय हरिणा सृष्टिकामनया ततः ।
अद्भुतकालं तपस्तप्तं तद्ध्यानमवलम्ब्य य ॥ ११ ॥
श्रमेण जलधाराश्च विविधाश्चाभवन्स्तदा ।
ताभिव्याप्तं य तच्छून्यं नान्यत्किञ्चिददृश्यत ॥ १२ ॥
ततश्च विष्णुना दृष्टं किमेतद् दृश्यतेऽद्भुतम् ।
धृत्याश्चर्यं तदा दृष्ट्वा शिरसः कम्पनं कृतम् ॥ १३ ॥
ततश्च पतितः कर्णान्मणिश्च पुरतः प्रभोः ।
तद् अभूव मलत्तीर्थं नामतो मणिकर्णिका ॥ १४ ॥
जलौघे प्लाव्यमाना सा पञ्चकोशी यदाभवत् ।
निर्गुणेन शिवेनाशु त्रिशूलेन धृता तदा ॥ १५ ॥
विष्णुस्तत्रैव सुष्वाप प्रकृत्या स्वस्त्रिया सह ।
तन्नाभिकमलाज्जातो ब्रह्मा शङ्करशासनात् ॥ १६ ॥
शिवाङ्गां स समासाद्य सृष्टिं यकेऽद्भुतां तदा ।
यतुर्दशमिता लोका ब्रह्माण्डे यत्र निर्मिताः ॥ १७ ॥
योजनानां य पञ्चाशत्कोटिसङ्ख्याप्रमाणातः ।
ब्रह्माण्डस्यैव विस्तारो मुनिभिः परिकीर्तितः ॥ १८ ॥
ब्रह्माण्डे कर्मणा बद्धाः प्राणिनो मां कथं पुनः ।
प्राप्स्यन्तीति विचिन्त्यैतत्पञ्चकोशी विमोचिता ॥ १९ ॥

ध्यं य शुभदा लोके कर्मनाशकरी मता ।
 भोक्षप्रकाशिका काशी ज्ञानदा मम सुप्रिया ॥ २० ॥
 अविमुक्तं स्वयं लिङ्गं स्थापितं परमात्मना ।
 न कदापि त्वया त्याज्यमिदं क्षेत्रं ममांशक ॥ २१ ॥
 धृत्युक्त्वा य त्रिशूलात्स्वादवतार्य उरः स्वयम् ।
 मोययामास भुवने मर्त्यलोके हि काशिकाम् ॥ २२ ॥
 ब्रह्मणश्च दिने सा हि न विनश्यति निश्चितम् ।
 तदा शिवस्त्रिशूलेन दधाति मुनयश्च ताम् ॥ २३ ॥
 पुनश्च ब्रह्मणा सृष्टौ कृतायां स्थाप्यते द्विजाः ।
 कर्मणां कर्षणाञ्चैव काशीति परिपठयते ॥ २४ ॥
 अविमुक्तेश्वरं लिङ्गं काश्यां तिष्ठति सर्वदा ।
 मुक्तिदातृ य लोकानां महापातकिनामपि ॥ २५ ॥
 अन्यत्र प्राप्यते मुक्तिः साङ्ग्यादिर्मुनीश्वराः ।
 अत्रैव प्राप्यते श्रुतैः सायुज्या मुक्तिरुत्तमा ॥ २६ ॥
 येषां क्वापि गतिर्नास्ति तेषां वाराणसी पुरी ।
 पञ्चकोशी महापुण्या उत्थाकोटिविनाशनी ॥ २७ ॥
 अमरा मरणं सर्वे वाञ्छन्तीह परे य के ।
 भुक्तिमुक्तिप्रदा यैषा सर्वदा शङ्करप्रिया ॥ २८ ॥
 ब्रह्मा य श्वाघते यामुं विष्णुः सिद्धाश्च योगिनः ।
 मुनयश्च तथैवान्ये त्रिलोकस्था जनाः सदा ॥ २९ ॥
 काश्याश्च महिमानं वै वक्तुं वर्षशतैरपि ।
 शक्नोम्यहं न सर्वं हि यथाशक्ति ब्रुवे ततः ॥ ३० ॥
 कैलासस्य पतिर्यो वै ल्यन्तः सत्त्वो बहिस्तमाः ।
 कालाग्निर्नामतः प्यातो निर्गुणो गुणवान्भवः ।
 प्रणिपातैरनेकैश्च वचनं येदमब्रवीत् ॥ ३१ ॥
 रुद्र उवाच ।
 विश्वेश्वर मडेशान त्वदीयोऽस्मि न संशयः ।
 कृपां कुरु महादेव मयि त्वं साम्ब आत्मजे ॥ ३२ ॥

स्थातव्यं च सदात्रैव लोकानां हितकाम्यया ।

तारयस्व जगन्नाथ प्रार्थयामि जगत्पते ॥ ३३ ॥

सूत उवाच ।

अविमुक्तोऽपि दान्तात्मा तं सम्प्रार्थ्य पुनः पुनः ।

नेत्राश्रूणि प्रमुख्यैव प्रीतः प्रोवाच शङ्करम् ॥ ३४ ॥

अविमुक्त उवाच ।

देवदेव महादेव कावामयसुभेषज ।

त्वं त्रिलोकपतिः सत्यं सेव्यो ब्रह्माय्युतादिभिः ॥ ३५ ॥

काश्यां पुर्यां त्वया देव राजधानी प्रगृह्यताम् ।

मया ध्यानितया स्थेयमचिन्त्यसुषुप्तेतवे ॥ ३६ ॥

मुञ्जिताता भवानेह कामदश्च न यापरः ।

तस्मात्त्वमुपकाराय तिष्ठोमासहितः सदा ॥ ३७ ॥

शुभान्भवाब्धेरभिलांस्तारय त्वं सदाशिव ।

भक्तकार्यं कुरु हर प्रार्थयामि पुनःपुनः ॥ ३८ ॥

सूत उवाच ।

एत्येवं प्रार्थितस्तेन विश्वनाथेन शङ्करः ।

लोकानामुपकारार्थं तस्थौ तत्रापि सर्वराट् ॥ ३९ ॥

यद्दिनं हि समाह्वय्य हरः काश्यामुपागतः ।

तदारभ्य च सा काशी सर्वश्रेष्ठतराभवत् ॥ ४० ॥

एतं श्रीशिवमहापुराणे चतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां विश्वेश्वरमहाडात्म्ये काश्यां रुद्रागमनवर्णनं नाम द्वाविंशोऽध्यायः

॥ ४.२२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

चतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहिता

४.२३. त्रयोविंशोऽध्यायः । काशीविश्वेश्वरज्योतिर्विद्गुमाहात्म्यवर्णनम् ।

ऋषय उच्युः ।

अेव वाराणसी पुण्या यद्वि सूत महापुरी ।
 तत्राभावं वदास्माकमविमुक्तस्य य प्रभो ॥ १ ॥
 सूत उवाच ।
 वक्ष्ये सङ्क्षेपतः सम्यग्वाराणस्याः सुशोभनम् ।
 विश्वेश्वरस्य माहात्म्यं श्रूयतां य मुनीश्वराः ॥ २ ॥
 कदाचित्पार्वती देवी शङ्करं परया मुदा ।
 लोकाकामनयापृच्छन्माहात्म्यमविमुक्तयोः ॥ ३ ॥
 पार्वत्युवाच ।
 अस्य क्षेत्रस्य माहात्म्यं वक्तुमर्हस्यशेषतः ।
 ममोपरि कृपां कृत्वा लोकानां हितकाम्यया ॥ ४ ॥
 सूत उवाच ।
 देव्यास्तद्ग्रथनं श्रुत्वा देवदेवो जगत्प्रभुः ।
 प्रत्युवाच भवानीं तां जवानां प्रियतेतवे ॥ ५ ॥
 परमेश्वर उवाच ।
 साधु पृष्टं त्वया भद्रे लोकानां सुभदं शुभम् ।
 कथयामि यथार्थं वै माहात्म्यमविमुक्तयोः ॥ ६ ॥
 षट् गुह्यतमं क्षेत्रं सदा वाराणसी मम ।
 सर्वेषामेव जन्तूनां देतुर्भोक्षस्य सर्वथा ॥ ७ ॥
 अस्मिन्सिद्धाः सदा क्षेत्रे मदीयं प्रतमाश्रिताः ।
 नानाविद्गणधरा नित्यं मम लोकाभिकाङ्क्षिणः ॥ ८ ॥
 अब्यस्यन्ति महायोगं जितात्मानो जितेन्द्रियाः ।
 परं पाशुपतं श्रौतं भुक्तिमुक्तिफलप्रदम् ॥ ९ ॥
 रोयते मे सदा वासो वाराणस्यां मधेश्वरि ।
 देतुना येन सर्वाणि विहाय शृणु तद् ध्रुवम् ॥ १० ॥
 यो मे भक्तश्च विज्ञानी तावुभौ मुक्तिभागिनौ ।
 तीर्थपिक्शा य न तयोर्विहितविहिते समौ ॥ ११ ॥
 ज्वन्मुक्तौ तु तौ ज्ञेयौ यत्र कुत्रापि वै मृतौ ।
 प्राप्नुतो भोक्षमाश्वेव मयोक्तं निश्चितं वयः ॥ १२ ॥

अत्र तीर्थे विशेषोऽस्त्यविमुक्ताभ्ये परोत्तमे ।
 श्रूयतां तत्त्वया देवि परशक्ते सुचित्तया ॥ १३ ॥
 सर्वे वार्णा आश्रमाश्च बालयौवनवार्धकाः ।
 अस्यां पुर्यां भ्रुताश्चेत्स्युर्मुक्ता अेव न संशयः ॥ १४ ॥
 अशुचिश्च शुचिर्वापि कन्या परिणता तथा ।
 विधवा वाय वा वन्ध्या रजोदोषयुतापि वा ॥ १५ ॥
 प्रसूतासंस्कृता कापि यादृशी तादृशी द्विजाः ।
 अत्र क्षेत्रे मृता येत्स्यान्मोक्षभाङ्नात्र संशयः ॥ १६ ॥
 स्वेदजश्चाण्डजो वापि ङ्युद्भिज्जोऽथ जरायुजः ।
 मृतो मोक्षमवाप्नोति यथात्र न तथा क्वचित् ॥ १७ ॥
 ज्ञानापेक्षा न यात्रैव भक्त्यपेक्षा न वै पुनः ।
 कर्मपेक्षा न दैव्यत्र दानापेक्षा न यैव हि ॥ १८ ॥
 संस्कृत्यपेक्षा नैवात्र ध्यानापेक्षा न कर्त्तव्यत् ।
 नामापेक्षार्थनापेक्षा सुजातीनां तथात्र न ॥ १९ ॥
 मम क्षेत्रे मोक्षदे हि यो वा वसति मानवः ।
 यथा तथा मृतः स्याज्येन्मोक्षमाप्नोति निश्चितम् ॥ २० ॥
 अेतन्मम पुरं दिव्यं गुह्याद् गुह्यतरं प्रिये ।
 ब्रह्माद्योऽपि जानन्ति माहात्म्यं नास्य पार्वति ॥ २१ ॥
 मङ्गक्षेत्रमिदं तस्मादविमुक्तमिति स्मृतम् ।
 सर्वेभ्यो नैमिषादिभ्यः परं मोक्षप्रदं मृते ॥ २२ ॥
 धर्मस्योपनिषत्सत्यं मोक्षस्योपनिषत्समम् ।
 क्षेत्रतीर्थोपनिषदमविमुक्तं विदुर्बुधाः ॥ २३ ॥
 कामं भुञ्जन्स्वपन्कीडन्कुर्वन्ति विविधाः क्रियाः ।
 अविमुक्ते त्यजन्प्राणाञ्जन्तुर्भोक्षाय कल्पते ॥ २४ ॥
 कृत्वा पापसङ्क्रान्तिं पिशाचत्वं वरं नृणाम् ।
 न यः कतुसङ्गत्वं स्वर्गं काशीं पुरीं विना ॥ २५ ॥
 तस्मात्सर्वप्रयत्नेन सेव्यते काशिका पुरी ।
 अव्यक्तलिङ्गं मुनिभिर्ध्यायते यः सदाशिवः ॥ २६ ॥

यद्यत्कलं समुद्दिश्य तपन्त्यत्र नराः प्रिये ।
 तेभ्यश्चाहं प्रयच्छामि सम्यक्तत्कलं ध्रुवम् ॥ २७ ॥
 सायुज्यमात्मनः पश्चादीप्सितं स्थानमेव य ।
 न कुतश्चिद्धर्मबन्धस्त्यजतामत्र वै तनुम् ॥ २८ ॥
 ब्रह्मा देवर्षिभिः सार्धं विष्णुर्वापि दिवाकरः ।
 उपासते महात्मानः सर्वे मामिह यापरे ॥ २९ ॥
 विषयासक्तचित्तोऽपि त्यक्तधर्मरुचिर्नरः ।
 षडक्षेत्रे मृतो यो वै संसारं न पुनर्विशेत् ॥ ३० ॥
 किं पुनर्निर्ममा धीराः सत्त्वस्था दम्भवर्जिताः ।
 कृतिनश्च निरारम्भाः सर्वे ते मयि भाविताः ॥ ३१ ॥
 जन्मान्तरसहस्रेषु जन्म योगी समाप्नुयात् ।
 तद्विडैव परं मोक्षं मरणान्दधिगच्छति ॥ ३२ ॥
 अत्र विद्गान्यनेकानि भक्तैः संस्थापितानि हि ।
 सर्वकामप्रदानिह मोक्षदानि य पार्वति ॥ ३३ ॥
 पञ्चकोशं यतुर्दिक्षु क्षेत्रमेतत्प्रकीर्तितम् ।
 समन्ताश्च तथा जन्तोर्मृत्तिकावेऽमृतप्रदम् ॥ ३४ ॥
 अपापश्च मृतो यो वै सद्यो मोक्षं समश्नुते ।
 सापापश्च मृतो यः स्यात्कायव्यूहान्समश्नुते ॥ ३५ ॥
 यातनां सोऽनुभूयैव पश्चान्मोक्षमवाप्नुयात् ।
 पातकं योऽविमुक्ताभ्ये क्षेत्रेऽस्मिन्कुरुते ध्रुवम् ॥ ३६ ॥
 भैरवीं यातनां प्राप्य वर्षाणामयुते पुनः ।
 ततो मोक्षमवाप्नोति भुक्त्वा पापं य सुन्दरि ॥ ३७ ॥
 एति ते य समाप्याता पापायारे य या गतिः ।
 अयं ज्ञात्वा नरः सम्यक्सेवयेदविमुक्तकम् ॥ ३८ ॥
 कृतकर्मक्षयो नास्ति कल्पकोटिशतैरपि ।
 अवश्यमेव भोक्तव्यं कृतं कर्म शुभाशुभम् ॥ ३९ ॥
 डेवलं याशुभं कर्म नरकाय भवेद्विह ।

शुभं स्वर्गाय जायेत द्वाभ्यां मानुष्यमीरितम् ॥ ४० ॥

जन्म सम्यगसम्यक् य न्यूनाधिदये भवेद्विड ।

उभयोश्च क्षयो मुक्तिर्भवेत्सत्यं हि पार्वति ॥ ४१ ॥

कर्म य त्रिविधं प्रोक्तं कर्मकाण्डे मलेश्वरि ।

सञ्चितं क्रियमाणं य प्रारब्धं येति बन्धकृत् ॥ ४२ ॥

पूर्वजन्मसमुद्भूतं सञ्चितं समुदाहृतम् ।

भुज्यते य शरीरेण प्रारब्धं परिकीर्तितम् ॥ ४३ ॥

अनेन जन्मना यथ्य क्रियते कर्म साम्प्रतम् ।

शुभाशुभं य देवेशि क्रियमाणं विदुर्बुधाः ॥ ४४ ॥

प्रारब्धकर्मणो भोगात्क्षयश्चैव न यान्यथा ।

उपायेन द्वयोर्नाशः कर्मणोः पूजनादिना ॥ ४५ ॥

सर्वेषां कर्मणां नाशो नास्ति कार्शीं पुरीं विना ।

सर्वं य सुलभं तीर्थं दुर्लभा काशिका पुरी ॥ ४६ ॥

पूर्वजन्मकृतं येद्वै काशीदर्शनमादरात् ।

तदा कार्शीं य सम्प्राप्य लभेन्मृत्युं न यान्यथा ॥ ४७ ॥

कार्शीं प्राप्य नरो यस्तु गङ्गायां स्नानमाचरेत् ।

तदा य क्रियमाणस्य सञ्चितस्यापि सङ्क्षयः ॥ ४८ ॥

प्रारब्धं न विना भोगं नश्यतीति सुनिश्चितम् ।

मृतिश्च तस्य सञ्जाता तदा तस्य क्षयो भवेत् ॥ ४९ ॥

पूर्वं यैव कृता काशी पश्चात्पापं समाचरेत् ।

तद्भ्रिजेन बलवता नीयते काशिका पुनः ॥ ५० ॥

तदा सर्वाणि पापानि भस्मसाध्य भवन्ति हि ।

तस्मात्कार्शीं नरः सेवेत्कर्मनिर्मूलनीं ध्रुवम् ॥ ५१ ॥

अेकोऽपि ब्राह्मणो येन काश्यां संवासितः प्रिये ।

काशीवासमवायैव ततो मुक्तिं स विन्दति ॥ ५२ ॥

काश्यां यो वै मृतश्चैव तस्य जन्म पुनर्न हि ।

समुद्दिश्य प्रयागे य मृतस्य कामनाङ्गलम् ॥ ५३ ॥

संयोगश्च तयोश्चेत्स्यात्काशीजन्यं कृलं वृथा ।

यदि न प्राप्यते तस्य तीर्थराजकृलं वृथा ॥ ५४ ॥

तस्मान्मच्छासनाद्विष्णुः सृष्टिं साक्षाद्धि नूतनाम् ।

विधाय मनसोद्दिष्टां तत्सिद्धिं यच्छति ध्रुवम् ॥ ५५ ॥

सूत उवाच ।

धत्यादि भडुमालात्म्यं काश्या वै मुनिसत्तमाः ।

तथा विश्वेश्वरस्यापि भुक्तिभुक्तिप्रदं सताम् ॥ ५६ ॥

अतः परं प्रवक्ष्यामि मालात्म्यं त्र्यम्बकस्य च ।

यच्छ्रुत्वा सर्वपापेभ्यो मुच्यते मानवः क्षणात् ॥ ५७ ॥

इति श्रीशिवमहापुराणे चतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां काशीविश्वेश्वरज्योतिर्विद्गमालात्म्यवर्णनं नाम
त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ ४.२३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

चतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहिता

४.२४. चतुर्विंशोऽध्यायः । गौतमप्रभाववर्णनम् ।

सूत उवाच ।

श्रूयतामृषयः श्रेष्ठाः कथां पापप्रणाशिनीम् ।

कथयामि यथा व्यासात्सद्गुरोश्च श्रुता मया ॥ १ ॥

पुरा ऋषिवरश्चासीद्गौतमो नाम विश्रुतः ।

अडल्या नाम तस्यासीत्पत्नी परमधार्मिकी ॥ २ ॥

दक्षिणस्यां दिशि छि यो गिरिर्ब्रह्मेति संज्ञकः ।

तत्र तेन तपस्तपसं वर्षाणामयुतं तथा ॥ ३ ॥

कदाचिच्च ज्येष्ठावृष्टिरभवत्तत्र सुप्रताः ।

वर्षाणां च शतं रौद्री लोका द्युभ्यमुपागताः ॥ ४ ॥

आर्द्रं च पल्लवं न स्म दृश्यते पृथिवीतले ।

कुतो जलं विदृश्येत जवानां प्राणधारकम् ॥ ५ ॥

तदा ते मुनयश्चैव मनुष्याः पशवस्तथा ।
पक्षिणश्च मृगास्तत्र गताश्चैव दिशो दश ॥ ६ ॥
तां दृष्ट्वा अर्षथो विप्राः प्राणायामपरायणाः ।
ध्यानेन च तदा केचिदालं निन्युः सुदारुणम् ॥ ७ ॥
गौतमोऽपि स्वयं तत्र वरुणार्थं तपः शुभम् ।
यकार यैव षण्मासं प्राणायामपरायणः ॥ ८ ॥
ततश्च वरुणस्तस्मै वरं दातुं समागतः ।
प्रसन्नोऽस्मि वरं ब्रूहि ददामि च वयोऽब्रवीत् ॥ ९ ॥
ततश्च गौतमस्तं वै वृष्टिं च प्रार्थयत्तदा ।
ततः स वरुणस्तं वै प्रत्युवाच मुनिं द्विजः ॥ १० ॥
वरुण उवाच ।
देवाणां च समुल्लङ्घ्य कथं कुर्यामहं च ताम् ।
अन्यत्प्रार्थय सुज्ञोऽसि यदहं करवाणि ते ॥ ११ ॥
सूत उवाच ।
एत्येतद्भयनं तस्य वरुणस्य महात्मनः ।
परोपकारी तच्छ्रुत्वा गौतमो वाक्यमब्रवीत् ॥ १२ ॥
गौतम उवाच ।
यदि प्रसन्नो देवेश यदि देवो वरो मम ।
यदहं प्रार्थयाम्यद्य कर्तव्यं हि त्वया तथा ॥ १३ ॥
यतस्त्वं जलराशीशस्तस्माद्द्वयं जलं मम ।
अक्षयं सर्वदेवेश दिव्यं नित्यङ्गलप्रदम् ॥ १४ ॥
सूत उवाच ।
एति सम्प्रार्थितस्तेन वरुणो गौतमेन वै ।
उवाच वयनं तस्मै गर्तश्च द्वियतां त्वया ॥ १५ ॥
एत्युक्ते च कृतस्तेन गर्तो हस्तप्रमाणातः ।
जलेन पूरितस्तेन दिव्येन वरुणेन सः ॥ १६ ॥
अथोवाच मुनिं देवो वरुणो हि जलाधिपः ।
गौतमं मुनिशार्दूलं परोपकृतिशालिनम् ॥ १७ ॥

वरुण उवाच ।

अक्षयं य जलं तेऽस्तु तीर्थभूतं महाभुने ।
तव नाम्ना य विभ्यातं क्षितावेतद्भविष्यति ॥ १८ ॥

अत्र दत्तं द्रुतं तमं सुराणां यजनं कृतम् ।
पितृणां य कृतं श्राद्धं सर्वमेवाक्षयं भवेत् ॥ १९ ॥

सूत उवाच ।

धृत्युक्तान्तर्दधे देवः स्तुतस्तेन मदर्षिणा ।
गौतमोऽपि सुभं प्राप कृत्वान्योपकृतिं मुनिः ॥ २० ॥

मडतो ङ्याश्रयः पुंसां मडत्वायोपजायते ।
मडान्तस्तत्स्वरुपं य पश्यन्ति नेतरेशुभाः ॥ २१ ॥

याद्दुर्नरं य सेवेत तादृशं क्लमश्रुते ।
मडतः सेवयोव्यत्वं क्षुद्रस्य क्षुद्रतां तथा ॥ २२ ॥

सिंहस्य मन्दिरे सेवा मुक्ताकलकरी मता ।
शृगालमन्दिरे सेवा त्वस्थिलाभकरी स्मृता ॥ २३ ॥

उत्तमानां स्वभावोऽयं परदुःभासिष्णुता ।
स्वयं दुःखं य सम्प्राप्तं मन्यतेऽन्यस्य वार्यते ॥ २४ ॥

वृक्षाश्च ङाटकं यैव यन्दनं येक्षुकस्तथा ।
येते भुवि परार्थे य दक्षा येवं न डेयन ॥ २५ ॥

ध्यालुरमदस्पर्श उपकारी जितेन्द्रियः ।
येतैश्च पुण्यस्तम्भैस्तु यतुर्भिर्धार्यते मही ॥ २६ ॥

ततश्च गौतमस्तत्र जलं प्राप्य सुदुर्लभम् ।
नित्यनैमित्तिकं कर्म यकार विधिवत्तदा ॥ २७ ॥

ततो ग्रीडीन् यवांश्चैव नीवारानप्यनेकधा ।
वापयामास तत्रैव डवनार्थं मुनीश्वरः ॥ २८ ॥

धान्यानि विविधानीड वृक्षाश्च विविधास्तथा ।
पुष्पाणि च क्लान्येव ङ्यासंस्तत्रायनेकशः ॥ २९ ॥

तश्छुत्वा ऋषयश्चान्ये तत्रायाताः सडस्रशः ।
पशवः पक्षिणश्चान्ये ज्वाश्च अडवोऽगमन् ॥ ३० ॥

तद्धनं सुन्दरं ज्यासीत्पृथिव्यां माण्डले परम् ।
तदक्षयजलायोगादनावृष्टिर्न दुःखदा ॥ ३१ ॥

ऋषयोऽपि वने तत्र शुभकर्मपरायणाः ।
वासं यङ्कुरनेके य शिष्यभार्यासुतान्विताः ॥ ३२ ॥

धान्यानि वापयामासुः कालकर्मणोऽतवे ।
आनन्दस्तद्धने ज्यासीत्प्रभावाद्गौतमस्य य ॥ ३३ ॥

एतं श्रीशिवमहापुराणे चतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां त्र्यम्बकेश्वरमहात्म्ये गौतमप्रभाववर्णनं नाम चतुर्विंशोऽध्यायः
॥ ४.२४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

चतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहिता

४.२५. पञ्चविंशोऽध्यायः । गौतमव्यवस्थावर्णनम् ।

सूत उवाच ।

कदाचिद्गौतमेनैव जलार्थं प्रेषिता निजाः ।

शिष्यास्तत्र गता भक्त्या कमाण्डुकरा द्विजाः ॥ १ ॥

शिष्यान् जलसमीपे तु गतान्दृष्ट्वा न्यषेधयन् ।

जलार्थमागतास्तत्र यर्षिपत्न्योऽप्यनेकशः ॥ २ ॥

ऋषिपत्न्यो वयं पूर्वं ग्राहीष्यामो विदूरतः ।

पश्चात्तत्रैव जलं ग्राह्यमित्येवं पर्यभर्त्सयन् ॥ ३ ॥

परावृत्य तदा तैश्च ऋषिपत्न्यै निवेदितम् ।

सा थापि तान्समादाय समाश्रास्य य तैः स्वयम् ॥ ४ ॥

जलं नीत्वा ददौ तस्मै गौतमाय तपस्विनी ।

नित्यं निर्वाहयामास जलेन ऋषिसत्तमः ॥ ५ ॥

ताश्चैवमृषिपत्न्यस्तु कुह्यास्तां पर्यभर्त्सयन् ।

परावृत्य गताः सर्वास्तूटजान्कुटिलाशयाः ॥ ६ ॥

स्वाम्यग्रे विपरीतं य तद्भूतं निभिलं ततः ।

दृष्टाशयाभिः स्त्रीभिश्च ताभिर्वै विनिवेदितम् ॥ ७ ॥

अथ तासां वयः श्रुत्वा भाविकर्मवशात्तदा ।

गौतमाय य सङ्कुद्धाश्चासंस्ते परमर्षयः ॥ ८ ॥

विद्यार्थं गौतमस्यैव नानापूजोपहारकैः ।

गणेशं पूजयामासुः सङ्कुद्धास्ते कुबुद्धयः ॥ ९ ॥

आविर्बभूव य तदा प्रसन्नो हि गणेश्वरः ।

उवाच वयनं तत्र भक्ताधीनः कृत्वाप्रदः ॥ १० ॥

गणेश उवाच ।

प्रसन्नोऽस्मि वरं ब्रूत यूयं किं कर्वाण्यहम् ।

तदीयं तद्भयः श्रुत्वा ऋषयस्तेऽब्रुवंस्तदा ॥ ११ ॥

ऋषय उच्युः ।

त्वया यद्वि वरो दैवो गौतमः स्वाश्रमाद् बलिः ।

निष्काश्यमानो ऋषिभिः परिभर्त्स्य तथा कुरु ॥ १२ ॥

सूत उवाच ।

स श्रेवं प्रार्थितस्तैस्तु विहस्य वयनं पुनः ।

प्रोवायेभभुभः प्रीत्या बोधयंस्ता-सतां गतिः ॥ १३ ॥

गणेश उवाच ।

श्रूयतामृषयः सर्वे युक्तं न क्रियतेऽधुना ।

अपराधं विना तस्मै कुध्यतां लानिरेव य ॥ १४ ॥

उपस्कृतं पुरा चैस्तु तेभ्यो द्रुःभं हितं न हि ।

यदा य द्दियते द्रुःभं तदा नाशो भवेद्विह ॥ १५ ॥

एदृशं य तपः कृत्वा साध्यते क्लममुत्तमम् ।

शुभं क्वं स्वयं हित्वा साध्यते नाहितं पुनः ॥ १६ ॥

सूत उवाच ।

एत्येवं वयनं श्रुत्वा तस्य ते मुनिसत्तमाः ।

बुद्धिमोहं तदा प्राप्ता एदमेव वयोऽब्रुवन् ॥ १७ ॥

ऋषय उच्युः ॥

कर्तव्यं हि त्वया स्वामिन्निदमेव न यान्यथा ।

धृत्युक्तस्तु तदा देवो गणेशो वाक्यमब्रवीत् ॥ १८ ॥

गणेश उवाच ।

असाधुः साधुतां येव साधुश्चासाधुतां तथा ।
कदाचिदपि नाप्नोति ब्रह्मोक्तमिति निश्चितम् ॥ १९ ॥

यदा य भवतां दुःखं जातं यानशनात्पुरा ।
तदा सुभं प्रदत्तं वै गौतमेन महर्षिणा ॥ २० ॥

धदानीं वै भवद्भिश्च तस्मै दुःखं प्रदीयते ।
नैतद्युक्ततमं लोके सर्वथा सुविचार्यताम् ॥ २१ ॥

स्त्रीभवान्मोहिता यूयं न मे वाक्यं करिष्यथ ।
येतद्धिततमं तस्य भविष्यति न संशयः ॥ २२ ॥

पुनश्चायमृषिश्रेष्ठो दास्यते वः सुभं ध्रुवम् ।
तारणं न य युक्तं स्याद्भ्रमन्धं वृणीत वै ॥ २३ ॥

सूत उवाच ।

धत्येवं वयनं तेन गणेशेन महात्मना ।
यथायुक्तमृषिभ्यश्च तदप्येते न मेनिरे ॥ २४ ॥

भक्ताधीनतया सोऽथ शिवपुत्रोऽब्रवीत्तदा ।
उदासीनेन मनसा तानृषीन्दुष्टशेमुषीन् ॥ २५ ॥

गणेश उवाच ।

भवद्भिः प्रार्थ्यते यथ्य करिष्येऽहं तथा भव ।
पश्चाद्भावो भवेदेव धृत्युक्त्वान्तर्दधे पुनः ॥ २६ ॥

गौतमः स न जानाति मुनीनां वै दुराशयम् ।
आनन्दमनसा नित्यं पत्न्या कर्म यकार तत् ॥ २७ ॥

तदन्तरे य यज्जातं यस्त्रिं वरयोगतः ।
तद्दुष्टर्षिप्रभावात्तु श्रूयतां तन्मुनीश्वराः ॥ २८ ॥

गौतमस्य य केदारे तत्रासन्प्रीलयो यवाः ।
गणेशस्तत्र गौर्भूत्वा जगाम डिल दुर्भला ॥ २९ ॥

कम्पमाना य सा गत्वा तत्र तद्भ्ररयोगतः ।
प्रीडी-सम्भक्षयामास यवांश्च मुनिसत्तमाः ॥ ३० ॥

अेतस्मिन्नन्तरे दैवाद् गौतमस्तत्र यागतः ।
 स दयालुस्तृणस्तम्भैर्वारयाभास तां तदा ॥ ३१ ॥
 तृणस्तम्भेन सा स्पृष्टा पपात पृथिवीतले ।
 मृता य तत्क्षणादेव तदृषेः पश्यतस्तदा ॥ ३२ ॥
 ऋषयश्छन्नरूपास्ते ऋषिपत्न्यस्तथाशुभाः ।
 त्रियुस्तत्र तदा सर्वे किं कृतं गौतमेन य ॥ ३३ ॥
 गौतमोऽपि तथाडल्यामाडूयासीत्सुविस्मितः ।
 उवाच दुःभतो विप्रा दूयमानेन येतसा ॥ ३४ ॥
 गौतम उवाच ।
 किं जातं य कथं देवि कुपितः परमेश्वरः ।
 किं कर्तव्यं क्व गन्तव्यं डत्या य समुपस्थिता ॥ ३५ ॥
 सूत उवाच ।
 अेतस्मिन्नन्तरे विप्रा गौतमं पर्यभर्त्सयन् ।
 विप्रपत्न्यस्तथाडल्यां दुर्वयोभिव्यथां ददुः ॥ ३६ ॥
 दुर्भुङ्क्षुश्च तच्छिष्याः सुतास्तोषां तथैव य ।
 गौतमं परिभर्त्स्यैव प्रत्य्यूधिं ग्वयो भुङुः ॥ ३७ ॥
 ऋषय त्रियुः ।
 भुषं न दर्शनीयं ते गम्यतां गम्यतामिति ।
 दृष्ट्वा गोघ्नमुषं सद्यः सयैवं स्नानमाचरेत् ॥ ३८ ॥
 यावदाश्रममध्ये त्वं तावदेव डविर्भुजः ।
 पितरश्च न गृह्णन्ति ड्यस्मदत्तं छि डिग्व्यन ॥ ३९ ॥
 तस्माद्गृह्णान्यतस्त्वं य परिवारसमन्वितः ।
 विलम्बं कुरु नैव त्वं घेनुडन्यापकारक ॥ ४० ॥
 सूत उवाच ।
 धत्पुक्त्वा ते य तं सर्वे पाषाणैः समताडयन् ।
 व्यथां ददुरतीवासमै त्वडल्यां य दुरुज्जिभिः ॥ ४१ ॥
 ताडितो भर्त्सितो दृष्टैर्गौतमो गिरमभ्रवीत् ।
 धतो गच्छामि मुनयो ड्यन्यत्र निवसाम्यडम् ॥ ४२ ॥

धृत्युक्त्वा गौतमस्तस्मात्स्थानाख्य निर्गतस्तदा ।
 गत्वा कोशं तदा यजे ज्ञयाश्रमं तदनुज्ञया ॥ ४३ ॥
 यावद्यैवाभिशापो वै तावत्कार्यं न किञ्चन ।
 न कर्मण्यधिकारोऽस्ति देवे पित्र्येऽथ वैदिके ॥ ४४ ॥
 मासार्थं य ततो नीत्वा मुनीन्सम्प्रार्थयत्तदा ।
 गौतमो मुनिवर्यः स तेन दुःष्णेन दुःषितः ॥ ४५ ॥
 गौतम उवाच ।
 अनुकम्प्यो भवद्भिश्च कथ्यतां क्रियते मया ।
 यथा मदीयं पापं य गच्छत्विति निवेद्यताम् ॥ ४६ ॥
 सूत उवाच ।
 धृत्युक्तास्ते तदा विप्रा नोयुश्चैव परस्परम् ।
 अत्यन्तं सेवया पृष्टा मिलिता ज्येकतः स्थिताः ॥ ४७ ॥
 गौतमो दूरतः स्थित्वा नत्वा तानृषिसत्तमान् ।
 पप्रच्छ विनयाविष्टः किं कार्यं हि मयाधुना ॥ ४८ ॥
 धृत्युक्ते मुनिना तेन गौतमेन महात्मना ।
 मिलिताः सकलास्ते वै मुनयो वाक्यमब्रुवन् ॥ ४९ ॥
 ऋषय उचुः ।
 निष्कृतिं हि विना शुद्धिर्जायते न कदाचन ।
 तस्मात्त्वं देवशुद्ध्यर्थं प्रायश्चित्तं समाचर ॥ ५० ॥
 त्रिवारं पृथिवीं सर्वां कम पापं प्रकाशयन् ।
 पुनरागत्य यात्रैव चर मासप्रतं तथा ॥ ५१ ॥
 शतमेकोत्तरं यैव ब्रह्मणोऽस्य गिरेस्तथा ।
 प्रक्रमणं विधायैवं शुद्धिस्ते य भविष्यति ॥ ५२ ॥
 अथवा त्वं समानीय गङ्गास्नानं समाचर ।
 पार्थिवानां तथा कोटिं कृत्वा देवं निषेवय ॥ ५३ ॥
 गङ्गायां य ततः स्नात्वा पुतश्चैव भविष्यसि ।
 पुरा दश तथा यैकं गिरेस्त्वं क्रमणं कुरु ॥ ५४ ॥
 शतकुम्भैस्तथा स्नात्वा पार्थिवं निष्कृतिर्भवेत् ।

ઇતિ તૈરૂષિભિઃ પ્રોક્તસ્તથેત્યોમિતિ તદ્વચઃ ॥ ૫૫ ॥

પાર્થિવાનાં તથા પૂજા ગિરેઃ પ્રક્રમણં તથા ।

કશિષ્યામિ મુનિશ્રેષ્ઠા આજ્ઞયા શ્રીમતામિહ ॥ ૫૬ ॥

ઇત્યુક્ત્વા સર્ષિવર્યશ્ચ કૃત્વા પ્રક્રમણં ગિરેઃ ।

પૂજયામાસ નિર્માય પાર્થિવાન્મુનિસત્તમઃ ॥ ૫૭ ॥

અહલ્યા ચ તતઃ સાધ્વી તચ્ચ સર્વં ચકાર સા ।

શિષ્યાશ્ચ પ્રતિશિષ્યાશ્ચ ચક્રુઃ સેવાં તયોસ્તદા ॥ ૫૮ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે ચતુર્થાં કોટિરુદ્રસંહિતાયાં ગૌતમવ્યવસ્થાવર્ણનં નામ પચ્ચવિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૪.૨૫ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

ચતુર્થાં કોટિરુદ્રસંહિતા

૪.૨૬. ષડ્વિંશોઽધ્યાયઃ । ત્ર્યમ્બકેશ્વરમાહાત્મ્યવર્ણનમ્ ।

સૂત ઉવાચ ।

એવં કૃતે તુ ઋષિણા સસ્ત્રીકેન દ્વિજાઃ શિવઃ ।

આવિર્બભૂવ સશિવઃ પ્રસન્નઃ સગણસ્તદા ॥ ૧ ॥

અથ પ્રસન્નઃ સશિવો વરં બ્રૂહિ મહામુને ।

પ્રસન્નોઽહં સુભક્ત્યા ત ઇત્યુવાચ કૃપાનિધિઃ ॥ ૨ ॥

તદા તત્સુન્દરં રૂપં દૃષ્ટ્વા શમ્ભોર્મહાત્મનઃ ।

પ્રણમ્ય શકુરં ભક્ત્યા સ્તુતિં ચક્રે મુદાન્વિતઃ ॥ ૩ ॥

સ્તુત્વા બહુ પ્રણમ્યેશં બદ્ધાઞ્જલિપુટઃ સ્થિતઃ ।

નિષ્પાપં કુરુ માં દેવાબ્રવીદિતિ સ ગૌતમઃ ॥ ૪ ॥

સૂત ઉવાચ ।

ઇત્યાકર્ણ્ય વચસ્તસ્ય ગૌતમસ્ય મહાત્મનઃ ।

સુપ્રસન્નતરો ભૂત્વા શિવો વાક્યમુપાદદે ॥ ૫ ॥

શિવ ઉવાચ ।

ધન્યોઽસિ કૃતકૃત્યોઽસિ નિષ્પાપોઽસિ સદા મુને ।

अेतैर्दुष्टैः किल त्वं यं छलितोऽसि भवात्मभिः ॥ ६ ॥

त्वदीयदर्शनाव्लोका निष्पापाश्च भवन्ति हि ।

किं पुनस्त्वं सपापोऽसि मद्भक्तिनिरतः सदा ॥ ७ ॥

उपद्रवस्त्वयि मुने यैः कृतस्तु दुरात्मभिः ।

ते पापाश्च दुराचारा उत्थावन्तस्त एव हि ॥ ८ ॥

अेतेषां दर्शनादन्ये पापिष्ठाः सम्भवन्तु य ।

कृतघ्नाश्च तथा जाता नैतेषां निष्कृतिः क्वचित् ॥ ९ ॥

सूत उवाच ।

धृत्युक्त्वा शङ्करस्तस्मै तेषां दृश्वरितं तदा ।

भङ्गुवाच प्रभुर्विप्राः सत्कटोऽसत्सु दण्डः ॥ १० ॥

शर्वोक्तमिति स श्रुत्वा सुविस्मितमना ऋषिः ।

सुप्राणभ्य शिवं भक्त्या साञ्जलिः पुनरब्रवीत् ॥ ११ ॥

गौतम उवाच ।

ऋषिभिस्तैर्मलेशान् ल्युपकारः कृतो मदान् ।

यद्येवं न कृतं तैस्तु दर्शनं ते कुतो भवेत् ॥ १२ ॥

धन्यास्ते ऋषयो यैस्तु मलयं शुभतरं कृतम् ।

तद्दुराचरणादेव मम स्वार्थो मदान्भूत् ॥ १३ ॥

सूत उवाच ।

धृत्येवं तद्रथः श्रुत्वा सुप्रसन्नो मलेश्वरः ।

गौतमं प्रत्युवाचाशु कृपादृष्ट्या विलोक्य य ॥ १४ ॥

शिव उवाच ।

ऋषिर्धन्योऽसि विप्रेन्द्र ऋषिश्रेष्ठतरोऽसि वै ।

ज्ञात्वा मां सुप्रसन्नं हि वृणु त्वं वरमुत्तमम् ॥ १५ ॥

सूत उवाच ।

गौतमोऽपि विचार्यैवं लोके विश्रुतमित्युत ।

अन्यथा न भवेदेव तस्मादुक्तं सभायरेत् ॥ १६ ॥

निश्चित्यैवं मुनिश्रेष्ठो गौतमः शिवभक्तिमान् ।

साञ्जलिर्निर्गतशीर्षो हि शङ्करं वाक्यमब्रवीत् ॥ १७ ॥

गौतम उवाच ।

सत्यं नाथ ब्रवीषि त्वं तथापि पञ्चभिः कृतम् ।

नान्यथा भवतीत्यत्र यज्जातं जायतां तु तत् ॥ १८ ॥

यदि प्रसन्नो देवेश गङ्गा य दीयतां मम ।

कुरु लोकोपकारं हि नमस्तेऽस्तु नमोऽस्तु ते ॥ १९ ॥

सूत उवाच ।

धृत्युक्त्वा वयनं तस्य धृत्वा वै पादपङ्कजम् ।

नमश्चकार देवेशं गौतमो लोककाम्यया ॥ २० ॥

ततस्तु शङ्करो देवः पृथिव्याश्च दिवश्च सः ।

सारं यैव समुद्धृत्य रक्षितं पूर्वमेव तत् ॥ २१ ॥

विवाले ब्रह्मणा दत्तमवशिष्टं य किञ्चन ।

तत्तस्मै दत्तवान् शम्भुर्मुनये भक्तवत्सलः ॥ २२ ॥

गङ्गाजलं तदा तत्र स्त्रीरूपमभवत्परम् ।

तस्याश्चैव ऋषिश्रेष्ठः स्तुतिं कृत्वा नतिं व्यधात् ॥ २३ ॥

गौतम उवाच ।

धन्यासि कृतकृत्यासि पावितं भुवनं त्वया ।

मां य पावय गङ्गे त्वं पतन्तं निरये ध्रुवम् ॥ २४ ॥

सूत उवाच ।

शम्भुश्चापि तदोवाच सर्वेषां हितकृच्छृणु ।

गङ्गे गौतममेनं त्वं पावयस्व मदाज्ञया ॥ २५ ॥

धृति श्रुत्वा वयस्तस्य शम्भोश्च गौतमस्य य ।

उवाचैव शिवं गङ्गा शिवशक्तिर्हि पावनी ॥ २६ ॥

गङ्गोवाच ।

ऋषिं तु पावयित्वाहं परिवारयुतं प्रभो ।

गमिष्यामि निजस्थानं वयः सत्यं ब्रवीमि ह ॥ २७ ॥

सूत उवाच ।

धृत्युक्तं गङ्गया तत्र मलेशो भक्तवत्सलः ।

लोकोपकरणार्थाय पुनर्गङ्गां वयोऽब्रवीत् ॥ २८ ॥

शिव उवाच ।

त्वया स्थातव्यमत्रैवाप्रजेधावत्कविर्युगः ।
वैवस्वतो मनुर्द्विवि ङ्यष्टाविंशत्तमो भवेत् ॥ २९ ॥

सूत उवाच ।

एति श्रुत्वा वयस्तस्य स्वामिनः शङ्कुरस्य तत् ।
प्रत्युवाच पुनर्गङ्गा पावनी सा सरिद्धरा ॥ ३० ॥

गङ्गोवाच ।

मालात्म्यमधिकं येत्स्यान्मम स्वामिन्मत्तेश्वर ।
सर्वेभ्यश्च तदा स्थास्ये धरायां त्रिपुरान्तक ॥ ३१ ॥

किञ्चान्यथ्य शृणु स्वामिन्वपुषा सुन्दरेण उ ।
तिष्ठ त्वं मत्समीपे वै सगणः साम्बिकः प्रभो ॥ ३२ ॥

सूत उवाच ।

अथैवं तस्या वयः श्रुत्वा शङ्करो भक्तवत्सलः ।
लोकोपकरणार्थाय पुनर्गङ्गां वयोऽब्रवीत् ॥ ३३ ॥

शिव उवाच ।

धन्यासि श्रूयतां गङ्गे ङ्यत्तं भिन्नस्त्वया न हि ।
तथापि स्थीयते ङ्यत्र स्थीयतां च त्वयापि हि ॥ ३४ ॥

सूत उवाच ।

एत्येवं वयनं श्रुत्वा स्वामिनः परमेशितुः ।
प्रसन्नमानसा भूत्वा गङ्गा च प्रत्यपूजयत् ॥ ३५ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे देवा ऋषयश्च पुरातनाः ।
सुतीर्थान्यथ्यनेकानि क्षेत्राणि विविधानि च ॥ ३६ ॥

आगत्य गौतमं सर्वे गङ्गां च गिरिशं तथा ।
जय जयेति भाषन्तः पूजयामासुरादरात् ॥ ३७ ॥

ततस्ते निर्जराः सर्वे तेषां यद्गुः स्तुतिं मुदा ।
करान् बध्वा नतस्कन्धा हरिभ्रज्मादयस्तदा ॥ ३८ ॥

गङ्गा प्रसन्ना तेभ्यश्च गिरिशश्चोच्यतुस्तदा ।
वरं भूत सुरश्रेष्ठा दद्वो वः प्रियकाम्यया ॥ ३९ ॥

देवा उच्युः ।

यदि प्रसन्नो देवेश प्रसन्ना त्वं सरिद्धरे ।

स्थातव्यमत्र कृपया नः प्रियार्थं तथा नृणाम् ॥ ४० ॥

गङ्गोवाय ।

यूयं सर्वप्रियार्थं य तिष्ठथात्र न किं पुनः ।

गौतमं क्षालयित्वाळं गमिष्यामि यथागतम् ॥ ४१ ॥

भवत्सु मे विशेषोऽत्र ज्ञेयश्चैव कथं सुराः ।

तत्प्रमाणं कृतं येत्स्यात्तदा तिष्ठाम्यसंशयम् ॥ ४२ ॥

सर्वे उच्युः ।

सिंहराशौ यदा स्याद्वै गुरुः सर्वसुलुप्तमः ।

तदा वयं य सर्वे त्वागमिष्यामो न संशयः ॥ ४३ ॥

अेकादश य वर्षाणि लोकानां पातकं त्विह ।

क्षालितं यद्भवेदेवं मलिनाः स्मः सरिद्धरे ॥ ४४ ॥

तस्यैव क्षालनाय त्वायास्यामः सर्वथा प्रिये ।

त्वत्सकाशं मडादेवि प्रोच्यते सत्यमादरात् ॥ ४५ ॥

अनुग्रहाय लोकानामस्माकं प्रियकाम्यया ।

स्थातव्यं शङ्करेणापि त्वया यैव सरिद्धरे ॥ ४६ ॥

यावत्सिंहे गुरुश्चैव स्थास्यामस्तावदेव हि ।

त्वयि स्नानं त्रिकालं य शङ्करस्य य दर्शनम् ॥ ४७ ॥

कृत्वा स्वपापं निभिलं विमोक्ष्यामो न संशयः ।

स्वदेशांश्च गमिष्यामो भवच्छासनतो वयम् ॥ ४८ ॥

सूत उवाच ।

छत्येवं प्रार्थितस्तैस्तु गौतमेन मदर्षिणा ।

स्थितोऽसौ शङ्करः प्रीत्या स्थिता सा य सरिद्धरा ॥ ४९ ॥

सा गङ्गा गौतमी नाम्ना लिङ्गं त्र्यम्बकमीरितम् ।

प्याताप्यातं बभूवाथ मडापातकनाशनम् ॥ ५० ॥

तद्दिनं हि समारभ्य सिंहस्थे य बृहस्पतौ ।

आयान्ति सर्वतीर्थानि क्षेत्राणि देवतानि य ॥ ५१ ॥

सरांसि पुष्करादीनि गङ्गाधाः सरितस्तथा ।

वासुदेवाद्यो देवाः सन्ति वै गौतमीतटे ॥ ५२ ॥

यावत्तत्र स्थितानीह तावत्तेषां कृलं न हि ।

स्वप्रदेशे समायातास्तर्ह्येतेषां कृलं भवेत् ॥ ५३ ॥

ज्योतिर्विङ्गमिदं प्रोक्तं त्र्यम्बकं नाम विश्रुतम् ।

स्थितं तटे हि गौतम्या महापातकनाशनम् ॥ ५४ ॥

यः पश्येद्भक्तितो ज्योतिर्विङ्गं त्र्यम्बकनामकम् ।

पूजयेत्प्राणमेत्स्तुत्वा सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ५५ ॥

ज्योतिर्विङ्गं त्र्यम्बकं हि पूजितं गौतमेन ह ।

सर्वकामप्रदं यात्र परत्र परमुक्तिदम् ॥ ५६ ॥

एति वश्र समाप्यातं यत्पृष्टोऽहं मुनीश्वराः ।

किमन्यद्विच्छथ श्रोतुं तद् भूयां वो न संशयः ॥ ५७ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां त्र्यम्बकेश्वरमहाडात्म्यवर्णनं नाम षड्विंशोऽध्यायः ॥ ४.२६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहिता

४.२७. सप्तविंशोऽध्यायः । त्र्यम्बकेश्वरज्योतिर्विङ्गमहाडात्म्यवर्णनम् ।

ऋषय उचुः ।

गङ्गा य जलरूपेण कुतो जाता वद प्रभो ।

तन्महादात्म्यं विशेषेण कुतो जातं वद प्रभो ॥ १ ॥

यैर्विप्रैर्गौतमायैव दुःखं दत्तं दुरात्मभिः ।

तेषां किं य ततो जातमुच्यतां व्याससद्गुरो ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

अेवं सम्प्रार्थिता गङ्गा गौतमेन तदा स्वयम् ।

ब्रह्मणश्च गिरेर्विप्रा द्रुतं तस्मादवातरत् ॥ ३ ॥

अौदुम्बरस्य शाप्मायास्तत्प्रवाडो विनिःसृतः ।

तत्र स्नानं मुदा यके गौतमो विश्रुतो मुनिः ॥ ४ ॥

गौतमस्य य ये शिष्या अन्ये यैव महर्षयः ।

समागताश्च ते तत्र स्नानं यङ्कुर्मुदान्विताः ॥ ५ ॥

गङ्गाद्वारं य तत्राम प्रसिद्धमभवत्तदा ।

सर्वपापहरं रभ्यं दर्शान्मुनिसत्तमाः ॥ ६ ॥

गौतमस्पष्टिनस्ते य ऋषयस्तत्र यागताः ।

स्नानार्थं तांश्च सा दृष्ट्वा ह्यन्तर्धानं गता द्रुतम् ॥ ७ ॥

मा मेति गौतमस्तत्र व्याजहार वयो द्रुतम् ।

मुहुर्मुहुः स्तुवन् गङ्गां साञ्जलिर्नतमस्तकः ॥ ८ ॥

गौतम उवाच ।

धमे य श्रीमदान्याश्च साधवो वाच्यसाधवः ।

येतत्पुण्यप्रभावेण दर्शनं दीयतां त्वया ॥ ९ ॥

सूत उवाच ।

ततो वाणी समुत्पन्ना गङ्गाया व्योममाण्डलात् ।

तच्छृणुध्वमृषिश्रेष्ठा गङ्गावयनमुत्तमम् ॥ १० ॥

अते दृष्टतमाश्चैव कृतघ्नाः स्वामिद्रोहिणः ।

जल्माः पाप्मण्डिनश्चैव द्रष्टुं वर्ज्याश्च सर्वदा ॥ ११ ॥

गौतम उवाच ।

मातश्च श्रूयतामेतन्महतां गिर अेव य ।

तस्मात्त्वया य कर्तव्यं सत्यं य भगवद् वयः ॥ १२ ॥

अपकारिषु यो लोके उपकारं करोति वै ।

तेन पूतो भवाम्यत्र भगवद्भयनं त्विदम् ॥ १३ ॥

सूत उवाच ।

धति श्रुत्वा मुनेर्वाक्यं गौतमस्य महात्मनः ।

पुनर्वाणी समुत्पन्ना गङ्गाया व्योममाण्डलात् ॥ १४ ॥

कथ्यते हि त्वया सत्यं गौतमर्षे शिवं वयः ।

तथापि सङ्गडार्थं य प्रायश्चित्तं यरन्तु वै ॥ १५ ॥

शतमेकोत्तरं यात्र कार्यं प्रकमणं गिरेः ।

भवच्छासनतस्त्वेतैस्त्वदधीनैर्विशेषतः ॥ १६ ॥

ततश्चैवाधिकारश्च जायते दृष्टकारिणाम् ।

मदर्शने विशेषेण सत्यमुक्तं मया मुने ॥ १७ ॥

एति श्रुत्वा वयस्तस्याश्चकुर्वे ते तथाप्पिलाः ।

सम्प्रार्थ्य गौतमं दीनाः क्षन्तव्यो नोऽपराधकः ॥ १८ ॥

अेवं कृते तदा तेन गौतमेन तदाज्ञया ।

कुशावर्तं नाम यके गङ्गाद्वारादधोगतम् ॥ १९ ॥

ततः प्रादुरभूत्तत्र सा तस्य प्रीतये पुनः ।

कुशावर्तं य विप्यातं तीर्थमासीदनुत्तमम् ॥ २० ॥

तत्र स्नातो नरो यस्तु भोक्षाय परिकल्पते ।

त्यक्त्वा सर्वानघान्सद्यो विज्ञानं प्राप्य दुर्लभम् ॥ २१ ॥

गौतमो ऋषयश्चान्ये मिलिताश्च परस्परम् ।

लज्जितास्ते तदा ये य कृतघ्ना ल्यभवन्पुरा ॥ २२ ॥

ऋषय उचुः ॥

अस्माभिरन्यथा सूत श्रुतं तद्वर्णयामहे ।

गौतमस्तान्द्विजान् कुङ्कः शशापेति प्रबुध्यताम् ॥ २३ ॥

सूत उवाच ।

द्विजस्तदपि सत्यं वै कल्पभेदसमाश्रयात् ।

वर्णयामि विशेषेण तां कथामपि सुप्रताः ॥ २४ ॥

गौतमोऽपि ऋषीन्दृष्ट्वा तदा दुर्भिक्षपीडितान् ।

तपश्चकार सुमलद्भरुणस्य महात्मनः ॥ २५ ॥

अक्षय्यं कल्पयामास जलं वरुणदायया ।

ततो व्रीडीन् यवांश्चैव वापयामास भूरिशः ॥ २६ ॥

अेवं परोपकारी स गौतमो मुनिसत्तमः ।

आहारं कल्पयामास तेभ्यः स्वतपसो बलात् ॥ २७ ॥

कदाचित्त्स्त्रियो दृष्ट्वा जलार्थमपमानिताः ।

उचुः पतिभ्यस्ताः कुङ्क गौतमेभ्यर्थाकरं वयः ॥ २८ ॥

ततस्ते भिन्नमतयो गां कृत्वा कृत्रिमां द्विजाः ।
 तद्ध्यान्यभक्षणासक्तां यक्षुस्तां कुटिलाशयाः ॥ २९ ॥
 स्वधान्यभक्षणासक्तां गां दृष्ट्वा गौतमस्तदा ।
 तृष्टेन ताऽयामास शनैस्तां सन्निवारयन् ॥ ३० ॥
 तृणसंस्पर्शमात्रेण सा भूमौ पतिता य गौः ।
 मृता ल्यभूत्क्षणां विप्रा भाविकर्मवशात्तदा ॥ ३१ ॥
 गौर्दत्ता गौतमेनेति तदा ते कुटिलाशयाः ।
 ऐकत्रीभूय तत्रत्याः सकला ऋषयोऽवदन् ॥ ३२ ॥
 ततः स गौतमो भीतो गौर्दत्तेति भबूव उ ।
 यकार विस्मयं नार्यल्लव्याशिष्यैः शिवानुगः ॥ ३३ ॥
 ततः स गौतमो ज्ञात्वा तां गां क्रोधसमाकुलः ।
 शशाप तानृषीन् सर्वान् गौतमो मुनिसत्तमः ॥ ३४ ॥
 गौतम उवाच ।
 यूयं सर्वे दुरात्मानो दुःखदा मे विशेषतः ।
 शिवभक्तस्य सततं स्युर्वेदविमुखाः सदा ॥ ३५ ॥
 अद्यप्रभृति वेदोक्ते सत्कर्मणि विशेषतः ।
 मा भूयाद्भवतां श्रद्धा शैवमार्गे विमुक्तिदे ॥ ३६ ॥
 अद्यप्रभृति दुर्मार्गे तत्र श्रद्धा भवेत्तु वः ।
 मोक्षमार्गविहीने हि सदा श्रुतिभङ्गिर्मुषे ॥ ३७ ॥
 अद्यप्रभृति भालानि मृत्विमानि भवन्तु वः ।
 संसर्ध्वं नरके यूयं भालमृत्लेपना द्विजाः ॥ ३८ ॥
 भवन्तो मा भविष्यन्तु शिवैकपरदैवताः ।
 अन्यदेव समत्वेन जानन्तु शिवमद्भयम् ॥ ३९ ॥
 मा भूयाद्भवतां प्रीतिः शिवपूजादिकर्मणि ।
 शिवनिष्ठेषु भक्तेषु शिवपर्वसु सर्वदा ॥ ४० ॥
 अद्य दत्ता मया शापा यावन्तो दुःखदायकाः ।
 तावन्तः सन्तु भवतां सन्ततावपि सर्वदा ॥ ४१ ॥
 अशैवाः सन्तु भवतां पुत्रपौत्रादयो द्विजाः ।

पुत्रैः सडैव तिष्ठन्तु भवन्तो नरके ध्रुवम् ॥ ४२ ॥

ततो भवन्तु याड्डाला दुःखदारिद्र्यपीडिताः ।

शठा निन्दाकराः सर्वे तममुद्राङ्किताः सदा ॥ ४३ ॥

सूत उवाच ।

एति शम्वा मुनीन् सर्वान् गौतमः स्वाश्रमं ययौ ।

शिवभक्तिं यकाराति स भूव सुपावनः ॥ ४४ ॥

ततस्तैः पितृभृष्टया ऋषयस्तेऽपिवा द्विजः ।

काञ्च्यां यदुर्निवासं हि शैवधर्मभङ्गिष्ठाः ॥ ४५ ॥

तत्पुत्राश्चाभवन्सर्वे शैवधर्मभङ्गिष्ठाः ।

अत्रे तद्द्रुमविष्यन्ति कलौ भङ्गुजनाः पलाः ॥ ४६ ॥

एति प्रोक्तमशेषेण तद्भूतं मुनिसत्तमाः ।

पूर्ववृत्तमपि प्राज्ञाः श्रुतं सर्वैस्तु यादरात् ॥ ४७ ॥

एति वश्र समाख्यातो गौतम्याश्च समुद्भवः ।

माडात्म्यमुत्तमं चैव सर्वपापहरं परम् ॥ ४८ ॥

त्र्यम्बकस्य च माडात्म्यं ज्योतिर्विद्गस्य कीर्तितम् ।

यश्छुत्वा सर्वपापेभ्यो मुच्यते नात्र संशयः ॥ ४९ ॥

अतः परं प्रवक्ष्यामि वैद्यनाथेश्वरस्य हि ।

ज्योतिर्विद्गस्य माडात्म्यं श्रूयतां पापहारकम् ॥ ५० ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां त्र्यम्बकेश्वरज्योतिर्विद्गमाडात्म्यवर्णनं नाम

सप्तविंशोऽध्यायः ॥ ४.२७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहिता

४.२८. अष्टाविंशोऽध्यायः । वैद्यनाथेश्वरज्योतिर्विद्गमाडात्म्यवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

रावणो राक्षसश्रेष्ठो मानी मानपरायणः ।

आरराध उरं भक्त्या डैलासे पर्वतोत्तमे ॥ १ ॥
 आराधितः कियत्कालं न प्रसन्नो हरो यदा ।
 तदा यान्यत्तपश्चक्रे प्रसादार्थं शिवस्य सः ॥ २ ॥
 ततश्चायं डिभवतः सिद्धिस्थानस्य वै गिरेः ।
 पौलस्त्यो रावणः श्रीमान् दक्षिणे वृक्षपण्डके ॥ ३ ॥
 भूमौ गर्तं वरं कृत्वा तत्राग्निं स्थाप्य स द्विजाः ।
 तत्सन्निधौ शिवं स्थाप्य उवनं स यकार उ ॥ ४ ॥
 ग्रीष्मे पञ्चाग्निमध्यस्थो वर्षासु स्थण्डिलेशयः ।
 शीते जलान्तरस्थो हि त्रिधा यके तपश्च सः ॥ ५ ॥
 यकारैवं बहु तपो न प्रसन्नस्तदापि हि ।
 परमात्मा मलेशानो दुराराध्यो दुरात्मभिः ॥ ६ ॥
 ततः शिरांसि छित्वा य पूजनं शङ्करस्य वै ।
 प्रारब्धं दैत्यपतिना रावणेन महात्मना ॥ ७ ॥
 अेकैकं य शिरश्छिन्नं विधिना शिवपूजने ।
 अेवं सत्कृतस्तेन छिन्नानि नव वै यदा ॥ ८ ॥
 अेकस्मिन्नवशिष्टे तु प्रसन्नः शङ्करस्तदा ।
 आविर्बभूव तत्रैव सन्तुष्टो भक्तवत्सलः ॥ ९ ॥
 शिरांसि पूर्ववत्कृत्वा नीरुजानि तथा प्रभुः ।
 मनोरथं ददौ तस्मै यातुलं बलमुत्तमम् ॥ १० ॥
 प्रसादं तस्य सम्प्राप्य रावणः स य राक्षसः ।
 प्रत्युवाय शिवं शम्भुं नतस्कन्धः कृताञ्जलिः ॥ ११ ॥
 रावण उवाच ।
 प्रसन्नो भव देवेश लङ्कां य त्वां नयाम्यहम् ।
 सङ्कलं कुरु मे कामं त्वामहं शरणं गतः ॥ १२ ॥
 सूत उवाच ।
 धृत्युक्तश्च तदा तेन शम्भुर्वै रावणेन सः ।
 प्रत्युवाच विद्येतस्कः सङ्कटं परमं गतः ॥ १३ ॥
 शिव उवाच ।

श्रूयतां राक्षसश्रेष्ठ वयो मे सास्वत्तया ।
नीयतां स्वगृहे मे छि सद्भक्त्या लिङ्गमुत्तमम् ॥ १४ ॥

भूमौ लिङ्गं यदा त्वं य स्थापयिष्यसि यत्र वै ।
स्थास्यत्यत्र न सन्देहो यथेच्छसि तथा कुरु ॥ १५ ॥

सूत उवाच ।
धृत्युक्तः शम्भुना तेन रावणो राक्षसेश्वरः ।
तथेति तत्समादाय जगाम भवनं निजम् ॥ १६ ॥

आसीन्मूत्रोत्सर्गकामो मार्गे छि शिवमायया ।
तत्स्तम्भितुं न शक्तोऽभूत्पौलस्त्यो रावणः प्रभुः ॥ १७ ॥

दृष्ट्वैकं तत्र वै गोपं प्रार्थ्य लिङ्गं ददौ य तत् ।
मुडूर्तके ष्यतिकान्ते गोपोऽभूद्विकलस्तदा ॥ १८ ॥

भूमौ संस्थापयामास तद्भारेणातिपीडितः ।
तत्रैव तत्स्थितं लिङ्गं वज्रसारसमुद्भवम् ।
सर्वकामप्रदं यैव दर्शनात्पापलाटकम् ॥ १९ ॥

वैधनाथेश्वरं नाम्ना तल्लिङ्गमभवन्मुने ।
प्रसिद्धं त्रिषु लोकेषु भुक्तिमुक्तिप्रदं सताम् ॥ २० ॥

ज्योतिर्विङ्गमिदं श्रेष्ठ दर्शनात्पूजनादपि ।
सर्वपापलदं दिव्यं मुक्तिवर्धनमुत्तमम् ॥ २१ ॥

तस्मिँलिङ्गे स्थिते तत्र सर्वलोकछिताय वै ।
रावणः स्वगृहं गत्वा वरं प्राप्य मलोत्तमम् ।
प्रियायै सर्वमायुष्यौ सुप्तेनाति मडासुरः ॥ २२ ॥

तच्छ्रुत्वा सकला देवाः शकाद्या मुनयस्तथा ।
परस्परं समामन्त्र्य शिवासक्तधियोऽमलाः ॥ २३ ॥

तस्मिन्काले सुराः सर्वे हरिभ्राम्नाद्यो मुने ।
आजग्मुस्तत्र सुप्रीत्या पूजं यकुर्विशेषतः ॥ २४ ॥

प्रत्यक्षं तं तदा दृष्ट्वा प्रतिष्ठाप्य च ते सुराः ।
वैधनाथेति सम्प्रोच्य नत्वा नुत्वा दिवं ययुः ॥ २५ ॥

ऋषय ऋषुः ।

तस्मिँल्लिङ्गे स्थिते तत्र रावणो य गृहं गते ।
किं यश्चित्रमभूत्तात ततस्तद्भद्रं विस्तरात् ॥ २६ ॥

सूत उवाच ।
रावणोऽपि गृहं गत्वा वरं प्राप्य मडोत्तमम् ।
प्रियायै सर्वमायुष्यौ मुमोदाति महासुरः ॥ २७ ॥

तच्छ्रुत्वा सकलं देवाः शङ्काया मुनयस्तथा ।
परस्परं समूयुस्ते समुद्भिन्ना मुनीश्वराः ॥ २८ ॥

देवाद्य उच्युः ॥

रावणोऽयं दुरात्मा हि देवद्रोही भलः कुधीः ।
शिवाद् वरं य सम्प्राप्य दृःभं दास्यति नोऽति सः ॥ २९ ॥

किं कुर्मः क्व य गच्छामः किं भविष्यति वा पुनः ।
दृष्टश्च दक्षतां प्राप्तः किं किं नो साधयिष्यति ॥ ३० ॥

एति दृःभं समापन्नाः शङ्काया मुनयः सुराः ।
नारदं य समाहूय पप्रच्छुर्विकलास्तदा ॥ ३१ ॥

देवा उच्युः ।

सर्वं कार्यं समर्थोऽसि कर्तुं त्वं मुनिसत्तम ।
उपायं कुरु देवर्षे देवानां दुःखनाशने ॥ ३२ ॥

रावणोऽयं महादृष्टः किं किं नैव करिष्यति ।
क्व यास्यामो वयं यात्र दृष्टेनापीडिता वयम् ॥ ३३ ॥

नारद उवाच ।

दृःभं त्यजत भो देवा युक्तिं कृत्वा य याम्यडम् ।
देवकार्यं करिष्यामि कृपया शङ्करस्य वै ॥ ३४ ॥

सूत उवाच ।

एत्युक्त्वा स तु देवर्षिरगमद्रावणालयम् ।
सत्कारं समनुप्राप्य प्रीत्योवाचाभिलं य तत् ॥ ३५ ॥

नारद उवाच ।

राक्षसोत्तम धन्यस्त्वं शैववर्यस्तपोधन ।
त्वां दृष्ट्वा य मनो मेऽद्य प्रसन्नमति रावण ॥ ३६ ॥

स्ववृत्तं ब्रूय्यशेषेण शिवाराधनसम्भवम् ।
 एति पृष्टस्तदा तेन रावाणो वाङ्मयमब्रवीत् ॥ ३७ ॥
 रावाण उवाच ।
 गत्वा मया तु कैलासे तपोऽर्थं य मलामुने ।
 तत्रैव बभूवुः कालं वै तपस्तप्तं सुदारुणम् ॥ ३८ ॥
 यदा न शङ्करस्तुष्टस्ततश्च परिवर्तितम् ।
 आगत्य वृक्षमण्डे वै पुनस्तप्तं मया मुने ॥ ३९ ॥
 ग्रीष्मे पञ्चाग्निमध्ये तु वर्षासु स्थण्डिलेशयः ।
 शीते जलान्तरस्थो हि कृतं यैव त्रिधा तपः ॥ ४० ॥
 अयं मया कृतं तत्र तपोऽत्युग्रं मुनीश्वर ।
 तथापि शङ्करो मध्यं न प्रसन्नोऽभवन्मनाक् ॥ ४१ ॥
 तदा मया तु कुण्डेन भूमौ गर्तं विधाय य ।
 तत्राग्निं य समाधाय पार्थिवं य प्रकल्प्य य ॥ ४२ ॥
 गन्धैश्च यन्त्रैश्चैव धूपैश्च विविधैस्तदा ।
 नेवेद्यैः पूजितः शम्भुरारार्तिकविधानतः ॥ ४३ ॥
 प्रणिपातैः स्तवैः पुण्यैस्तोषितः शङ्करो मया ।
 गीतैर्नृत्यैश्च वाद्यैश्च मुष्ण्डगुलिसमर्पणैः ॥ ४४ ॥
 अतेश्च विविधैश्चान्यैरुपायैर्भूरिभिर्मुने ।
 शास्त्रोक्तेन विधानेन पूजितो भगवान् उरः ॥ ४५ ॥
 न तुष्टः सम्भुभो जातो यदा य भगवान् उरः ।
 तदाहं दुःभितोऽभूवं तपसोऽप्राप्य सङ्कलम् ॥ ४६ ॥
 धिक् शरीरं बलं यैव धिक् तपःकरणां मम ।
 एत्युक्त्वा तु मया तत्र स्थापितेऽग्नौ हुतं बहु ॥ ४७ ॥
 पुनश्चेति विचार्यैव त्यक्षाम्यग्नौ निजं तनुम् ।
 सञ्छिन्नानि शिरास्येव तस्मिन् प्रज्वलिते शुभौ ॥ ४८ ॥
 सुस्थित्वैकैकशस्तानि कृत्वा शुद्धानि सर्वशः ।
 शङ्करायार्पितान्येव नवसङ्ख्यानि वै मया ॥ ४९ ॥
 यावद्य दशमं छेतुं प्रारब्धमृषिसत्तम ।

તાવદાવિરભૂત્ત્ર જ્યોતીરૂપો હરઃ સ્વયમ્ ॥ ૫૦ ॥

મા મેતિ વ્યાહરત્ પ્રીત્યા દ્રુતં વૈ ભક્તવત્સલઃ ।

પ્રસન્નશ્ચ વરં બ્રૂહિ દદામિ મનસેષ્ચિતમ્ ॥ ૫૧ ॥

ઇત્યુક્તો ચ તદા તેન મયા દૃષ્ટો મહેશ્વરઃ ।

પ્રણાતઃ સંસ્તુતશ્ચૈવ કરૌ બધ્વા સુભક્તિતઃ ॥ ૫૨ ॥

તદા વૃતં મયૈતચ્ચ દેહિ મે હ્યતુલં બલમ્ ।

યદિ પ્રસન્નો દેવેશ દુર્લભં કિં ભવેન્મમ ॥ ૫૩ ॥

શિવેન પરિતુષ્ટેન સર્વં દત્તં કૃપાલુના ।

મહ્યં મનોડભિલષિતં ગિરા પ્રોચ્ય તથાસ્તિવતિ ॥ ૫૪ ॥

અમોઘયા સુદૃષ્ટયા વૈ વૈદ્યવદ્યોજિતાનિ મે ।

શિરાંસિ સન્ધયિત્વા તુ દૃષ્ટાનિ પરમાત્મના ॥ ૫૫ ॥

એવં કૃતે તદા તત્ર શરીરં પૂર્વવન્મમ ।

જાતં તસ્ય પ્રસાદાચ્ચ સર્વં પ્રાપ્તં ફલં મયા ॥ ૫૬ ॥

તદા ચ પ્રાર્થિતો મે સંસ્થિતોડસૌ વૃષભધ્વજઃ ।

વૈદ્યનાથેશ્વરો નામ્ના પ્રસિદ્ધોડભૂજગત્રયે ॥ ૫૭ ॥

દર્શનાત્પૂજનાજજ્યોતિર્લિંગરૂપો મહેશ્વરઃ ।

ભુક્તિમુક્તિપ્રદો લોકે સર્વેષાં હિતકારકઃ ॥ ૫૮ ॥

જ્યોતિર્લિંગમહં તદ્વૈ પૂજયિત્વા વિશેષતઃ ।

પ્રણિપત્યાગતશ્ચાત્ર વિજેતું ભુવનત્રયમ્ ॥ ૫૯ ॥

સૂત ઉવાચ ।

તદીયં તદ્વચઃ શ્રુત્વા દેવર્ષિર્જાતસમ્ભ્રમઃ ।

વિહસ્ય ચ મનસ્યેવ રાવણં નારદોડબ્રવીત્ ॥ ૬૦ ॥

નારદ ઉવાચ ।

શ્રૂયતાં રાક્ષસશ્રેષ્ઠ કથયામિ હિતં તવ ।

ત્વયા તદેવ કર્તવ્યં મદુક્તં નાન્યથા ક્વચિત્ ॥ ૬૧ ॥

ત્વયોક્તં ચચ્છિવેનૈવ હિતં દત્તં મમાધુના ।

તત્સર્વં ચ ત્વયા સત્યં ન મન્તવ્યં કદાચન ॥ ૬૨ ॥

અયં વૈ વિકૃતિં પ્રાપ્તઃ કિં કિં નૈવ બ્રવીતિ ચ ।

सत्यं नैव भवेत्तद्वै कथं ज्ञेयं प्रियोऽसि मे ॥ ६३ ॥

धृतिं गत्वा पुनः कार्यं कुरु त्वं ह्यखिलाय वै ।

कैलासोद्भरणे यत्रः कर्तव्यश्च त्वया पुनः ॥ ६४ ॥

यद्वि शैवोद्भृतश्चायं कैलासो हि भविष्यति ।

तदैव सङ्गलं सर्वं भविष्यति न संशयः ॥ ६५ ॥

पूर्ववत्स्थापयित्वा त्वं पुनरागच्छ वै सुभम् ।

निश्चयं परमं गत्वा यथेच्छसि तथा कुरु ॥ ६६ ॥

सूत उवाच ।

धृत्युक्तः स हितं मेने रावणो विधिभोहितः ।

सत्यं भत्वा मुनेर्वाक्यं कैलासमगमत्तदा ॥ ६७ ॥

गत्वा तत्र समुद्धारं यङ्के तस्य गिरेः स य ।

तत्रस्थं यैव तत्सर्वं विपर्यस्तं परस्परम् ॥ ६८ ॥

गिरीशोऽपि तदा दृष्ट्वा हि जातमिति सोऽब्रवीत् ।

गिरिजा य तदा शम्भुं प्रत्युवाच विडस्य तम् ॥ ६९ ॥

गिरिज्ञोवाच ।

सखिष्यस्य ह्यलं जातं सम्यग्जातं तु शिष्यतः ।

शान्तात्मने सुवीराय दत्तं यदतुलं बलम् ॥ ७० ॥

सूत उवाच ।

गिरिजायाश्च साङ्गतं वयः श्रुत्वा मउेश्वरः ।

कृतघ्नं रावणं भत्वा शशाप बलदर्पितम् ॥ ७१ ॥

मउदिव उवाच ।

रे रे रावण दुर्भक्त मा गर्व वड दुर्मते ।

शीघ्रं य तव उस्तानां दर्पघ्नश्च भवेद्विड ॥ ७२ ॥

सूत उवाच ।

धृतिं तत्र य यज्जातं नारदः श्रुतवांस्तदा ।

रावणोऽपि प्रसन्नात्मागात्स्वधाम यथागतम् ॥ ७३ ॥

निश्चयं परमं कृत्वा बली बलविभोहितः ।

जगद्भ्रं हि कृतवान् रावणः परदर्पडा ॥ ७४ ॥

शिवाज्ञया य प्राप्तेन दिव्यास्त्रेण मडौजसा ।

रावणस्य प्रतिभटो नालं कश्चिदभूत्तदा ॥ ७५ ॥

इत्येतस्य समाख्यातं वैधनाथेश्वरस्य य ।

महात्म्यं शृण्वतां पापं नृणां भवति भस्मसात् ॥ ७६ ॥

इति श्रीशिवमहापुराणे यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां वैधनाथेश्वरज्योतिर्लिङ्गमहात्म्यवर्णनं नामाष्टाविंशोऽध्यायः

॥ ४.२८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहिता

४.२८. ऐकोनत्रिंशोऽध्यायः । दारुकावनराक्षसोपद्रववर्णनम् ।

सूत उवाच ।

अथातः सम्प्रवक्ष्यामि नागेशाभ्यं परात्मनः ।

ज्योतीरूपं यथा जातं परमं लिङ्गमुत्तमम् ॥ १ ॥

दारुका राक्षसी काचित्पार्वतीवरदर्पिता ।

दारुकश्च पतिस्तस्या बभूवु बलवत्तरः ॥ २ ॥

बहुभी राक्षसैस्तत्र यकार कदनं सताम् ।

यज्ञध्वंसं य लोकानां धर्मध्वंसं तदाकरोत् ॥ ३ ॥

पश्चिमे सागरे तस्य वनं सर्वसमृद्धिमत् ।

योजनानां षोडशभिर्विस्तृतं सर्वतो दिशम् ॥ ४ ॥

दारुका स्वविलासार्थं यत्र गच्छति तद्भनम् ।

भूम्या य तरुभिस्तत्र सर्वोपकरणैर्युतम् ॥ ५ ॥

दारुकायै ददौ देवी तद्भनस्यावलोकनम् ।

प्रयाति तद्भनं सा छि पत्या सल यदृच्छया ॥ ६ ॥

तत्र स्थित्वा तदा सोऽपि सर्वेषां य भयं ददौ ।

दारुको राक्षसः पत्या तथा दारुकया सल ॥ ७ ॥

ते सर्वे पीडिता लोका और्वस्य शरणं ययुः ।

नत्वा प्रीत्या विशेषेण तमूयुर्नतमस्तकाः ॥ ८ ॥

लोका उच्युः ।

महर्षे शरणं देहि नो येद्गुष्टैश्च मारिताः ।

सर्वं कर्तुं समर्थोऽसि तेजसा दीप्तिमानसि ॥ ९ ॥

पृथ्व्यां न वर्तते कश्चित्त्वां विना शरणं य नः ।

यामो यस्य समीपे तु स्थित्वा सुभमवाप्नुमः ॥ १० ॥

त्वां दृष्ट्वा राक्षसाः सर्वे पलायन्ते विदूरतः ।

त्वयि शैवं सदा तेजो विभाति ज्वलनो यथा ॥ ११ ॥

सूत उवाच ।

ऽत्येवं प्रार्थितो लोकैरौर्वो हि मुनिसत्तमः ।

शोचमानः शरण्यश्च रक्षायै हि वथोऽब्रवीत् ॥ १२ ॥

और्व उवाच ।

पृथिव्यां यदृि रक्षांसि हिंस्युर्वे प्राणिनस्तदा ।

स्वयं प्राणैर्वियुज्येयू राक्षसा बलवत्तराः ॥ १३ ॥

यदा यज्ञाश्च ऽन्येरंस्तदा प्राणैर्वियोजिताः ।

भवन्तु राक्षसाः सर्वे सत्यमेतन्मथोच्यते ॥ १४ ॥

सूत उवाच ।

ऽत्युक्त्वा वचनं तेभ्यः समाश्रास्य प्रजाः पुनः ।

तपश्चकार विविधभौर्वो लोकसुभावलः ॥ १५ ॥

देवास्तदा ते विज्ञाय शापस्य कारणं हि तत् ।

युद्धाय य समुद्योगं यद्दुर्देवारिभिः सत् ॥ १६ ॥

सर्वैश्चैव प्रयत्नैश्च नानायुधधराः सुराः ।

सर्वे शकाद्यस्तत्र युद्धार्थं समुपागताः ॥ १७ ॥

तान्दृष्ट्वा राक्षसास्तत्र विचारे तत्पराः पुनः ।

बभूवुस्तेऽभिला दृष्टा मिथो ये यत्र संस्थिताः ॥ १८ ॥

राक्षसा उच्युः ।

किं कर्तव्यं क्व गन्तव्यं सद्गुटे समुपागताः ।

युद्ध्यते म्रियते यैव युद्ध्यते न विडन्यते ॥ १९ ॥

तथैव स्थीयते येद्वै भक्ष्यते किं परस्परम् ।
 द्युभं हि सर्वथा जातं क अनेन विनिवारयेत् ॥ २० ॥
 सूत उवाच ।
 विचार्येति य ते तत्र दारुकाद्याश्च राक्षसाः ।
 उपायं न विजानन्तो द्युभं प्राप्ताः सदा हि वै ॥ २१ ॥
 दारुका राक्षसी यापि ज्ञात्वा द्युभं समागतम् ।
 भवान्याश्च वरं तं य कथयामास सा तदा ॥ २२ ॥
 दारुकोवाच ।
 मया ळ्याराधिता पूर्व भवपत्नी वरं ददौ ।
 वनं गच्छ निजैः सार्धं यत्र गन्तुं त्वमिच्छसि ॥ २३ ॥
 तद्गच्छ मया प्राप्तः कथं द्युभं विषल्यते ।
 जले वनं य नीत्वा वै सुभं स्थेयं तु राक्षसैः ॥ २४ ॥
 सूत उवाच ।
 तस्यास्तद्वयनं श्रुत्वा राक्षस्या उर्षमागताः ।
 त्रियुः सर्वे मिथस्ते हि राक्षसा निर्भयास्तदा ॥ २५ ॥
 धन्येयं कृतकृत्येयं राक्ष्या वै ञ्जिताः स्वयम् ।
 नत्वा तस्यै य तत्सर्वं कथयामासुरादरात् ॥ २६ ॥
 यद्वि गन्तुं भवेच्छक्तिर्गम्यतां किं विचार्यते ।
 तत्र गत्वा जले देवि सुभं स्थास्याम नित्यशः ॥ २७ ॥
 अतस्मिन्नन्तरे लोका देवैः सार्धं समागताः ।
 युद्धाय विविधैर्दुःभैः पीडिता राक्षसैः पुरा ॥ २८ ॥
 पीडिताश्च तदा तस्या भवान्या भलमाश्रिताः ।
 समग्रं नगरं नीत्वा जलस्थलसमन्वितम् ॥ २९ ॥
 जय जयेति देव्यास्तु स्तुतिमुख्यार्थं राक्षसी ।
 तत उद्गीयनं कृत्वा सपक्षो गिरिराज्यथा ॥ ३० ॥
 समुद्रस्थं य मध्ये सा संस्थिता निर्भया तदा ।
 सकलैः परिवारैश्च मुमुदेति शिवानुगा ॥ ३१ ॥
 तत्र सिन्धौ य ते स्थित्वा नगरे य विलासिनः ।

राक्षसाश्च सुभं प्रापुर्निर्भयाश्च विजह्निरे ॥ ३२ ॥
 राक्षसाश्च पृथिव्यां वै नाजग्मुश्च कदाचन ।
 मुनेः शापभयादेव बभ्रमुस्ते यत्ने तदा ॥ ३३ ॥
 नौषु स्थितान् जनाग्नीत्वा नगरे तत्र तांस्तदा ।
 शिक्षिपुर्बन्धनागारे कांश्चिज्जघ्नुस्तदा हि ते ॥ ३४ ॥
 यथा यथा पुनः पीडां यकुस्ते राक्षसास्तदा ।
 तत्र स्थिता भवान्याश्च वरदानाञ्च निर्भयाः ॥ ३५ ॥
 यथा पूर्वं स्थले लोके भयं यासीन्निरन्तरम् ।
 तथा भयं जले तेषामासीन्नित्यं मुनीश्वराः ॥ ३६ ॥
 कदाचिद्राक्षसी सा य निःसृता नगराज्जले ।
 रुद्ध्वा मार्गं स्थिता लोकपीडार्थं धरणीं य हि ॥ ३७ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे तत्र नावो बभ्रुतराः शुभाः ।
 आगता बभ्रुधा तत्र सर्वतो लोकसंवृताः ॥ ३८ ॥
 ता नावश्च तदा दृष्ट्वा लृषं सम्प्राप्य राक्षसाः ।
 द्रुतं गत्वा हि तत्रस्थान् वेगात्सन्ध्रिरे भवाः ॥ ३९ ॥
 आजग्मुर्नगरं ते य तानादाय मडाभवाः ।
 शिक्षिपुर्बन्धनागारे बद्ध्वा हि निगउर्दृष्टैः ॥ ४० ॥
 बद्धास्ते निगउर्लोकः संस्थिता बन्धनालये ।
 अतीव दुःखमाजग्मुर्भर्त्सितास्ते मुहुर्मुहुः ॥ ४१ ॥
 तेषां मध्ये य योऽधीशः स वैश्यः सुप्रियाभिधः ।
 शिवप्रियः शुभाचारः शैवश्चासीत्सदातनः ॥ ४२ ॥
 विना य शिवपूजां वै न तिष्ठति कदाचन ।
 सर्वथा शिवधर्मा हि भस्मरुद्राक्षभूषणः ॥ ४३ ॥
 यद्दि पूजा न जाता येत्र भुनक्ति तदा तु सः ।
 अतस्तत्रापि वैश्योऽसौ यकार शिवपूजनम् ॥ ४४ ॥
 कारागृहगतः सोऽपि बद्धुंश्चाशिक्षयत्तदा ।
 शिवमन्त्रं य पूजां य पार्थिवीभृषिसत्तमाः ॥ ४५ ॥

ते सर्वे य तदा तत्र शिवपूजा स्वकामदाम् ।
यङ्किरे विधिवत्तत्र यथादृष्टं यथाश्रुतम् ॥ ४६ ॥

केचित्तत्र स्थिता ध्याने बद्ध्वासनमनुत्तमम् ।
मानसीं शिवपूजां य केचिच्चिदुर्मुदान्विताः ॥ ४७ ॥

तदाधीशेन तत्रैव प्रत्यक्षं शिवपूजनम् ।
कृतं य पार्थिवस्यैव विधानेन मुनीश्वराः ॥ ४८ ॥

अन्ये य ये न जानन्ति विधानं स्मरणां परम् ।
नमः शिवाय मन्त्रेण ध्यायन्तः शङ्करं स्थिताः ॥ ४९ ॥

सुप्रियो नाम यश्चासीद्वैश्यवर्यः शिवप्रियः ।
ध्यायँश्च मनसा तत्र यकार शिवपूजनम् ॥ ५० ॥

यथोक्तरूपी शम्भुश्च प्रत्यक्षं सर्वमाददे ।
सोऽपि स्वयं न जानाति गृह्यते न शिवेन वै ॥ ५१ ॥

अेवं य द्वियमाणस्य वैश्यस्य शिवपूजनम् ।
व्यतीयुस्तत्र षण्मासा निर्विघ्नेन मुनीश्वराः ॥ ५२ ॥

अतः परं य यज्जातं यरितं शशिमौलिनः ।
तच्छृणुध्वमृषिश्रेष्ठाः सावधानेन येतसा ॥ ५३ ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां नागेश्वरज्योतिर्लिङ्गमाहात्म्ये दारुकावनराक्षसोपद्रववर्णनं
नामैकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥ ४.२९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहिता

४.३०. त्रिंशोऽध्यायः । नागेश्वरज्योतिर्लिङ्गोद्भवमाहात्म्यवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

कदाचित्सोवकस्तस्य राक्षसस्य दुरात्मनः ।

तदत्रे सुन्दरं रूपं शङ्करस्य ददर्श ७ ॥ १ ॥

तस्मै निवेदितं राज्ञे राक्षसानां यथार्थकम् ।

सर्वं तथ्यरितं तेन सकौतुकमथाद्भुतम् ॥ २ ॥

राजापि तत्र यागत्य राक्षसानां स दारुकः ।

विह्वलः सबलः शीघ्रं पर्यपृच्छथ्य तं शिवम् ॥ ३ ॥

दारुक उवाच ।

किं ध्यायसि हि वैश्य त्वं सत्यं वद ममागतः ।

अेवं सति न मृत्युस्ते मम वाक्यं य नान्यथा ॥ ४ ॥

सूत उवाच ।

तेनोक्तं य न जानामि तच्छ्रुत्वा कुपितः स वै ।

राक्षसान्नेरयामास अन्यतां राक्षसा अयम् ॥ ५ ॥

तदुक्तास्ते तदा हन्तुं नानायुधधरा गताः ।

द्रुतं तं वैश्यशार्दूलं शङ्करासक्तयेतसम् ॥ ६ ॥

तानागतांस्तदा दृष्ट्वा भयवित्रस्तलोचनः ।

शिवं सस्मार सुप्रीत्या तन्नामानि जगौ मुहुः ॥ ७ ॥

वैश्यपतिरुवाच ।

पाहि शङ्कर देवेश पाहि शम्भो शिवेति य ।

दृष्ट्वास्मात्रिलोकेश भलहन् भक्तवत्सल ॥ ८ ॥

सर्वस्वं य भवानद्य मम देव त्वमेव हि ।

त्वदधीनस्त्वदीयोऽहं त्वत्प्राणः सर्वदा प्रभो ॥ ९ ॥

सूत उवाच ।

एति सम्प्रार्थितः शम्भुर्विवरान्निर्गतस्तदा ।

भवनेनोत्तमेनाथ यतुर्द्धारयुतेन य ॥ १० ॥

मध्य ज्योतिःस्वरूपं य शिवरूपं तदद्भुतम् ।

परिवारसामयुक्तं दृष्ट्वा यापूजयत्स वै ॥ ११ ॥

पूजितश्च तदा शम्भुः प्रसन्नो ऽयभवत्स्वयम् ।

अस्त्रं पाशुपतं नाम दत्त्वा राक्षसपुङ्गवान् ॥ १२ ॥

जघान सोपकराणांस्ता-सर्वा-सगणान्द्रुतम् ।

अरक्षथ्य स्वभक्तं वै दृष्ट्वा स हि शङ्करः ॥ १३ ॥

सर्वास्तांश्च तदा हत्वा वरं प्रादाद्धनस्य य ।

अत्यद्भुतकरः शम्भुः स्वलीलात्सुविग्रहः ॥ १४ ॥

अस्मिन्वने सदा वार्धर्मा वै सम्भवन्तु य ।

ब्राह्मणक्षत्रियविशां शूद्राणां हि तथैव य ॥ १५ ॥

भवन्त्वत्र मुनिश्रेष्ठास्तामसा न कदाचन ।

शिवधर्मप्रवक्तारः शिवधर्मप्रवर्तकाः ॥ १६ ॥

सूत उवाच ।

अेतस्मिन्समये सा वै राक्षसी दारुकाह्वया ।

देव्याः स्तुतिं यकारासौ पार्वत्या दीनमानसा ॥ १७ ॥

प्रसन्ना य तदा देवी किं करोमीत्युवाच हि ।

साप्युवाच पुनस्तत्र वंशो मे रक्ष्यतां त्वया ॥ १८ ॥

रक्षयिष्यामि ते वंशं सत्यं य कथ्यते मया ।

धृत्युक्त्वा य शिवेनैव विग्रहं सा यकार उ ॥ १९ ॥

शिवोऽपि कुपितां देवीं दृष्ट्वा वरवशः प्रभुः ।

प्रत्युवाचेति सुप्रीत्या यथेच्छसि तथा कुरु ॥ २० ॥

सूत उवाच ।

धृति श्रुत्वा वयस्तस्य स्वपतेः शङ्करस्य वै ।

सुप्रसन्ना विडम्ब्याशु पार्वती वाङ्ममभ्रवीत् ॥ २१ ॥

पार्वत्युवाच ।

भवदीयं वयस्तथ्यं युगान्ते सम्भविष्यति ।

तावथ्य तामसी सृष्टिर्भवत्विति मतं मम ॥ २२ ॥

अन्यथा प्रलयः स्याद्वै सत्यं मे व्याहृतं शिव ।

प्रमाणीकृत्यतां नाथ त्वदीयास्मि त्वदाश्रया ॥ २३ ॥

धयं य दारुका देवी राक्षसी शक्तिका मम ।

अलिष्ठा राक्षसीनां य रक्षोरालयं प्रशास्तु य ॥ २४ ॥

धमा राक्षसपत्न्यस्तु प्रसविष्यन्ति पुत्रकान् ।

ते सर्वे मिलिताश्चैव वने वासाय मे मताः ॥ २५ ॥

सूत उवाच ।

धत्येवं वयनं श्रुत्वा पार्वत्याः स्वस्त्रियाः प्रभुः ।

प्रसन्नमानसो भूत्वा शङ्करो वाक्यमब्रवीत् ॥ २६ ॥

शङ्कर उवाच ।

एति ब्रवीषि त्वं वै येच्छृणु मद्भयं प्रिये ।

स्थास्याम्यस्मिन्वने प्रीत्या भक्तानां पालनाय च ॥ २७ ॥

अत्र मे वर्णधर्मस्थो दर्शनं प्रीतिसंयुतम् ।

करिष्यति यो वै स यङ्कवर्ती भविष्यति ॥ २८ ॥

अन्यथा कलिपर्याये सत्यस्याद्यौ नृपेश्वरः ।

महासेनयुतो यो वै वीरसेनेति विश्रुतः ॥ २९ ॥

स मे भक्त्यातिविह्वान्तो दर्शनं मे करिष्यति ।

दर्शनं मे स कृत्वैव यङ्कवर्ती भविष्यति ॥ ३० ॥

सूत उवाच ।

एत्येवं दम्पती तौ च कृत्वा डास्यं परस्परम् ।

स्थितौ तत्र स्वयं साक्षान्महोतीकारकौ द्विजाः ॥ ३१ ॥

ज्योतिर्विद्गुगस्वर्गपो हि नाम्ना नागेश्वरः शिवः ।

नागेश्वरी शिवा देवी बभूव च सतां प्रियौ ॥ ३२ ॥

ऋषय उच्युः ।

वीरसेनः कथं तत्र यास्यते दारुकावने ।

कथमर्थिष्यति शिवं त्वं तद्दृष्ट मडामते ॥ ३३ ॥

सूत उवाच ।

निषधे सुन्दरे देशे क्षत्रियाणां कुले य सः ।

महासेनसुतो वीरसेनश्चैव शिवप्रियः ॥ ३४ ॥

पार्थिवेशार्थनं कृत्वा तपः परमदुष्करम् ।

यकार वीरसेनो वै वर्षाणां द्वादशावधिः ॥ ३५ ॥

ततः प्रसन्नो देवेशः प्रत्यक्षं प्राड शङ्करः ।

काष्ठस्य मत्स्यिकां कृत्वा त्रपुधातुविलेपनाम् ॥ ३६ ॥

विधाय योगमायां च दास्यामि वीरसेनक ।

तां गृहीत्वा प्रविश्यैनं नौभिः सड प्रजाधुना ॥ ३७ ॥

ततस्त्वं तत्र गत्वा च विपरे च कृते मया ।

प्रविश्य य तदा पूजां कृत्वा नागेश्वरस्य य ॥ ३८ ॥

ततः पाशुपतं प्राप्य उत्वा य राक्षसीमुष्मान् ।
मयि दृष्टे तदा किञ्चिन्न्यूनं ते न भविष्यति ॥ ३९ ॥

पार्वत्याश्च भलं यैव सम्पूर्णा वै भविष्यति ।
अन्ये य भ्लेश्छरुपा ये भविष्यन्ति वने शुभाः ॥ ४० ॥

धृत्युक्त्वा शङ्करस्तत्र वीरसेनं छि द्दुःभला ।
कृत्वा कृपां य मडतीं तत्रैवान्तर्दधे प्रभुः ॥ ४१ ॥

धृति दत्तवरः सोऽपि शिवेन परमात्मना ।
शक्तः सर्वं तदा कर्तुं सम्भ्रामूव न संशयः ॥ ४२ ॥

अेवं नागेश्वरो देव उत्पन्नो ज्योतिषां पतिः ।
लिङ्गरूपस्त्रिलोकस्य सर्वकामप्रदः सदा ॥ ४३ ॥

अेतद्यः शृणुयान्नित्यं नागेशोद्भवमाधरात् ।
सर्वाङ्गामानियाद्द्रीमान्महापातकनाशनान् ॥ ४४ ॥

धृति श्रीशिवमहापुराणे यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंछितायां नागेश्वरज्योतिर्विङ्गोद्भवमाहात्म्यवर्णनं नाम त्रिंशोऽध्यायः
॥ ४.३० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंछिता

४.३१. अेकत्रिंशोऽध्यायः । रामेश्वरमाहात्म्यवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

अतः परं प्रवक्ष्यामि लिङ्गं रामेश्वराभिधम् ।

उत्पन्नं य यथा पूर्वमृषयः शृणुताधरात् ॥ १ ॥

पुरा विष्णुः पृथिव्यां यावत्तार सतां प्रियः ॥ २ ॥

तत्र सीता लुता विप्रा रावणोनोरुमायिना ।

प्रापिता स्वगृहं सा छि लङ्कायां जनकात्मजा ॥ ३ ॥

अन्वेषणपरस्तस्याः किञ्चिन्धाण्यां पुरीमगात् ।

सुग्रीवहितकृद्भूत्वा वालिनं सञ्जघान ७ ॥ ४ ॥
तत्र स्थित्वा डियत्कालं तदन्वेषणतत्परः ।
सुग्रीवाद्यैर्लक्ष्मणेन विचारं कृतवान्स वै ॥ ५ ॥
कपीन् सम्रोषयामास यतुर्दिक्षु नृपात्मजः ।
उन्मुत्प्रमुभान् रामस्तदन्वेषणउत्तवे ॥ ६ ॥
अथ ज्ञात्वा गतां लङ्कां सीतां कपिवराननात् ।
सीतायूडामणिं प्राप्य मुमुद्दे सोऽति राघवः ॥ ७ ॥
सकपीशस्तदा रामो लक्ष्मणेन युतो द्विजः ।
सुग्रीवप्रमुपैः पुण्यैर्वानरैर्बलवत्तरैः ॥ ८ ॥
पन्नैरष्टादशाभ्यैश्च ययौ तीरं पयोनिधेः ।
दक्षिणे सागरे यो वै दृश्यते लवणाकरः ॥ ९ ॥
तत्रागत्य स्वयं रामो वेलायां संस्थितो हि सः ।
वानरैः सेव्यमानस्तु लक्ष्मणेन शिवप्रियः ॥ १० ॥
हा जानकिं कुतो याता कदा येयं मिलिष्यति ।
अगाधः सागरश्चैवातार्या सेना य वानरी ॥ ११ ॥
राक्षसो गिरिधर्ता य मडाबलपराङ्मः ।
लङ्काप्यो दुर्गमो दुर्गं छन्द्रजित्तनयोऽस्य वै ॥ १२ ॥
एत्येवं स विचार्यैव तटे स्थित्वा सलक्ष्मणः ।
आश्वासितो वनौकोभिरङ्गदादिपुरः सरैः ॥ १३ ॥
अेतस्मिन्नन्तरे तत्र राघवः शैवसत्तमः ।
उवाच भ्रातरं प्रीत्या जलार्थी लक्ष्मणाभिधम् ॥ १४ ॥
श्रीराम उवाच ।
भ्रातर्लक्ष्मण वीरेशाढं जलार्थी पिपासितः ।
तदानय द्रुतं पाथो वानरैः कैश्चिदेव हि ॥ १५ ॥
सूत उवाच ।
तच्छ्रुत्वा वानरास्तत्र ङ्यधावन्त दिशो दश ।
नीत्वा जलं य ते प्रोयुः प्रणिपत्य पुरः स्थिताः ॥ १६ ॥
वानरा ङ्युः ।

जलं य गृह्यतां स्वामित्रानीतं तत्त्वदाज्ञया ।
 मलोत्तमं य सुस्वादु शीतलं प्राणतर्पणम् ॥ १७ ॥
 सूत उवाच ।
 सुप्रसन्नतरो भूत्वा कृपादृष्ट्या विलोक्य तान् ।
 तस्मिन् रामयन्द्रोऽसौ स्वयं जग्राह तज्जलम् ॥ १८ ॥
 स शैवस्तज्जलं नीत्वा पातुमारब्धवान्यदा ।
 तदा य स्मरणं जातमित्थमस्य शिवेरथया ॥ १९ ॥
 न कृतं दर्शनं शम्भोगृह्यते य जलं कथम् ।
 स्वस्वामिनः परेशस्य सर्वानन्दप्रदस्य वै ॥ २० ॥
 धृत्युक्त्वा य जलं मुक्तं तदा रघुवरेण य ।
 पश्चाद्य पार्थिवीं पूजो यकार रघुनन्दनः ॥ २१ ॥
 आवाहनादिकांश्चैव ह्युपयारान्प्रकलय्य वै ।
 विधिवत्षोडशं प्रीत्या देवमानस्यं शङ्करम् ॥ २२ ॥
 प्रणिपातैः स्तवैर्दिव्यैः शिवं सन्तोष्य यत्नतः ।
 प्रार्थयामास सद्भक्त्या स रामः शङ्करं मुदा ॥ २३ ॥
 श्रीराम उवाच ।
 स्वामिन् शम्भो महादेव सर्वदा भक्तवत्सल ।
 पाहि मां शरणापन्नं त्वद्भक्तं दीनमानसम् ॥ २४ ॥
 अतज्जलमगाधं य वारिधेर्भवतारण ।
 रावणाभ्यो महावीरो राक्षसो बलवत्तरः ॥ २५ ॥
 वानराणां बलं ह्येतच्चञ्चलं युद्धसाधनम् ।
 मम कार्यं कथं सिद्धं भविष्यति प्रियाप्तये ॥ २६ ॥
 तस्मिन्हेव त्वया कार्यं साहाय्यं मम सुव्रत ।
 साहाय्यं ते विना नाथ मम कार्यं हि दुर्लभम् ॥ २७ ॥
 त्वदीयो रावणोऽपीह दुर्जयः सर्वथाभिलैः ।
 त्वदत्तवरदृमश्च महावीरस्त्रिलोकजित् ॥ २८ ॥
 अप्यहं तव दासोऽस्मि त्वदधीनश्च सर्वथा ।
 विचार्येति त्वया कार्यः पक्षपातः सदाशिव ॥ २९ ॥

सूत उवाच ।

धृत्येवं स य सम्प्रार्थ्य नमस्कृत्य पुनः पुनः ।

तदा जय जयेत्युख्यैरुद्धोषैः शङ्कुरेति य ॥ ३० ॥

धृति स्तुत्वा शिवं तत्र मन्त्रध्यानपरायणः ।

पुनः पूजो ततः कृत्वा स्वाम्यत्रे स ननर्त उ ॥ ३१ ॥

प्रेमविक्रिन्नलृष्टयो गल्लनाहं यदाकरोत् ।

तदा य शङ्करो देवः सुप्रसन्नो बभूव उ ॥ ३२ ॥

साङ्गः सपरिवारश्च ज्योतीरूपो मधेश्वरः ।

यथोक्तरूपममलं कृत्वाविरभवद् द्रुतम् ॥ ३३ ॥

ततः सन्तुष्टलृष्टयो रामभक्त्या मधेश्वरः ।

शिवमस्तु वरं भूढि रामेति स तदाब्रवीत् ॥ ३४ ॥

तद्रूपं य तदा दृष्ट्वा सर्वे पूतास्ततः स्वयम् ।

कृतवान् राघवः पूजो शिवधर्मपरायणः ॥ ३५ ॥

स्तुतिं य विविधां कृत्वा प्रणिपत्य शिवं मुदा ।

जयं य प्रार्थयामास रावणान्जौ तदात्मनः ॥ ३६ ॥

ततः प्रसन्नलृष्टयो रामभक्त्या मधेश्वरः ।

जयोऽस्तु ते मडाराज प्रीत्या स पुनरब्रवीत् ॥ ३७ ॥

शिवदत्तं जयं प्राप्य ङ्यनुज्ञां समवाप्य य ।

पुनश्च प्रार्थयामास साञ्जलिर्नतमस्तकः ॥ ३८ ॥

श्रीराम उवाच ।

त्वया स्थेयमिह स्वामिंस्त्वोकानां पावनाय य ।

परेषामुपकारार्थं यदिति तुष्टोऽसि शङ्कर ॥ ३९ ॥

सूत उवाच ।

धृत्युक्तस्तु शिवस्तत्र विङ्गुरूपोऽभवत्तदा ।

रामेश्वरश्च नाम्ना वै प्रसिद्धो जगतीतले ॥ ४० ॥

रामस्तु तत्प्रभावाद्भै सिन्धुमुत्तीर्य याञ्जसा ।

रावणादीन्निहत्याशु राक्षसान्प्राप तां प्रियाम् ॥ ४१ ॥

रामेश्वरस्य मडिमाद्भुतोऽभूद्भुवि यातुलः ।

ભુક્તિમુક્તિપ્રદશ્ચૈવ સર્વદા ભક્તકામદઃ ॥ ૪૨ ॥

દિવ્યગ્ગંગાજલેનૈવ સ્નાપયિષ્યતિ ચઃ શિવમ્ ।
રામેશ્વરં ચ સદ્ભક્ત્યા સ જીવન્મુક્ત એવ હિ ॥ ૪૩ ॥

ઇહ ભુક્ત્વાપિવાન્ભોગાન્દેવાનાં દુર્લભાનપિ ।
અન્તે પ્રાપ્ય પરં જ્ઞાનં કૈવલ્યં પ્રાપ્સ્યાદ્ ધ્રુવમ્ ॥ ૪૪ ॥

ઇતિ વશ્ચ સમાપ્ન્યાતં જ્યોતિર્લિંગં શિવસ્ય તુ ।
રામેશ્વરાભિધં દિવ્યં શૃણ્વતાં પાપહારકમ્ ॥ ૪૫ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે ચતુર્થાં કોટિરુદ્રસંહિતાયાં રામેશ્વરમાહાત્મ્યવર્ણનં નામૈકત્રિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૪.૩૧ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

ચતુર્થાં કોટિરુદ્રસંહિતા

૪.૩૨. દ્વાત્રિંશોઽધ્યાયઃ । સુદેહાસુધર્માચરિતવર્ણનમ્ ।

સૂત ઉવાચ ।

અતઃ પરં ચ ઘુશ્મેશં જ્યોતિર્લિંગમુદાહૃતમ્ ।
તસ્યૈવ ચ સુમાહાત્મ્યં શ્રૂયતામૃષિસત્તમાઃ ॥ ૧ ॥

દક્ષિણાસ્થાં દિશિ શ્રેષ્ઠો ગિરિર્દેવેતિ સંજ્ઞકઃ ।
મહાશોભાન્વિતો નિત્યં રાજતેઽદ્ભુતદર્શનઃ ॥ ૨ ॥

તસ્યૈવ નિકટે કશ્ચિદ્ભારદ્વાજકુલોદ્ભવઃ ।
સુધર્મા નામ વિપ્રશ્ચ ન્યવસદ્ બ્રહ્મવિત્તમઃ ॥ ૩ ॥

તસ્ય પ્રિયા સુદેહા ચ શિવધર્મપરાયણા ।
પતિસેવાપરા નિત્યં ગૃહકર્મવિચક્ષણા ॥ ૪ ॥

સુધર્મા ચ દ્વિજશ્રેષ્ઠો દેવતાતિથિપૂજકઃ ।
વેદમાર્ગપરો નિત્યમગ્નિસેવાપરાયણઃ ॥ ૫ ॥

ત્રિકાલસન્ધ્યાયા યુક્તઃ સૂર્યરૂપસમઘૃતિઃ ।
શિષ્યાણાં પાઠકશ્ચૈવ વેદશાસ્ત્રવિચક્ષણઃ ॥ ૬ ॥

ધનવાંશ્ચ પરો દાતા સૌજન્યગુણભાજનઃ ।

शिवकर्मरतो नित्यं शैवः शैवजनप्रियः ॥ ७ ॥

आयुर्भुङ्क्ते व्यतीयाय तस्य धर्मं प्रकुर्वतः ।

पुत्रश्च नाभवत्तस्य ऋतुः स्यादङ्गुलः स्त्रियाः ॥ ८ ॥

तेन दुःखं कृतं नैव वस्तुज्ञानपरेण हि ।

आत्मनस्तारकश्चात्मा ज्ञात्मनः पावनश्च सः ॥ ९ ॥

एत्येवं मानसं धृत्वा दुःखं न कृतवान्स्तदा ।

सुदुःखा य तदा दुःखं यकारापुत्रसम्भवम् ॥ १० ॥

नित्यं य स्वामिनं सा वै प्रार्थयद्यत्साधने ।

पुत्रोत्पादनउेतोश्च सर्वविधाविशारदम् ॥ ११ ॥

सोऽपि स्त्रियं तदाभर्त्स्य किं पुत्रश्च कश्चिच्छति ।

का माता कः पिता पुत्रः को बन्धुश्च प्रियश्च कः ॥ १२ ॥

सर्वं स्वार्थपरं देवि त्रिलोक्यां नात्र संशयः ।

जानीहि त्वं विशेषेण बुद्ध्या शोकं न वै कुरु ॥ १३ ॥

तस्माद्देवि त्वया दुःखं त्यजनीयं सुनिश्चितम् ।

नित्यं मर्त्यं त्वया नैव कथनीयं शुभप्रते ॥ १४ ॥

अेवं तां सन्निवार्यैव भगवद्धर्मतत्परः ।

आसीत्परमसन्तुष्टो ऋद्धदुःखं समत्यजत् ॥ १५ ॥

कदाचिद्य सुदुःखा वै गेहे य सखवासिनः ।

जगाम प्रियगोष्ठ्यर्थं विवादस्तत्र सङ्गतः ॥ १६ ॥

तत्पत्नी स्त्रीस्वभावाय्य भर्त्सिता सा तथा तदा ।

उक्ता येति दुरुक्त्या वै सुदुःखा विप्रकामिनी ॥ १७ ॥

पत्न्युवाच ।

अपुत्रिणि कथं गर्वं कुरुषे पुत्रिणी ज्यलम् ।

मद्भनं भोक्ष्यते पुत्रो धनं ते कश्च भोक्ष्यते ॥ १८ ॥

नूनं ऽश्चिष्यते राजा त्वद्भनं नात्र संशयः ।

धिग्धिक्त्वां ते धनं धिक्च धिक् ते मानं हि वन्ध्यके ॥ १९ ॥

सूत उवाच ।

भर्त्सिता तामिरिति सा गृहमागत्य दुःखिता ।

स्वामिने कथयामास तद्दुक्तं सर्वमादरात् ॥ २० ॥

ब्राह्मणोऽपि तदा द्युभं न यकार सुबुद्धिमान् ।
कथितं कथ्यतामेव यद्भावि तद्भवेत्प्रिये ॥ २१ ॥

एत्येवं य तदा तेन ज्ञ्याश्वस्तापि पुनः पुनः ।
न तदा सात्यजद्दुभं ज्ञ्याग्रं कृतवत्यसौ ॥ २२ ॥

सुदुःखोवाच ॥

यथा तथा त्वया पुत्रः समुत्पाद्यः प्रियोऽसि मे ।
त्यक्षयामि ज्यन्यथाहं य देहं देहभृतां वर ॥ २३ ॥

सूत उवाच ।

अेवमुक्तं तथा श्रुत्वा सुधर्मा ब्राह्मणोत्तमः ।
शिवं सस्मार मनसा तदाग्रहनिपीडितः ॥ २४ ॥

अत्रेरेरेऽक्षिपत्पुष्पद्वयं विप्रो ज्यतन्द्रितः ।
मनसा दक्षिणं पुष्पं तन्मेने पुत्रकामदम् ॥ २५ ॥

अेवं कृत्वा पणं पत्नीमुवाच ब्राह्मणः स य ।
अनयोर्ग्राह्यमेकं ते पुष्पं पुत्रकृवाप्तये ॥ २६ ॥

तथा य मनसा धृत्वा पुत्रश्चैव भवेन्मम ।
तदा य स्वामिना यस्य धृतं पुष्पं समेतु माम् ॥ २७ ॥

एत्युक्त्वा य तथा तत्र नमस्कृत्य शिवं तदा ।
नत्वा यात्रिं पुनः प्रार्थ्यं गृहीतं पुष्पमेककम् ॥ २८ ॥

स्वामिना यिन्तितं यस्य तद् गृहीतं तथा न हि ।
सुदुःखया विमोहेन शिवेच्छासम्भवेन वै ॥ २९ ॥

तद् दृष्ट्वा पुरुषश्चैव निःश्वासं पर्यभोगयत् ।
स्मृत्वा शिवपदाभोजमुवाच निजकामिनीम् ॥ ३० ॥

सुधर्मोवाच ।

निर्मितं येश्वरेणैव कथं यैवान्यथा भवेत् ।
आशां त्यज प्रिये त्वं य परिचर्यां कुरु प्रभोः ॥ ३१ ॥

एत्युक्त्वा तु स्वयं विप्र आशां परिविहाय य ।
धर्मकार्यरतः सोऽभूच्छङ्करध्यानतत्परः ॥ ३२ ॥

सा सुदेलोऽग्रं नैव मुमोथात्मजकाम्यया ।
प्रत्युवाच पतिं प्रेम्णा साञ्जलिर्नतमस्तका ॥ ३३ ॥

सुदेलोवाच ।
मयि पुत्रो न यास्त्वन्यां पत्नीं कुरु मदाज्ञया ।
तस्यां नूनं सुतश्चैव भविष्यति न संशयः ॥ ३४ ॥

सूत उवाच ।
तदैव प्रथितो वै स ब्रह्मणः शैवसत्तमः ।
उवाच स्वप्रियां तां य सुदेलो धर्मतत्परः ॥ ३५ ॥

सुधर्मोवाच ।
त्वदीयं य मदीयं य सर्वं दुःखं गतं ध्रुवम् ।
तस्मात्त्वं धर्मविद्गं य प्रिये मा कुरु साम्प्रतम् ॥ ३६ ॥

सूत उवाच ।
एत्येवं वारिता सा य स्वमातुः पुत्रिकां तदा ।
गृहमानीय भर्तारं वृणु त्वेनामिदं जगौ ॥ ३७ ॥

सुधर्मोवाच ।
एदानीं वदसि त्वं य मत्प्रियेयं ततः पुनः ।
पुत्रसूत्रं यदा स्याद्भै तदा स्पर्धां करिष्यसि ॥ ३८ ॥

सूत उवाच ।
एत्युक्त्वा तेन पतिना सा सुदेलो य तत्प्रिया ।
पुनः प्राड करौ बद्ध्वा सुधर्माणां पतिं द्विजः ॥ ३९ ॥

नाडं स्पर्धां भगिन्या वै करिष्ये द्विजसत्तम ।
उपयच्छस्व पुत्रार्थमिमामाज्ञापयामि य ॥ ४० ॥

एत्येवं प्रार्थितः सोऽपि सुधर्मा प्रियया तथा ।
धुशमां तां समुपायंस्त विवाडविधिना द्विजः ॥ ४१ ॥

ततस्तां परिणीयाथ प्रार्थयामास तां द्विजः ।
त्वदीयेयं कनिष्ठा छि सदा पोष्याऽनघे प्रिये ॥ ४२ ॥

उक्त्वैवं स य धर्मात्मा सुधर्मा शैवसत्तमः ।
यथायोग्यं यकाराशु धर्मसङ्ग्राहमात्मनः ॥ ४३ ॥

सा यापि मातृपुत्रीं तां सभ्रीवत्पर्यवर्तत ।
परित्यज्य विरोधं छि पुषोषाडर्निशं प्रिया ॥ ४४ ॥
कनिष्ठा चैव या पत्नी स्वस्रनुज्ञामवाप्य य ।
पार्थिवान्सा यकाराशु नित्यमेकोत्तरं शतम् ॥ ४५ ॥
विधानपूर्वकं धुशमा सोपयारसमन्वितम् ।
कृत्वा तान्प्राक्षिपत्तत्र तडागे निकटस्थिते ॥ ४६ ॥
अेवं नित्यं सा यकार शिवपूजां स्वकामदाम् ।
विसृज्य पुनरावाढ्य तत्सपर्याविधानतः ॥ ४७ ॥
कुर्वन्त्या नित्यमेवं छि तस्याः शङ्करपूजनम् ।
लक्षसङ्ख्याभवात्पूजां सर्वकामफलप्रदा ॥ ४८ ॥
कृपया शङ्करस्यैव तस्याः पुत्रो व्यजायत ।
सुन्दरः सुभगश्चैव कल्याणगुणभाजनः ॥ ४९ ॥
तं दृष्ट्वा परमप्रीतः स विप्रो धर्मवित्तमः ।
अनासक्तः सुभं भेजे ज्ञानधर्मपरायणः ॥ ५० ॥
सुदृढा तावदस्यास्तु स्पृधांमुत्रां यकार सा ।
प्रथमं शीतलं तस्या लृढयं ल्यसिवात्पुनः ॥ ५१ ॥
ततः परं य यज्जातं कुत्सितं कर्म दुःखदम् ।
सावधानेन मनसा श्रूयतां तन्मुनीश्वराः ॥ ५२ ॥
एति श्रीशिवमहापुराणे यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां धुशमेश्वरमाहात्म्ये सुदृढासुधर्मायस्वितवर्णनं नाम
द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥ ४.३२ ॥
॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥
यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहिता

४.३३. त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः । धुशमेश्वरयोतिर्विङ्गोत्पत्तिमाहात्म्यवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

पुत्रं दृष्ट्वा कनिष्ठाया ज्येष्ठा दुःखमुपागता ।
 विरोधं सा यकाराशु न सङ्गन्ती य तत्सुखम् ॥ १ ॥
 सर्वे पुत्रप्रसूतिं तां प्रशंसन्सुनिरन्तरम् ।
 तथा तत्सङ्घ्यते न स्म शिशो रूपादिकं तथा ॥ २ ॥
 सुप्रियं तनयं तं य पित्रोः सद्गुणभाजनम् ।
 दृष्ट्वाभवत्तदा तस्या लृष्टयं तप्तमग्निवत् ॥ ३ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे विप्राः कन्यां दातुं समागताः ।
 विवाहं तस्य तत्रैव यकार विधिवच्च सः ॥ ४ ॥
 सुधर्मा धुशमया सार्धमानन्दं परं गतः ।
 सर्वे सम्बन्धिनस्तस्यां धुशमायां मानमादधुः ॥ ५ ॥
 तं दृष्ट्वा सा सुदुःखा हि मनसि ज्वलिता तदा ।
 अत्यन्तं दुःखमापन्ना हा लतास्मीति वादिनी ॥ ६ ॥
 सुधर्मा गृहमागत्य वधूं पुत्रं विवाहितम् ।
 उत्साहं दर्शयामास प्रियाभ्यां लर्षयन्निव ॥ ७ ॥
 अभवद् लर्षिता धुशमा सुदुःखा दुःखमागता ।
 न सङ्गन्ती सुखं तस्य दुःखं कृत्वापतद्भुवि ॥ ८ ॥
 धुशमावदद्बधूपुत्रौ त्वदीयौ न मदीयकौ ।
 वधूः पुत्रश्च तां प्रीत्या प्रसूं श्वश्रूमभन्यत ॥ ९ ॥
 भर्ता प्रियां तां ज्येष्ठां य मेने नैव कनिष्ठिकाम् ।
 तथापि सा तदा ज्येष्ठा स्वान्तर्मलवती ल्यभूत् ॥ १० ॥
 अेकस्मिन्निवसे ज्येष्ठा सा सुदुःखा य दुःषिनी ।
 लृष्टये सञ्चिन्तिन्तेति दुःखशान्तिः कथं भवेत् ॥ ११ ॥
 सुदुःखोवाच ।
 मदीयो लृष्टयाग्निश्च धुशमानेत्रजलेन वै ।
 भविष्यति ध्रुवं शान्तो नान्यथा दुःखजेन हि ॥ १२ ॥
 अतोऽहं मारयाम्यद्ये तत्पुत्रं प्रियवादिनम् ।
 अत्रे भावि भवेदेवं निश्चयः परमो मम ॥ १३ ॥
 सूत उवाच ।

कट्यांसां विचारश्च कृत्याकृत्ये भवेन्नहि ।
 कठोरः प्रायशो विप्राः सापत्नो भाव आत्मडा ॥ १४ ॥
 अेकस्मिन्निवसे ज्येष्ठा सुभं पुत्रं वधूयुतम् ।
 सिच्छेद निशि याङ्गेषु गृहीत्वा छुरिकां य सा ॥ १५ ॥
 सर्वाङ्गं भाण्डयामास रात्रौ घुश्मासुतस्य सा ।
 नीत्वा सरसि तत्रैवाक्षिपद् दृसा मडाभला ॥ १६ ॥
 यत्र क्षिमानि लिङ्गानि घुश्मया नित्यमेव हि ।
 तत्र क्षिप्त्वा समायाता सुध्वाप सुभमागता ॥ १७ ॥
 प्रातश्चैव समुत्थाय घुश्मा नित्यं तथाकरोत् ।
 सुधर्मा य स्वयं श्रेष्ठो नित्यकर्म समाचरत् ॥ १८ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे सा य ज्येष्ठा कार्यं गृहस्य वै ।
 यकारानन्दसंयुक्ता सुशान्तलृष्टयानला ॥ १९ ॥
 प्रातःकाले समुत्थाय वधूः शय्यां विलोक्य सा ।
 रुधिरार्द्रा देडभाण्डैर्युक्तां दुःखमुपागता ॥ २० ॥
 श्रमं निवेदयामास पुनस्ते य कुतो गतः ।
 शय्या य रुधिरार्द्रा वै दृश्यन्ते देडभाण्डकाः ॥ २१ ॥
 डा डतास्मि कृतं केन दुष्टे कर्म शुचिप्रते ।
 छत्युच्यार्यं रुरोदाति विविधं तत्प्रिया य सा ॥ २२ ॥
 ज्येष्ठा दुःखं तदापन्ना डा डतास्मि डिवेति य ।
 बडिदुःखं यकारासौ मनसा डर्षसंयुता ॥ २३ ॥
 घुश्मा यापि तदा तस्या वध्वा दुःखं निशाम्य सा ।
 न ययाल प्रतात्तस्मान्नित्यपार्थिवपूजनात् ॥ २४ ॥
 मनश्चैवोत्सुकं नैव जातं तस्या मनागपि ।
 भर्तापि य तथैवासीधावद् प्रतविधिर्भवेत् ॥ २५ ॥
 मध्याह्ने पूजनान्ते य दृष्ट्वा शय्यां भयावडाम् ।
 तथापि न तदा डिग्नित्तुतं दुःखं हि घुश्मया ॥ २६ ॥
 येनैव यार्पितश्चायं स वै रक्षां करिष्यति ।
 भक्तप्रियः स विष्यातः कालकालः सतां गतिः ॥ २७ ॥

यद्दि नो रक्षिता शम्भुरीश्वरः प्रभुरेकलः ।
 मालाकार षवासौ यान्युद्भक्ते तान्वियुनक्ति य ॥ २८ ॥
 अद्य मे शिन्तया किं स्यादिति तत्त्वं विचार्य सा ।
 न यकार तदा द्रुपं शिवे धैर्यं समागता ॥ २९ ॥
 पार्थिवांश्च गृहीत्वा सा पूर्ववत्स्वस्थमानसा ।
 शम्भोर्नामान्युच्यरन्ती जगाम सरसस्तटे ॥ ३० ॥
 क्षिप्त्वा य पार्थिवांस्तत्र परावर्तत सा यदा ।
 तदा पुत्रस्तडागस्थो दृश्यते स्म तटे तथा ॥ ३१ ॥
 पुत्र उवाच ।
 मातरेडि मिलिष्यामि मृतोऽहं श्रुवितोऽधुना ।
 तव पुण्यप्रभावाद्भिः कृपया शङ्करस्य वै ॥ ३२ ॥
 सूत उवाच ।
 श्रुवितं तं सुतं दृष्ट्वा धुशमा सा तत्प्रसूर्द्धिजाः ।
 प्रहृष्टा नाभवत्तत्र द्रुम्पिता न यथा पुरा ॥ ३३ ॥
 अतस्मिन्समये तत्र स्वाविरासीच्छिवो द्रुतम् ।
 जयोतीरुपो मडेशश्च सन्तुष्टः प्रत्युवाच ह ॥ ३४ ॥
 शिव उवाच ।
 प्रसन्नोऽस्मि वरं ब्रूहि द्रुष्टया मारितो ल्ययम् ।
 अेनां य मारयिष्यामि त्रिशूलेन वरानने ॥ ३५ ॥
 सूत उवाच ।
 धुशमा तदा वरं वज्रे सुप्रणम्य शिवं नता ।
 रक्षाणीया त्वया नाथ सुदुडेयं स्वसा मम ॥ ३६ ॥
 शिव उवाच ।
 अपकारः कृतस्तस्यामुपकारः कथं त्वया ।
 क्रियते लननीया य सुदुडा द्रुष्टकारिणी ॥ ३७ ॥
 धुशमोवाच ॥
 तव दर्शनमात्रेण पातकं नैव तिष्ठति ।

धृष्टान्तीं त्वां य वै दृष्ट्वा तत्पापं भस्मतां प्रजेत् ॥ ३८ ॥

अपकारेषु यश्चैव ल्युपकारं करोति य ।

तस्य दर्शनमात्रेण पापं दूरतरं प्रजेत् ॥ ३९ ॥

धृतिं श्रुतं मया देव भगवद्भक्त्यमद्भुतम् ।

तस्माच्चैवं कृतं येन क्रियतां य सदाशिव ॥ ४० ॥

सूत उवाच ।

धृत्युक्तस्तु तथा तत्र प्रसन्नोऽत्यभवत्पुनः ।

महेश्वरः कृपासिन्धुः तामूये भक्तवत्सलः ॥ ४१ ॥

शिव उवाच ।

अन्यद्भरं ब्रूहि धुश्मे ददामि य छितं तव ।

त्वद्भक्त्या सुप्रसन्नोऽस्मि निर्विकारस्वभावतः ॥ ४२ ॥

सूत उवाच ।

सोवाच तद्भयः श्रुत्वा यद्वि देवो वरस्त्वया ।

लोकानां यैव रक्षार्थमत्र स्थेयं मदाभ्यया ॥ ४३ ॥

तदोवाच शिवस्तत्र सुप्रसन्नो महेश्वरः ।

स्थास्येऽत्र तव नाम्नालं धुश्मेशाभ्यः सुभप्रदः ॥ ४४ ॥

धुश्मेशाभ्यं सुप्रसिद्धं लिङ्गं मे जायतां शुभम् ।

धृष्टं सरस्तु लिङ्गानामालयं जायतां सदा ॥ ४५ ॥

तस्माच्छिवालयं नाम प्रसिद्धं भुवनत्रये ।

सर्वकामप्रदं ल्येतद्दर्शनात्स्यात्सदा सरः ॥ ४६ ॥

तव वंशे शतं यैकं पुरुषावधि सुव्रते ।

धृष्टशाः पुत्रकाः श्रेष्ठा भविष्यन्ति न संशयः ॥ ४७ ॥

सुस्त्रीकाः सुधनाश्चैव स्वायुष्याश्च विद्यक्षाणाः ।

विधावन्तो ल्युदाराश्च भुक्तिमुक्तिः कृत्वाभये ॥ ४८ ॥

शतमेकोत्तरं यैव भविष्यन्ति गुणाधिकाः ।

धृष्टशो वंशविस्तारो भविष्यति सुशोभनः ॥ ४९ ॥

सूत उवाच ।

धृत्युक्त्वा य शिवस्तत्र लिङ्गरूपोऽभवत्तदा ।

धुशमेशो नाम विख्यातः सरश्चैव शिवालयम् ॥ ५० ॥

सुधर्मा स य धुशमा य सुदेहा य समागताः ।

प्रदक्षिणां शिवस्याशु शतमेकोत्तरं दधुः ॥ ५१ ॥

पूजां कृत्वा मडेशस्य मिलित्वा य परस्परम् ।

हित्वा चान्तर्मलं तत्र लेभिरे परमं सुभम् ॥ ५२ ॥

पुत्रं दृष्ट्वा सुदेहा सा जिवितं लज्जिताभवत् ।

तौ क्षमाप्याचरद्विप्रा निजपापापहं व्रतम् ॥ ५३ ॥

धुशमेशाभ्यमिदं विद्गमित्थं जातं मुनीश्वराः ।

तद् दृष्ट्वा पूजयित्वा हि सुभं संवर्धते सदा ॥ ५४ ॥

एति वश्र समाख्याता ज्योतिर्लिङ्गावली मया ।

द्वादशप्रमिता सर्वकामदा भुक्तिमुक्तिदा ॥ ५५ ॥

अेतज्ज्योतिर्लिङ्गकथां यः पठेच्छशुयादपि ।

मुच्यते सर्वपापेभ्यो भुक्तिं मुक्तिं य विन्दति ॥ ५६ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे चतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां धुशमेशज्योतिर्लिङ्गोत्पत्तिमाहात्म्यवर्णनं नाम
त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ४.३३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

चतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहिता

४.३४. यतुस्त्रिंशोऽध्यायः । विष्णुसुदर्शनचक्रलाभवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

एति श्रुत्वा वयस्तस्य सूतस्य य मुनीश्वराः ।

सम्युस्तं सुप्रशस्य लोकानां हितकाम्यया ॥ १ ॥

ऋषय उचुः ।

सूत सर्वं विजानासि ततः पृच्छामडे वयम् ।

हरीश्वरस्य विद्गस्य मडिमानं वद प्रभो ॥ २ ॥

यद् सुदर्शनं प्राप्तं विष्णुनेति श्रुतं पुरा ।

तदाराधनतस्तात तत्तथां य विशेषतः ॥ ३ ॥

सूत उवाच ।

श्रूयतां य ऋषिश्रेष्ठा उरीश्वरकथा शुभा ।

यतः सुदर्शनं लब्धं विष्णुना शङ्करात्पुरा ॥ ४ ॥

कस्मिंश्चित्समये दैत्याः सञ्जाता बलवत्तराः ।

लोकान्स्ते पीडयामासुर्धर्मलोपं य यङ्किरे ॥ ५ ॥

ते देवाः पीडिता दैत्यैर्महाबलपराङ्मैः ।

स्वं दृग्ं कथयामासुर्विष्णुं निर्जरक्षकम् ॥ ६ ॥

देवा उचुः ।

दृपां कुरु प्रभो त्वं य दैत्यैः सम्पीडिता भृशम् ।

कुत्र यामश्च किं कुर्मः शराण्यं त्वां समाश्रिताः ॥ ७ ॥

सूत उवाच ।

धृत्येवं वयनं श्रुत्वा देवानां दृग्भितात्मनाम् ।

स्मृत्वा शिवपदाम्भोजं विष्णुर्वयनमब्रवीत् ॥ ८ ॥

विष्णुरुवाच ।

करिष्यामि य वः कार्यभाराध्य गिरिशं सुराः ।

बलिष्ठाः शत्रवो ह्येते विजेतव्याः प्रयत्नतः ॥ ९ ॥

सूत उवाच ।

धृत्युक्तास्ते सुराः सर्वे विष्णुना प्रभविविष्णुना ।

मत्वा दैत्यान्डतान्दृष्टान्ययुधामि स्वकं स्वकम् ॥ १० ॥

विष्णुराध्यमराणां तु जयार्थमभजच्छिवम् ।

सर्वामराणामधिपं सर्वसाक्षिणामव्ययम् ॥ ११ ॥

गत्वा कैलासनिङ्गटे तपस्तेपे हरिः स्वयम् ।

कृत्वा कुण्डं य संस्थाप्य जातवेदसमग्रतः ॥ १२ ॥

पार्थिवेन विधानेन मन्त्रैर्नानाविधैरपि ।

स्तोत्रैश्चैवाप्यनेकेश्च गिरिशं यामजन्मुदा ॥ १३ ॥

कमलैः सरसो जातैर्मानसाभ्यान्मुनीश्वराः ।

बद्ध्वा यैवासनं तत्र न ययाल हरिः स्वयम् ॥ १४ ॥

प्रसादावधि यैवात्र स्थेयं वै सर्वथा मया ।
 धृत्येवं निश्चयं कृत्वा समानर्थं शिवं हरिः ॥ १५ ॥
 यदा नैव उरस्तुष्टो बभूव उरये द्विजाः ।
 तदा स भगवान्विष्णुर्वियारे तत्परोऽभवत् ॥ १६ ॥
 विचार्यैवं स्वमनसि सेवनं बहुधा कृतम् ।
 तथापि न उरस्तुष्टो बभूवोतिकरः प्रभुः ॥ १७ ॥
 ततः सुविस्मितो विष्णुर्भक्त्या परमयान्वितः ।
 सडस्रैर्नामभिः प्रीत्या तुष्टाय परमेश्वरम् ॥ १८ ॥
 प्रत्येकं कमलं तस्मै नाममन्त्रमुदीर्य य ।
 पूजयामास वै शम्भुं शरणागतवत्सलम् ॥ १९ ॥
 परीक्षार्थं विष्णुभक्तेस्तदा वै शङ्कुरेण उ ।
 कमलानां सडस्रात्तु हृतमेकं य नीरजम् ॥ २० ॥
 न ज्ञातं विष्णुना तस्य मायाकारणमद्भुतम् ।
 न्यूनं तस्यापि संज्ञाय तदन्वेषणतत्परः ॥ २१ ॥
 बभ्राम सकलां पृथ्वीं तत्प्रीत्यै सुदृढव्रतः ।
 तदप्राप्य विशुद्धात्मा नेत्रमेकमुदाहरत् ॥ २२ ॥
 तं दृष्ट्वा स प्रसन्नोऽभूच्छङ्करः सर्वदुःखभा ।
 आविर्बभूव तत्रैव जगाद वयनं हरिम् ॥ २३ ॥
 शिव उवाच ।
 प्रसन्नोऽस्मि हरं तुभ्यं वरं ब्रूहि यथेप्सितम् ।
 मनोऽभिलषितं दन्नि नादृष्टं विद्यते तव ॥ २४ ॥
 सूत उवाच ।
 तच्छ्रुत्वा शम्भुवयनं केशवः प्रीतमानसः ।
 महादर्षसमापन्नो ह्यब्रवीत्साञ्जलिः शिवम् ॥ २५ ॥
 विष्णुरुवाच ।
 वाच्यं किं मे त्वदन्ने वै ह्यन्तर्यामी त्वमास्थितः ।
 तथापि कथ्यते नाथ तव शासनगौरवात् ॥ २६ ॥
 दैत्यैश्च पीडितं विश्वं सुभं नो नः सदाशिव ।

દૈત્યાન્ હન્તુ મમ સ્વામિન્સ્વાયુધં ન પ્રવર્તતે ॥ ૨૭ ॥

કિં કરોમિ ક્વ ગચ્છામિ નાન્યો મે રક્ષકઃ પરઃ ।

અતોઽહં પરમેશાન શરણં ત્વાં સમાગતઃ ॥ ૨૮ ॥

સૂત ઉવાચ ।

ઇત્યુક્ત્વા ચ નમસ્કૃત્ય શિવાય પરમાત્મને ।

સ્થિતશ્ચૈવાગ્રતઃ શમ્ભોઃ સ્વયં ચ પુરુષીડિતઃ ॥ ૨૯ ॥

સૂત ઉવાચ ।

ઇતિ શ્રુત્વા વયો વિષ્ણોર્દેવદેવો મહેશ્વરઃ ।

દદૌ તસ્મૈ સ્વકં ચક્રં તેજોરાશિં સુદર્શનમ્ ॥ ૩૦ ॥

તત્પ્રાપ્ય ભગવાન્વિષ્ણુર્દેવ્યાંસ્તાન્બલવત્તરાન્ ।

જઘાન તેન ચક્રેણ દ્રુતં સર્વાન્વિના શ્રમમ્ ॥ ૩૧ ॥

જગત્સ્વાસ્થ્યં પરં લેભે બાભૂવુઃ સુખ્નિનઃ સુરાઃ ।

સુપ્રીતઃ સ્વાયુધં પ્રાપ્ય હરિરાસીન્મહાસુખી ॥ ૩૨ ॥

ઋષય ઊચુઃ ॥

કિં તન્નામસહસ્રં વૈ કથય ત્વં હિ શાકુરમ્ ।

યેન તુષ્ટો દદૌ ચક્રં હરયે સ મહેશ્વરઃ ॥ ૩૩ ॥

તન્માહાત્મ્યં મમ બ્રૂહિ શિવસંવાદપૂર્વકમ્ ।

કૃપાલુત્વં ચ શમ્ભોર્હિ વિષ્ણૂપરિ યથાતથમ્ ॥ ૩૪ ॥

વ્યાસ ઉવાચ ।

ઇતિ તેષાં વચઃ શ્રુત્વા મુનીનાં ભાવિતાત્મનામ્ ।

સ્મૃત્વા શિવપદામ્ભોજં સૂતો વચનમબ્રવીત્ ॥ ૩૫ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે ચતુર્થ્યાં કોટિરુદ્રસંહિતાયાં વિષ્ણુસુદર્શનચક્રલાભવર્ણનં નામ ચતુસ્ત્રિંશોઽધ્યાયઃ ॥

૪.૩૪ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

ચતુર્થ્યાં કોટિરુદ્રસંહિતા

४.उप. पञ्चत्रिंशोऽध्यायः । शिवसहस्रनामवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

श्रूयतां त्वां ऋषिश्रेष्ठा येन तुष्टो मહેશ्वरः ।
तदहं कथयाम्यथ शैवं नामसहस्रकम् ॥ १ ॥

श्रीविष्णुरुवाच ।

शिवो हरो मृडो रुद्रः पुष्करः पुष्पलोचनः ।
अर्थिगम्यः सदायारः शर्वः शम्भुर्महेश्वरः ॥ २ ॥

यन्द्रापीडश्चन्द्रमौलिर्विश्वं विश्वम्भरेश्वरः ।
वेदान्तसारसन्दोहः कपाली नीललोहितः ॥ ३ ॥

ध्यानाधारोऽपरिच्छेधो गौरीभर्ता गणेश्वरः ।
अष्टमूर्तिर्विश्वमूर्तिस्त्रिवर्गस्वर्गसाधनः ॥ ४ ॥

ज्ञानगम्यो दृढप्रज्ञो देवदेवस्त्रिलोचनः ।
वामदेवो महादेवः पटुः परिवृढो दृढः ॥ ५ ॥

विश्वरूपो विरूपाक्षो वागीशः शुचिसत्तमः ।
सर्वप्रमाणसंवादी वृषाङ्गो वृषवाहनः ॥ ६ ॥

ठशः पिनाकी षड्वाङ्गी चित्रवेषश्चिरन्तनः ।
तमोहरो महायोगी गोमा भ्रमा य धूर्जटिः ॥ ७ ॥

कालकालः कृत्तिवासाः सुभगः प्रणवात्मकः ।
उन्नम्रः पुरुषो ज्योत्सो दुर्वासाः पुरशासनः ॥ ८ ॥

दिव्यायुधः स्कन्दगुरुः परमेष्ठी परात्परः ।
अनादिमध्यनिधनो गिरीशो गिरिशिखरः ॥ ९ ॥

कुम्भेरभन्धुः श्रीकण्ठो लोकवर्णोत्तमो मृदुः ।
समाधिवेधः कोटिर्नीलकण्ठः परश्वधी ॥ १० ॥

विशालाक्षो मृगव्याधः सुरेशः सूर्यतापनः ।
धर्मधाम क्षमाक्षेत्रं भगवान् भगनेत्रमिह ॥ ११ ॥

उग्रः पशुपतिस्तार्क्ष्यः प्रियभक्तः परन्तपः ।
दाता दयाकरो दक्षः कपर्दी कामशासनः ॥ १२ ॥

श्मशाननिलयः सूक्ष्मः श्मशानस्थो महेश्वरः ।

लोककर्ता मृगपतिर्मंडाकर्ता मंडौषधिः ॥ १३ ॥

उत्तरो गोपतिर्गोमा ज्ञानगम्यः पुरातनः ।

नीतिः सुनीतिः शुद्धात्मा सोमः सोमरतः सुप्ती ॥ १४ ॥

सोमपोऽमृतपः सौम्यो मंडातेजा मंडाधुतिः ।

तेजोमयोऽमृतमयोऽन्नमयश्च सुधापतिः ॥ १५ ॥

अजातशत्रुरालोकः सम्भाव्यो हव्यवाहनः ।

लोककरो वेदकरः सूत्रकारः सनातनः ॥ १६ ॥

मंडर्षिकपिलाचार्यो विश्वदीप्तिस्त्रिलोचनः ।

पिनाकपाणिर्भूदेवः स्वस्तितः स्वस्तिकृत्सुधीः ॥ १७ ॥

धातुधामा धामकरः सर्वगः सर्वगोचरः ।

ब्रह्मसृग्विश्वसृज्जसर्गः कर्णिकारप्रियः कविः ॥ १८ ॥

शाप्पो विशाप्पो गोशाप्पः शिवो भिषगनुत्तमः ।

गङ्गाप्लवोदको भव्यः पुष्कलः स्थपतिः स्थिरः ॥ १९ ॥

विजितात्मा विधेयात्मा भूतवाहनसारथिः ।

सगाणो गणकायश्च सुकीर्तिशिष्यसंशयः ॥ २० ॥

कामदेवः कामपालो भस्मोद्धूलितविग्रहः ।

भस्मप्रियो भस्मशायी कामी कान्तः कृतागमः ॥ २१ ॥

समावर्तोऽनिवृत्तात्मा धर्मपुञ्जः सदाशिवः ।

अकल्मषश्चतुर्बाहुर्दुरावासो दुरासदः ॥ २२ ॥

दुर्लभो दुर्गमो दुर्गः सर्वायुधविशारदः ।

अध्यात्मयोगनिलयः सुतन्तुस्तन्तुवर्धनः ॥ २३ ॥

शुभाङ्गो लोकसारङ्गो जगदीशो जनार्दनः ।

भस्मशुद्धिकरो मेरुरोजस्वी शुद्धविग्रहः ॥ २४ ॥

असाध्यः साधुसाध्यश्च भृत्यमर्कटरूपधृक् ।

हिरण्यरेताः पौराणो शिपुञ्जवडरो बली ॥ २५ ॥

मंडाङ्गो मंडागर्तः सिद्धवृन्दारवन्धितः ।

व्याघ्रयर्माभरो व्याली मंडाभूतो मंडानिधिः ॥ २६ ॥

अमृताशोऽमृतवपुः पाञ्चजन्यः प्रभञ्जनः ।
 पञ्चविंशतितत्त्वस्थः पारिजातः परावरः ॥ २७ ॥
 सुलभः सुप्रतः शूरो ब्रह्मवेदनिधिनिधिः ।
 वार्णाश्रमगुरुर्वर्णा शत्रुजिच्छत्रुतापनः ॥ २८ ॥
 आश्रमः क्षपाणः क्षामो ज्ञानवानयवेश्वरः ।
 प्रमाणाभूतो दुर्ज्ञेयः सुपर्णा वायुवाहनः ॥ २९ ॥
 धनुर्धरो धनुर्वेद्यो गुणराशिर्गुणाकरः ।
 सत्यः सत्यपरोऽदीनो धर्माङ्गो धर्मसाधनः ॥ ३० ॥
 अनन्तदृष्टिरानन्दो दण्डो दमयिता दमः ।
 अभिवाद्यो महामायो विश्वकर्मविशारदः ॥ ३१ ॥
 वीतरागो विनीतात्मा तपस्वी भूतभावनः ।
 उन्मत्तवेषः प्रच्छन्नो जितकामोऽजितप्रियः ॥ ३२ ॥
 कल्याणप्रकृतिः कल्पः सर्वलोकप्रजापतिः ।
 तरस्वी तारको धीमान् प्रधानः प्रभुरव्ययः ॥ ३३ ॥
 लोकपालोऽन्तर्हितात्मा कल्याणिः कमलेक्षणः ।
 वेदशास्त्रार्थतत्त्वज्ञोऽनियमो नियताश्रयः ॥ ३४ ॥
 यन्द्रः सूर्यः शनिः केतुर्वराङ्गो विद्रुमच्छविः ।
 भक्तिवश्यः परब्रह्म भृगुबाणार्णोऽनघः ॥ ३५ ॥
 अद्विरघालयः कान्तः परमात्मा जगद्गुरुः ।
 सर्वकर्मालयस्तुष्टो मङ्गल्यो मङ्गलावृतः ॥ ३६ ॥
 महातपा दीर्घतपाः स्थविष्ठः स्थविरो ध्रुवः ।
 अढः संवत्सरो व्यासिः प्रमाणं परमं तपः ॥ ३७ ॥
 संवत्सरकरो मन्त्रप्रत्ययः सर्वदर्शनः ।
 अजः सर्वेश्वरः सिद्धो महारेता महाबलः ॥ ३८ ॥
 योगी योग्यो महातेजाः सिद्धिः सर्वादिरग्रः ।
 वसुर्वसुमनाः सत्यः सर्वपापहरो हरः ॥ ३९ ॥
 सुकीर्तिशोभनः श्रीमान् वेदाङ्गो वेदविन्मुनिः ।
 भ्राजिष्णुर्भोजनं भोक्ता लोकनाथो दुराधरः ॥ ४० ॥

अमृतः शाश्वतः शान्तो भाण्डस्तः प्रतापवान् ।
 कमण्डलुधरो धन्वी अवात्मनसगोचरः ॥ ४१ ॥
 अतीन्द्रियो महाभायः सर्वावासश्चतुष्पथः ।
 कालयोगी मडानादो मडोत्साडो महाबलः ॥ ४२ ॥
 महाबुद्धिर्मडावीर्यो भूतयारी पुरन्दरः ।
 निशाचरः प्रेतयारी महाशक्तिर्मडाधुतिः ॥ ४३ ॥
 अनिर्देश्यवपुः श्रीमान् सर्वाचार्यो मनोगतिः ।
 बहुश्रुतोऽमडामाथो नियतात्मा ध्रुवोऽध्रुवः ॥ ४४ ॥
 ओजस्तेजोद्युतिधरो जनकः सर्वशासनः ।
 नृत्यप्रियो नित्यनृत्यः प्रकाशात्मा प्रकाशकः ॥ ४५ ॥
 स्पष्टाक्षरो बुधो मन्त्रः समानः सारसम्पलवः ।
 युगादिकृद्युगावर्तो गम्भीरो वृषवाहनः ॥ ४६ ॥
 छष्टोऽविशिष्टः शिष्टेष्टः सुलभः सारशोधनः ।
 तीर्थरूपस्तीर्थनामा तीर्थदृश्यस्तु तीर्थदः ॥ ४७ ॥
 अपान्निधिरधिष्ठानं दृर्जयो जयकालवित् ।
 प्रतिष्ठितः प्रमाणाज्ञो छिराण्यकवयो हरिः ॥ ४८ ॥
 विमोचनः सुरगणो विद्येशो बिन्दुसंश्रयः ।
 बालरूपोऽबलोन्मत्तोऽविकर्ता गडनो गुडः ॥ ४९ ॥
 करणं कारणं कर्ता सर्वबन्धविमोचनः ।
 व्यवसायो व्यवस्थानः स्थानदो जगदादिजः ॥ ५० ॥
 गुरुदो ललितोऽभेदो भावात्मात्मनि संस्थितः ।
 वीरेश्वरो वीरभद्रो वीरासनविधिर्विराट् ॥ ५१ ॥
 वीरयूडामणिवेत्ता विद्यानन्दो नदीधरः ।
 आज्ञाधारस्त्रिशूली य शिपिविष्टः शिवालयः ॥ ५२ ॥
 बालभित्त्यो महायापस्तिग्मांशुर्बधिरः भगः ।
 अभिरामः सुशरणः सुब्रह्मण्यः सुधापतिः ॥ ५३ ॥
 मधवानीशिको गोमान्विरामः सर्वसाधनः ।

ललाटाक्षो विश्वदेः सारः संसार्यकभृत् ॥ ५४ ॥
 अमोघदण्डो मध्यस्थो छिरण्यो ब्रह्मवर्चसी ।
 परमार्थः परो मायी शम्भरो व्याघ्रलोचनः ॥ ५५ ॥
 रुचिर्विरञ्चिः स्वर्बन्धुर्वायस्पतिरुर्षतिः ।
 रविर्विरोचनः स्कन्दः शास्ता वैवस्वतो यमः ॥ ५६ ॥
 युक्तिरुन्नतकीर्तिश्च सानुरागः परञ्जयः ।
 कैलासाधिपतिः कान्तः सविता रविलोचनः ॥ ५७ ॥
 विद्धत्तमो वीतभयो विश्वभर्तानिवारितः ।
 नित्यो नियतकल्याणः पुण्यश्रवणकीर्तनः ॥ ५८ ॥
 दूरश्रवा विश्वसङ्घो ध्येयो दुःस्वप्नाशनः ।
 उत्तारणो दुष्कृतिहा विज्ञेयो दुःसङ्घोऽभवः ॥ ५९ ॥
 अनादिर्भूर्भुवो लक्ष्मीः किरीटी त्रिदशाधिपः ।
 विश्वगोमा विश्वकर्ता सुवीरो रुचिराङ्गदः ॥ ६० ॥
 जननो जनजन्मादिः प्रीतिमात्रीतिमान्यवः ।
 वसिष्ठः कश्यपो भानुर्भामो भीमपराक्रमः ॥ ६१ ॥
 प्रणवः सत्यथायारो मडाकोशो मडाधनः ।
 जन्माधिपो मडादेवः सकलागमपारगः ॥ ६२ ॥
 तत्त्वं तत्त्वविदेकात्मा विभुर्विश्वविभूषणः ।
 ऋषिर्ब्रह्मण्यैश्वर्यजन्ममृत्युजरातिगः ॥ ६३ ॥
 पञ्चयज्ञसमुत्पत्तिर्विश्वेशो विमलोदयः ।
 आत्मयोनिरनाद्यन्तो वत्सलो भक्तलोऽकधृक् ॥ ६४ ॥
 गायत्रीवल्लभः प्रांशुर्विश्वावासः प्रभाकरः ।
 शिशुर्गिरिरतः सम्राट् सुषेणः सुरशत्रुहा ॥ ६५ ॥
 अमोघोऽरिष्टनेमिश्च कुमुदो विगतज्वरः ।
 स्वयञ्ज्योतिस्तनुज्योतिरात्मज्योतिर्यञ्ज्यलः ॥ ६६ ॥
 पिङ्गलः कपिलश्मश्रुर्भालनेत्रस्त्रयीतनुः ।
 ज्ञानस्कन्दो महानीतिर्विश्वोत्पत्तिरुपप्लवः ॥ ६७ ॥

ભગો વિવસ્વાનાદિત્યો યોગપારો દિવસ્પતિઃ ।
 કલ્યાણગુણનામા ચ પાપહા પુણ્યદર્શનઃ ॥ ૬૮ ॥

ઉદારકીર્તિરુદ્યોગી સદ્યોગી સદસન્મયઃ ।
 નક્ષત્રમાલી નાકેશઃ સ્વાધિષ્ઠાનપદાશ્રયઃ ॥ ૬૯ ॥

પવિત્રઃ પાપહારી ચ મણિપૂરો નભોગતિઃ ।
 હૃત્પુણ્ડરીકમાસીનઃ શકઃ શાન્તો વૃષાકપિઃ ॥ ૭૦ ॥

ઉષ્ણો ગૃહપતિઃ કૃષ્ણઃ સમર્થોઽનર્થનાશનઃ ।
 અધર્મશત્રુરજ્ઞેયઃ પુરુહૂતઃ પુરુશ્રુતઃ ॥ ૭૧ ॥

બ્રહ્મગર્ભો બૃહદ્રભો ધર્મધેનુર્ધનાગમઃ ।
 જગદ્ધિતૈષી સુગતઃ કુમારઃ કુશલાગમઃ ॥ ૭૨ ॥

હિરણ્યવર્ણો જ્યોતિષ્માત્રાનાભૂતરતો ધ્વનિઃ ।
 અરાગો નયનાધ્યક્ષો વિશ્વામિત્રો ધનેશ્વરઃ ॥ ૭૩ ॥

બ્રહ્મજ્યોતિર્વસુધામા મહાજ્યોતિરનુત્તમઃ ।
 માતામહો માતરિશ્વા નભસ્વાત્રાગહારધૃક્ ॥ ૭૪ ॥

પુલસ્ત્યઃ પુલહોઽગસ્ત્યો જાતૃકર્ણ્યઃ પરાશરઃ ।
 નિરાવરણનિર્વારો વૈરઞ્ચ્યો વિષ્ટરશ્રવાઃ ॥ ૭૫ ॥

આત્માભૂરનિરુદ્ધોઽત્રિઙ્ગાનમૂર્તિર્મહાયશાઃ ।
 લોકવીરાગ્રણીર્વીરશ્ચણ્ડઃ સત્યપરાક્રમઃ ॥ ૭૬ ॥

વ્યાલકલ્પો મહાકલ્પઃ કલ્પવૃક્ષઃ કલાધરઃ ।
 અલકુરિષ્ણુરયલો રોચિષ્ણુર્વિક્રમોત્રતઃ ॥ ૭૭ ॥

આયુઃશબ્દપતિર્વેગી પ્લવનઃ શિખિસારથિઃ ।
 અસંસૃષ્ટોઽતિથિઃ શક્રપ્રમાથી પાદપાસનઃ ॥ ૭૮ ॥

વસુશ્રવા હવ્યવાહઃ પ્રતપો વિશ્વભોજનઃ ।
 જાપ્યો જરાદિશમનો લોહિતાત્મા તનૂનપાત્ ॥ ૭૯ ॥

બૃહદશ્વો નભોયોનિઃ સુપ્રતીકસ્તમિસ્રહા ।
 નિદાઘસ્તપનો મેઘઃ સ્વક્ષઃ પરપુરઞ્જયઃ ॥ ૮૦ ॥

સુખાનિલઃ સુનિષ્પન્નઃ સુરભિઃ શિશિરાત્મકઃ ।
 વસન્તો માધવો ગ્રીષ્મો નભસ્થો બીજવાહનઃ ॥ ૮૧ ॥

अङ्गिरा गुरुरात्रेयो विमलो विश्ववाहनः ।
 पावनः सुमतिर्विद्वांस्रैविद्यो वरवाहनः ॥ ८२ ॥
 मनोबुद्धिरडङ्गारः क्षेत्रज्ञः क्षेत्रपालकः ।
 जमदग्निर्बलनिधिर्विगालो विश्वगालवः ॥ ८३ ॥
 अधोरोऽनुत्तरो यज्ञः श्रेष्ठो निःश्रेयसप्रदः ।
 शैवो गगनकुन्दाभो दानवारिररिन्दमः ॥ ८४ ॥
 रजनीजनकश्चारुर्निःशल्यो लोकशल्यधृक् ।
 यतुर्वेदश्चतुर्भावश्चतुरश्चतुरप्रियः ॥ ८५ ॥
 आम्नायोऽथ समाम्नायस्तीर्थदेवशिवालयः ।
 भङ्गुङ्गपो महाङ्गपः सर्वङ्गपञ्चरायरः ॥ ८६ ॥
 न्यायनिर्मायको न्यायी न्यायगम्यो निरञ्जनः ।
 सडस्रमूर्धा देवेन्द्रः सर्वशस्त्रप्रभञ्जनः ॥ ८७ ॥
 मुण्डो विङ्गपो विकान्तो दण्डो दान्तो गुणोत्तमः ।
 पिङ्गलाक्षो जनाध्यक्षो नीलग्रीवो निरामयः ॥ ८८ ॥
 सडस्रबाहुः सर्वेशः शरण्यः सर्वलोकधृक् ।
 पद्मासनः परं ज्योतिः पारम्पर्यङ्गलप्रदः ॥ ८९ ॥
 पद्मगर्भो महागर्भो विश्वगर्भो विचक्षणः ।
 परावरज्ञो वरदो वरेण्यश्च महास्वनः ॥ ९० ॥
 देवासुरगुरुर्देवो देवासुरमस्कृतः ।
 देवासुरमहामित्रो देवासुरमहेश्वरः ॥ ९१ ॥
 देवासुरेश्वरो दिव्यो देवासुरमहाश्रयः ।
 देवदेवमयोऽयिन्त्यो देवदेवात्मसम्भवः ॥ ९२ ॥
 सद्यो निरसुरव्याघ्रो देवसिंहो दिवाकरः ।
 विबुधाग्रयरश्रेष्ठः सर्वदेवोत्तमोत्तमः ॥ ९३ ॥
 शिवज्ञानरतः श्रीमान् शिभिःश्रीपर्वतप्रियः ।
 वज्रहस्तः सिद्धभङ्गो नरसिंहनिपातनः ॥ ९४ ॥
 ब्रह्मचारी लोकयारी धर्मयारी धनाधिपः ।

नन्दी नन्दीश्वरोऽनन्तो नग्नप्रतधरः शुचिः ॥ ९५ ॥
 लिङ्गाध्यक्षः सुराध्यक्षो योगाध्यक्षो युगावलः ।
 स्वधर्मा स्वर्गतः स्वर्गस्वरः स्वरमयस्वनः ॥ ९६ ॥
 बाष्पाध्यक्षो भीषकर्ता धर्मकृद्धर्मसम्भवः ।
 दम्भो लोभोऽर्थविच्छम्भुः सर्वभूतमलेश्वरः ॥ ९७ ॥
 श्मशाननिलयस्त्र्यक्षः सेतुरप्रतिमाकृतिः ।
 लोकोत्तरस्कृटालोकस्त्र्यम्भको नागभूषणः ॥ ९८ ॥
 अन्धकारिर्मभद्रेषी विषशुकन्धरपातनः ।
 डीनदोषोऽक्षयगुणो दक्षारिः पूषदन्तमित् ॥ ९९ ॥
 धूर्जटिः भाण्डपरशुः सकलो निष्कलोऽनघः ।
 अकालः सकलाधारः पाण्डुराभो मृडो नटः ॥ १०० ॥
 पूर्णः पूरयिता पुण्यः सुकुमारः सुलोचनः ।
 सामगेयप्रियोऽकूरः पुण्यकीर्तिरनामयः ॥ १०१ ॥
 मनोजवस्तीर्थकरो जटिलो जिवितेश्वरः ।
 जिवितान्तकरो नित्यो वसुरेता वसुप्रदः ॥ १०२ ॥
 सद्गतिः सद्गतिः सिद्धिः सज्जतिः भलकण्टकः ।
 कलाधरो मडाकालभूतः सत्यपरायणः ॥ १०३ ॥
 लोककल्याणकर्ता य लोकोत्तरसुभालयः ।
 यन्द्रसञ्जवनः शास्ता लोकगूढो मडाधिपः ॥ १०४ ॥
 लोकभन्धुर्लोकनाथः कृतज्ञः कीर्तिभूषणः ।
 अनपाथोऽक्षरः कान्तः सर्वशस्त्रभृतां वरः ॥ १०५ ॥
 तेजोमयो धृतिधरो लोकानामग्रणीरणुः ।
 शुचिस्मितः प्रसन्नात्मा दूर्जयो दुरतिक्रमः ॥ १०६ ॥
 ज्योतिर्मयो जगन्नाथो निराकारो जलेश्वरः ।
 तुम्भवीणो मडाकोपो विशोकः शोकनाशनः ॥ १०७ ॥
 त्रिलोकपस्त्रिलोकेशः सर्वशुद्धिरधोक्षजः ।
 अव्यक्तलक्षणो देवो व्यक्ताव्यक्तो विशाम्पतिः ॥ १०८ ॥

वरशीलो वरगुणः सारो मानधनो मयः ।
 ब्रह्मा विष्णुः प्रजापालो ऽसो ऽसगतिर्वयः ॥ १०८ ॥
 वेधा विधाता धाता य स्रष्टा ऽर्ता यतुर्भुजः ।
 कैलासशिखरावासी सर्वावासी सदागतिः ॥ ११० ॥
 छिरण्यगर्भो द्रुहिणो भूतपालोऽथ भूपतिः ।
 सद्योगी योगविद्योगी वरदो ब्राह्मणप्रियः ॥ १११ ॥
 देवप्रियो देवनाथो देवज्ञो देवचिन्तकः ।
 विषमाक्षो विशालाक्षो वृषदो वृषवर्धनः ॥ ११२ ॥
 निर्ममो निरडङ्गारो निर्मोडो निरुपद्रवः ।
 दर्पडा दर्पदो दृमः सर्वर्तुपरिवर्तकः ॥ ११३ ॥
 सडस्रजित् सडस्रार्थिः स्निग्धप्रकृतिदक्षिणः ।
 भूतभयभयन्नाथः प्रभवो भूतिनाशनः ॥ ११४ ॥
 अर्थोऽनर्थो मडाकोशः परकार्यैकपण्डितः ।
 निष्कण्टकः कृतानन्दो निर्व्याजो व्याजमर्दनः ॥ ११५ ॥
 सत्ववान्सात्त्विकः सत्यकीर्तिः स्नेहकृतागमः ।
 अकम्पितो गुणग्राही नैकात्मा नैककर्मकृत् ॥ ११६ ॥
 सुप्रीतः सुमुभः सूक्ष्मः सुकरो दक्षिणानिलः ।
 नन्दिस्कन्धधरो धुर्यः प्रकटः प्रीतिवर्धनः ॥ ११७ ॥
 अपराजितः सर्वसत्त्वो गोविन्दः सत्ववाहनः ।
 अधृतः स्वधृतः सिद्धः पूतमूर्तिर्यशोधनः ॥ ११८ ॥
 वाराडशृङ्गधृङ्गुङ्गी बलवानेकनायकः ।
 श्रुतिप्रकाशः श्रुतिमानेकबन्धुरनेककृत् ॥ ११९ ॥
 श्रीवत्सलशिवारम्भः शान्तभद्रः समो यशः ।
 भूशयो भूषणो भूतिर्भूतकृद् भूतभावनः ॥ १२० ॥
 अकम्पो भक्तिकायस्तु कालडा नीललोहितः ।
 सत्यप्रतमडात्यागी नित्यशान्तिपरायणः ॥ १२१ ॥
 परार्थवृत्तिर्वरदो विरक्तस्तु विशारदः ।
 शुभदः शुभकर्ता य शुभनामा शुभः स्वयम् ॥ १२२ ॥

અનર્થિતોડગુણઃ સાક્ષી હ્યકર્તા કનકપ્રભઃ ।

સ્વભાવભદ્રો મધ્યસ્થઃ શનુદ્ધો વિઘ્નનાશનઃ ॥ ૧૨૩ ॥

શિખાણી કવચી શૂલી જટી મુણ્ડી ચ કુણ્ડલી ।

અમૃત્યુઃ સર્વદૃક્ષિંહસ્તેજોરાશિર્મહામણિઃ ॥ ૧૨૪ ॥

અસંખ્યેયોડપ્રમેયાત્મા વીર્યવાન્ વીર્યકોવિદઃ ।

વેદશ્ચૈવ વિયોગાત્મા પરાવરમુનીશ્વરઃ ॥ ૧૨૫ ॥

અનુત્તમો દુરાધર્ષો મધુરપ્રિયદર્શનઃ ।

સુરેશઃ શરણં સર્વઃ શબ્દબ્રહ્મ સતાં ગતિઃ ॥ ૧૨૬ ॥

કાલપક્ષઃ કાલકાલઃ કહ્ણણીકૃતવાસુકિઃ ।

મહેષ્વાસો મહીભર્તા નિષ્કલહ્ણો વિશ્વૃષ્ણલઃ ॥ ૧૨૭ ॥

ધુમણિસ્તરણિર્ધન્યઃ સિદ્ધિદઃ સિદ્ધિસાધનઃ ।

વિશ્વતઃ સંવૃતઃ સ્તુત્યો વ્યૂઢોરસ્કો મહાભુજઃ ॥ ૧૨૮ ॥

સર્વયોનિર્નિરાતહ્ણો નરનારાયણપ્રિયઃ ।

નિર્લેપો નિષ્પ્રપચ્ચાત્મા નિર્વ્યંગો વ્યંગનાશનઃ ॥ ૧૨૯ ॥

સ્તવ્યઃ સ્તવપ્રિયઃ સ્તોતા વ્યાસમૂર્તિર્નિરહુશઃ ।

નિરવધમયોપાયો વિદ્યારાશી રસપ્રિયઃ ॥ ૧૩૦ ॥

પ્રશાન્તબુદ્ધિરક્ષુણ્ણઃ સંગ્રહી નિત્યસુન્દરઃ ।

વૈયાઘ્રધુર્યો ધાત્રીશઃ શાકલ્યઃ શર્વરીપતિઃ ॥ ૧૩૧ ॥

પરમાર્થગુરુર્દત્તઃ સૂરિરાશ્રિતવત્સલઃ ।

સોમો રસજ્ઞો રસદઃ સર્વસત્વાવલમ્બનઃ ॥ ૧૩૨ ॥

એવં નામ્નાં સહસ્રેણ તુષ્ટાવ હિ હરં હરિઃ ।

પ્રાર્થયામાસ શમ્ભું વૈ પૂજયામાસ પહ્ણજૈઃ ॥ ૧૩૩ ॥

તતઃ સ કૌતુકી શમ્ભુશ્ચકાર ચરિતં દ્વિજાઃ ।

મહદ્ભુતં સુખકરં તદેવ શ્ણ્ણુતાદરાત્ ॥ ૧૩૪ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે ચતુર્થ્યાં કોટિરુદ્રસંહિતાયાં શિવસહસ્રનામવાર્ણનં નામ પચ્ચત્તિશોડધ્યાયઃ ॥ ૪.૩૫ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

चतुर्थी कोटिरुद्रसंहिता

४.३६. षट्त्रिंशोऽध्यायः । शिवसहस्रनामस्तोत्रकृत्ववर्णनम् ।

सूत उवाच ।

श्रुत्वा विष्णुकृतं दिव्यं परनामविभूषितम् ।

सहस्रनाम स्वस्तोत्रं प्रसन्नोऽभून्मधेश्वरः ॥ १ ॥

परीक्षार्थं उरेशीशः कमलेषु मधेश्वरः ।

गोपयामास कमलं तटैकं भुवनेश्वरः ॥ २ ॥

पङ्कजेषु तदा तेषु सहस्रेषु भूयैव य ।

न्यूनमेकं तदा विष्णुर्विह्वलः शिवपूजने ॥ ३ ॥

दृष्ट्वा विचारितं तेन कुतो वै कमलं गतम् ।

यातं यातु सुप्तेनैव मन्त्रेण कमलं न किम् ॥ ४ ॥

ज्ञात्वेति नेत्रमुद्धृत्य सर्वसत्त्वावलम्बनात् ।

पूजयामास भावेन स्तवयामास तेन य ॥ ५ ॥

ततस्तुतमथो दृष्ट्वा तथाभूतं उरो उरिम् ।

मा मेति व्याहरन्नेव प्रादुरासीज्जगद्गुरुः ॥ ६ ॥

तस्माद्वतताराशु मण्डलात्पार्थिवस्य य ।

प्रतिष्ठितस्य उरिणा स्वलिङ्गस्य मधेश्वरः ॥ ७ ॥

यथोक्तंरूपिणं शम्भुं तेजोराशिसमुत्थितम् ।

नमस्कृत्य पुरः स्थित्वा स तुष्टाय विशेषतः ॥ ८ ॥

तदा प्राह महादेवः प्रसन्नः प्रहसन्निव ।

सम्प्रेक्ष्य कृपया विष्णुं कृताञ्जलिपुटं स्थितम् ॥ ९ ॥

शङ्कर उवाच ।

ज्ञातं मयेदं सकलं तव चित्तेप्सितं उरे ।

देवकार्यं विशेषेण देवकार्यरतात्मनः ॥ १० ॥

देवकार्यस्य सिद्ध्यर्थं दैत्यनाशाय याश्रमम् ।

सुदर्शनाभ्यं यत्कं य ददामि तव शोभनम् ॥ ११ ॥

यद्रूपं भवता दृष्टे सर्वलोकसुभावलम् ।
 छिताय तव देवेश धृतं भावय तद्भ्रुवम् ॥ १२ ॥
 रक्षाञ्जिरे स्मृतं तद्वै देवानां दुःखनाशनम् ।
 छंदं यच्छमिदं रुपमिदं नामसल्लसकम् ॥ १३ ॥
 ये शृण्वन्ति सदा भक्त्या सिद्धिः स्यादनपायिनी ।
 कामानां सकलानां य प्रसादान्मम सुप्रत ॥ १४ ॥
 सूत उवाच ।
 अवेमुक्त्वा ददौ यच्छं सूर्यायुतसमप्रभम् ।
 सुदर्शनं स्वपादोत्थं सर्वशत्रुविनाशनम् ॥ १५ ॥
 विष्णुश्चापि सुसंस्कृत्य जग्राहोदज्मुपस्तदा ।
 नमस्कृत्य महादेवं विष्णुर्वचनमब्रवीत् ॥ १६ ॥
 विष्णुरुवाच ।
 शृणु देव मया ध्येयं पठनीयं यं किं प्रभो ।
 दुःखानां नाशनार्थं छि वद त्वं लोकशङ्कर ॥ १७ ॥
 सूत उवाच ।
 छति पृष्टस्तदा तेन सन्तुष्टस्तु शिवोऽब्रवीत् ।
 प्रसन्नमानसो भूत्वा विष्णुं देवसलायकम् ॥ १८ ॥
 शिव उवाच ।
 रुपं ध्येयं हरे मे छि सर्वानर्थप्रशान्तये ।
 अनेकदुःखनाशार्थं पठ नामसल्लसकम् ॥ १९ ॥
 धार्यं यच्छं सदा मे छि सर्वामीष्टस्य सिद्धये ।
 त्वया विष्णो प्रयत्नेन सर्वयच्छवरं त्विदम् ॥ २० ॥
 अन्ये य ये पठिष्यन्ति पाठयिष्यन्ति नित्यशः ।
 तेषां दुःखं न स्वप्नेऽपि जायते नात्र संशयः ॥ २१ ॥
 राक्षां य सङ्कुटे प्राप्ते शतावृत्तिं यरेधदा ।
 साङ्गं य विधिसंयुक्तं कल्याणं लभते नरः ॥ २२ ॥
 रोगनाशकरं ज्येतद्विधावित्तदमुत्तमम् ।
 सर्वकामप्रदं पुण्यं शिवभक्तिप्रदं सदा ॥ २३ ॥

यदुद्दिश्य कृलं श्रेष्ठं पठिष्यन्ति नरास्त्विवल ।
 लप्यन्ते नात्र सन्देहः कृलं तत्सत्यमुत्तमम् ॥ २४ ॥

यश्च प्रातः समुत्थाय पूजं कृत्वा मदीयिकाम् ।
 पठते मत्समक्षं वै नित्यं सिद्धिर्न दूरतः ॥ २५ ॥
 औडिकीं सिद्धिमाप्नोति निम्बिलां सर्वकामिकाम् ।
 अन्ते सायुज्यमुक्तिं वै प्राप्नोत्यत्र न संशयः ॥ २६ ॥

सूत उवाच ।
 अवेमुक्त्वा तदा विष्णुं शङ्करः प्रीतमानसः ।
 उपस्पृश्य कराभ्यां तमुवाच गिरिशः पुनः ॥ २७ ॥

शिव उवाच ।
 वरदोऽस्मि सुरश्रेष्ठ वरान्वृणु यथेप्सितान् ।
 भक्त्या वशीकृतो नूनं स्तवेनानेन सुप्रत ॥ २८ ॥

सूत उवाच ।
 धृत्युक्तो देवदेवेन देवदेवं प्रणम्य तम् ।
 सुप्रसन्नतरौ विष्णुः साञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत् ॥ २९ ॥

विष्णुरुवाच ।
 यथेदानीं कृपा नाथ क्षियते यान्यतः परा ।
 कार्या यैव विशेषेण कृपालुत्वात्त्वया प्रभो ॥ ३० ॥
 त्वयि भक्तिर्महादेव प्रसीद वरमुत्तमम् ।
 नान्यमिच्छामि भक्तानामार्त्तयो नैव यत्प्रभो ॥ ३१ ॥

सूत उवाच ।
 तश्चुत्वा वचनं तस्य दयावान्सुतरां भवः ।
 पस्पर्शा य तदङ्गं वै प्राड शीतांशुशोभरः ॥ ३२ ॥

शिव उवाच ।
 मयि भक्तिः सदा ते तु हरे स्थादनपायिनी ।
 सदा वन्द्यश्च पूज्यश्च लोके भव सुरैरपि ॥ ३३ ॥

विश्वम्भरेति ते नाम सर्वपापहरं परम् ।
 भविष्यति न सन्देहो मत्प्रसादात्सुरोत्तम ॥ ३४ ॥

सूत उवाच ।

धृत्युक्तवान्तर्दधे रुद्रः सर्वदेवेश्वरः प्रभुः ।

पश्यतस्तस्य विषणोस्तु तत्रैव य मुनीश्वराः ॥ ३५ ॥

जनार्दनोऽपि भगवान् वयनाच्छङ्कुरस्य य ।

प्राप्य यकं शुभं तद्वै जलर्षाति स्वयेतसि ॥ ३६ ॥

कृत्वा ध्यानं य तच्छम्भोः स्तोत्रमेतन्निरन्तरम् ।

पपाठाध्यापयामास भक्तोऽस्यस्तदुपादिशत् ॥ ३७ ॥

एति पृष्टं मयाभ्यातं शृण्वतां पापहारकम् ।

अतः परं य किं श्रेष्ठाः प्रष्टुमिच्छथ वै पुनः ॥ ३८ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां शिवसहस्रनामस्तोत्रकृत्ववर्णनं नाम षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥

४.३६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहिता

४.३७. सप्तत्रिंशोऽध्यायः । देवर्षिनृपशैवत्ववर्णनम् ।

ऋषय उचुः ।

सूत सूत महाभाग ज्ञानवानसि सुव्रत ।

पुनरेव शिवस्यैव यस्मिन् ब्रूहि विस्तरात् ॥ १ ॥

पुरातनाश्च राजान ऋषयो देवतास्तथा ।

आराधनं य तस्यैव यङ्कुर्वववरस्य हि ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

साधु पृष्टमृषिश्रेष्ठाः श्रूयतां कथयामि वः ।

यस्मिन् शाङ्करं रभ्यं शृण्वतां भुक्तिमुक्तिदम् ॥ ३ ॥

अेतदेव पुरा पृष्टो नारदेन पितामहः ।

प्रत्युवाच प्रसन्नात्मा नारदं मुनिसत्तमम् ॥ ४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शृणु नारद सुप्रीत्या शाङ्करं चरितं वरम् ।
 प्रवक्ष्यामि भवत्स्नेहान्महापातकनाशनम् ॥ ५ ॥
 रमया सङ्घितो विष्णुः शिवपूजां चकार उ ।
 कृपया परमेशस्य सर्वाङ्गमानवाप हि ॥ ६ ॥
 अहं पितामहश्चापि शिवपूजनकारकः ।
 तस्यैव कृपया तात विश्वसृष्टिकरः सदा ॥ ७ ॥
 शिवपूजाकरा नित्यं मत्पुत्राः परमर्षयः ।
 अन्ये य ऋषयो ये ते शिवपूजनकारकाः ॥ ८ ॥
 नारद त्वं विशेषेण शिवपूजनकारकः ।
 सप्तर्षयो वसिष्ठाद्याः शिवपूजनकारकाः ॥ ९ ॥
 अरुन्धती महासाध्वी लोपामुद्रा तथैव च ।
 अहल्या गौतमस्त्री च शिवपूजनकारिकाः ॥ १० ॥
 दूर्वासाः कौशिकः शक्तिर्दधीयो गौतमस्तथा ।
 कणादो भार्गवो ज्यो वैशम्पायन एव च ॥ ११ ॥
 एते च मुनयः सर्वे शिवपूजाकरा मताः ।
 तथा पराशरो व्यासः शिवपूजारतः सदा ॥ १२ ॥
 उपमन्युर्महाभक्तः शिवस्य परमात्मनः ।
 याज्ञवल्क्यो महाशैवो जैमिनिर्गर्ग एव च ॥ १३ ॥
 शुक्रश्च शौनकाद्याश्च शङ्करस्य प्रपूजकाः ।
 अन्येऽपि बहवः सन्ति मुनयो मुनिसत्तमाः ॥ १४ ॥
 अदितिर्देवमाता च नित्यं प्रीत्या चकार उ ।
 पार्थिवी शैवपूजा वै सवधूः प्रेमतत्परा ॥ १५ ॥
 शङ्काद्यो लोकपाला वसवश्च सुरास्तथा ।
 महाराजिकदेवाश्च साध्याश्च शिवपूजकाः ॥ १६ ॥
 गन्धर्वाः किन्नराद्याश्चोपसुराः शिवपूजकाः ।
 तथासुरा महात्मानः शिवपूजाकरा मताः ॥ १७ ॥
 छिरण्यकशिपुर्देव्यः सानुजः ससुतो मुने ।
 शिवपूजाकरो नित्यं विरोचनबली तथा ॥ १८ ॥

महाशैवः स्मृतो आणो डिरेणयाक्षसुतास्तथा ।
वृषपर्वा दनुस्तात दानवाः शिवपूजकाः ॥ १९ ॥
शेषश्च वासुकिश्चैव तक्षकश्च तथाऽपरे ।
शिवभक्ता महानागा गरुडाद्याश्च पक्षिणः ॥ २० ॥
सूर्य्यन्द्रावुभौ देवौ पृथ्व्यां वंशप्रवर्तकौ ।
शिवसेवारतौ नित्यं सवश्यौ तौ मुनीश्वर ॥ २१ ॥
मनवश्च तथा यक्षुः स्वायम्भुवपुरः सराः ।
शिवपूजां विशेषेण शिववेषधरा मुने ॥ २२ ॥
प्रियव्रतश्च तत्पुत्रास्तथा योत्तानपात्सुतः ।
तद्गंशाश्चैव राजानः शिवपूजनकारकाः ॥ २३ ॥
ध्रुवश्च ऋषभश्चैव भरतो नवयोगिनः ।
तद्भ्रातरः परे यापि शिवपूजनकारकाः ॥ २४ ॥
वैवस्वतसुतास्ताक्षर्यं धक्ष्वाकुप्रमुष्मा नृपाः ।
शिवपूजारतात्मानः सर्वदा सुभभोगिनः ॥ २५ ॥
ककुत्स्थश्चापि मान्याता सगरः शैवसत्तमः ।
मुच्युक्तुन्दो हरिश्चन्द्रः कल्माषाङ्घ्रिस्तथैव च ॥ २६ ॥
भगीरथाद्यो भूपा बहवो नृपसत्तमाः ।
शिवपूजाकरा ज्ञेयाः शिववेषविधायिनः ॥ २७ ॥
भट्टाङ्गश्च महाराजो देवसाढाय्यकारकः ।
विधितः पार्थिवीं मूर्तिं शिवस्यापूजयत्सदा ॥ २८ ॥
तत्पुत्रो हि दिवीपश्च शिवपूजनकृत् सदा ।
रघुस्तत्तनयः शैवः सुप्रीत्या शिवपूजकः ॥ २९ ॥
अजः शिवार्थकस्तस्य तनयो धर्मयुद्धकृत् ।
जातो दशरथो भूयो महाराजो विशेषतः ॥ ३० ॥
पुत्रार्थे पार्थिवीं मूर्तिं शैवीं दशरथो हि सः ।
समानर्थं विशेषेण वसिष्ठस्याज्ञया मुने ॥ ३१ ॥
पुत्रेष्टिं च चकारासौ पार्थिवो भवभक्तिमान् ।

ऋष्यशृङ्गमुनेराज्ञां सम्प्राप्य नृपसत्तमः ॥ ३२ ॥

कौसल्या तत्प्रिया मूर्तिं पार्थिवीं शाङ्करीं मुदा ।

ऋष्यशृङ्गसमादिष्टा समानर्थं सुतामये ॥ ३३ ॥

सुमित्रा य शिवं प्रीत्या डैकेयी नृपवल्लभा ।

पूजयामास सत्युत्रप्राप्तये मुनिसत्तम ॥ ३४ ॥

शिवप्रसादतस्ता वै पुत्रान्प्रापुः शुभङ्करान् ।

महाप्रतापिनो वीरान् सन्मार्गनिरतान्मुने ॥ ३५ ॥

ततः शिवाज्ञया तस्मात्तासु राज्ञः स्वयं हरिः ।

यतुर्भिश्चैव उपैश्चाविर्भूव नृपात्मजः ॥ ३६ ॥

कौसल्यायाः सुतो रामः सुमित्रायाश्च लक्ष्मणः ।

शत्रुघ्नश्चैव डैकेय्या भरतश्चेति सुप्रताः ॥ ३७ ॥

रामः स सङ्गो नित्यं पार्थिवं समपूजयत् ।

भस्मरुद्राक्षधारी य विरजागममास्थितः ॥ ३८ ॥

तद्दंशे ये समुत्पन्ना राजानः सानुगा मुने ।

ते सर्वे पार्थिवं लिङ्गं शिवस्य समपूजयन् ॥ ३९ ॥

सुधुम्नश्च महाराजः शैवो मनुसुतो मुने ।

शिवशापात्प्रियालेतोरभून्नारी ससवेकः ॥ ४० ॥

पार्थिवेशसमर्थातः पुनः सोऽभूत्पुमान्वरः ।

मासं स्त्री पुरुषो मासमेवं स्त्रीत्वं न्यवर्तत ॥ ४१ ॥

ततो राजयं परित्यज्य शिवधर्मपरायणः ।

शिववेषधरो भङ्ग्या दुर्लभं मोक्षमाप्तवान् ॥ ४२ ॥

पुङ्गुरवाश्च तत्पुत्रो महाराजः सुपूजकः ।

शिवस्य देवदेवस्य तत्सुतः शिवपूजकः ॥ ४३ ॥

भरतस्तु महापूजा शिवस्यैव सदाऽकरोत् ।

नडुषश्च महाशैवः शिवपूजारतो ऽप्यभूत् ॥ ४४ ॥

ययातिः शिवपूजातः सर्वान्कामानवाप्तवान् ।

अञ्जानत्सुतान्पञ्च शिवधर्मपरायणान् ॥ ४५ ॥

तत्सुता यदुमुष्याश्च पञ्चापि शिवपूजकाः ।

शिवपूजाप्रभावेण सर्वाङ्गामांश्च लेभिरे ॥ ४६ ॥

अन्येऽपि ये महाभागाः समानर्थुः शिवं छि ते ।

तद्गंथा अन्यवंश्याश्च भुक्तिमुक्तिप्रदं मुने ॥ ४७ ॥

कृष्णेन च कृतं नित्यं भदरीपर्वतोत्तमे ।

पूजनं तु शिवस्यैव सप्तमासावधि स्वयम् ॥ ४८ ॥

प्रसन्नाद्भगवांस्तस्माद्भरान्दिव्याननेकशः ।

सम्प्राप्य च जगत्सर्वं वशेऽनयत शङ्करात् ॥ ४९ ॥

प्रधुम्नः तत्सुतस्तात शिवपूजाकरः सदा ।

अन्ये च कार्ष्णिप्रवराः साम्बाद्याः शिवपूजकाः ॥ ५० ॥

जरासन्धो महाशैवस्तद्गंथाश्च नृपास्तथा ।

निमिः शैवश्च जनकः तत्पुत्राः शिवपूजकाः ॥ ५१ ॥

नलेन च कृता पूजा वीरसेनसुतेन वै ।

पूर्वजन्मनि यो भिल्लो वने पान्थसुरक्षकः ॥ ५२ ॥

यतिश्च रक्षितस्तेन पुरा उरसमीपतः ।

स्वयं व्याघ्रादिभी रात्रौ भक्षितश्च मृतो वृषात् ॥ ५३ ॥

तेन पुण्यप्रभावेण स भिल्लो छि नलोऽभवत् ।

यङ्कवर्ती महाराजो दमयन्तीप्रियोऽभवत् ॥ ५४ ॥

एति ते कथितं तात यत्पृष्टं भवतानघ ।

शाङ्करं चरितं दिव्यं किमन्यत्प्राष्टुमिच्छसि ॥ ५५ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां देवर्षिनृपशैवत्ववर्णनं नाम सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥ ४.३७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहिता

४.३८. अष्टत्रिंशोऽध्यायः । शिवरात्रिप्रतमलिभनिर्मुपाणम् ।

ऋषय विभुः ।

धन्योऽसि कृतकृत्योऽसि श्रुतं सङ्कलं तव ।

यच्छ्रावयसि नस्तात मधेश्वरकथां शुभाम् ॥ १ ॥

बहुभिश्चर्षिभिः सूत श्रुतं यद्यपि वस्तु सत् ।

सन्धेऽहो न गतोऽस्माकं तदेतत्कथयामि ते ॥ २ ॥

केन प्रतेन सन्तुष्टः शिवो यच्छति सत्सुभम् ।

कुशलः शिवकृत्ये त्वं तस्मात्पृच्छामहे वयम् ॥ ३ ॥

भुक्तिर्भुक्तिश्च लभ्येत भुक्तैर्येन प्रतेन वै ।

तद्गद त्वं विशेषेण व्यासशिष्य नमोऽस्तु ते ॥ ४ ॥

सूत उवाच ।

सम्यक्पृष्टमृषिश्रेष्ठा भवद्भिः करुणात्मभिः ।

स्मृत्वा शिवपदाम्भोजं कथयामि यथाश्रुतम् ॥ ५ ॥

यथा भवद्भिः पृच्छ्येत तथा पृष्टं हि वेधसा ।

हरिणा शिवया यैव तथा वै शङ्करं प्रति ॥ ६ ॥

कस्मिंश्चित्समये तैस्तु पृष्टं च परमात्मने ।

केन प्रतेन सन्तुष्टो भुक्तिं मुक्तिं च यच्छसि ॥ ७ ॥

एति पृष्टस्तदा तैस्तु हरिणा तेन वै तदा ।

तदहं कथयाम्यद्य शृण्वतां पापहारकम् ॥ ८ ॥

। शिव उवाच ॥

भूरि प्रतानि मे सन्ति भुक्तिमुक्तिप्रदानि च ।

भुष्यानि तत्र ज्ञेयानि दशसङ्ख्यानि तानि वै ॥ ९ ॥

दश शैवप्रतान्याहुर्ज्वालश्रुतिपादगाः ।

तानि प्रतानि यत्नेन कार्याण्येव द्विजैः सदा ॥ १० ॥

प्रत्यष्टम्यां प्रयत्नेन कर्तव्यं नक्तभोजनम् ।

कालाष्टम्यां विशेषेण हरे त्वाज्यं दक्षिणभोजनम् ॥ ११ ॥

अेकादश्यां सितायां तु त्वाज्यं विष्वोऽक्षिणभोजनम् ।

असितायां तु भोक्तव्यं नक्तमभ्यर्च्य मां हरे ॥ १२ ॥

त्रयोदश्यां सितायां तु कर्तव्यं निशि भोजनम् ।
 असितायां तु भूतायां तत्र कार्यं शिवव्रतैः ॥ १३ ॥
 निशि यत्नेन कर्तव्यं भोजनं सोमवासरे ।
 उभयोः पक्षयोर्विषणो सर्वस्मिञ्छिवतत्परैः ॥ १४ ॥
 व्रतेष्वेतेषु सर्वेषु शैवा भोज्याः प्रयत्नतः ।
 यथाशक्ति द्विजश्रेष्ठा व्रतसम्पूर्तिहेतवे ॥ १५ ॥
 व्रतान्येतानि नियमाकर्तव्यानि द्विजन्मभिः ।
 व्रतान्येतानि तु त्यक्त्वा जायन्ते तस्करा द्विजाः ॥ १६ ॥
 मुक्तिमार्गप्रवीणैश्च कर्तव्यं नियमादिति ।
 मुक्तेस्तु प्रापकं यैव यतुष्टयमुदाहृतम् ॥ १७ ॥
 शिवार्थनं रुद्रजप उपवासः शिवालये ।
 वाराणस्यां य मरणं मुक्तिरेषा सनातनी ॥ १८ ॥
 अष्टमी सोमवारे य कृष्णपक्षे यतुर्दशी ।
 शिवतुष्टिकरं यैतन्नात्र कार्या विचारणा ॥ १९ ॥
 यतुर्ध्वपि बलिष्ठं छि शिवरात्रिव्रतं उरे ।
 तस्मात्तदेव कर्तव्यं भुक्तिमुक्तिफलैः ॥ २० ॥
 अतस्माच्च व्रतादन्यत्रास्ति नृणां छितावडम् ।
 अतद् व्रतं तु सर्वेषां धर्मसाधनमुत्तमम् ॥ २१ ॥
 निष्कामानां सकामानां सर्वेषां य नृणां तथा ।
 वार्णानामाश्रमाणां य स्त्रीबालानां तथा उरे ॥ २२ ॥
 दासानां दासिकानां य देवादीनां तथैव य ।
 शरीरिणां य सर्वेषां छितमेतद् व्रतं वरम् ॥ २३ ॥
 माघस्य ङ्यसिते पक्षे विशिष्टा साति कीर्तिता ।
 निशीथव्यापिनी ग्राह्या ङत्याकोटिविनाशिनी ॥ २४ ॥
 तद्दिने यैव यत्कार्यं प्रातरारभ्य केशव ।
 श्रूयतां तन्मनो दत्त्वा सुग्रीत्या कथयामि ते ॥ २५ ॥
 प्रातरुत्थाय मेधावी परमानन्दसंयुतः ।

समाचरेन्नित्यकृत्यं स्नानादिकमतन्द्रितः ॥ २६ ॥
शिवालये ततो गत्वा पूजयित्वा यथाविधि ।
नमस्कृत्य शिवं पश्चात्सङ्कुल्यं सम्यगाचरेत् ॥ २७ ॥
देवदेव महादेव नीलकण्ठ नमोऽस्तु ते ।
कर्तुमिच्छाम्यहं देव शिवरान्निव्रतं तव ॥ २८ ॥
तव प्रभावाद्देवेश निर्विघ्नेन भवेदिति ।
कामाद्याः शत्रवो मां वै पीडां कुर्वन्तु नैव हि ॥ २९ ॥
अेवं सङ्कुल्यमास्थाय पूजाद्रव्यं समाडरेत् ।
सुस्थले यैव यत्स्त्रिङ्गं प्रसिद्धं यागमेषु वै ॥ ३० ॥
रात्रौ तत्र स्वयं गत्वा सम्पाद्य विधिमुत्तमम् ॥
शिवस्य दक्षिणे भागे पश्चिमे वा स्थले शुभे ॥ ३१ ॥
निधाय यैव तद् द्रव्यं पूजार्थं शिवसन्निधौ ।
पुनः स्नायात्तदा तत्र विधिपूर्वं नरोत्तमः ॥ ३२ ॥
परिधाय शुभं वस्त्रमन्तर्वासः शुभं तथा ।
आचम्य य त्रिवारं हि पूजारभं समाचरेत् ॥ ३३ ॥
यस्य मन्त्रस्य यद् द्रव्यं तेन पूजा समाचरेत् ।
अमन्त्रकं न कर्तव्यं पूजनं तु हरस्य य ॥ ३४ ॥
गीतैर्वाद्यैस्तथा नृत्यैर्भक्तिभावसमन्वितैः ।
पूजनं प्रथमे यामे कृत्वा मन्त्रं जपेद् भुधः ॥ ३५ ॥
पार्थिवं य तदा श्रेष्ठं विदध्यान्मन्त्रवान्यदि ।
कृतनित्यङ्कियः पश्चात्पार्थिवं य समर्थयेत् ॥ ३६ ॥
प्रथमं पार्थिवं कृत्वा पश्चात्स्थापनमाचरेत् ।
स्तोत्रैर्नानाविधैर्देवं तोषयेद् वृषभध्वजम् ॥ ३७ ॥
मालाभ्यं व्रतसम्भूतं पठितव्यं सुधीमता ।
श्रोतव्यं भक्तवर्षेण व्रतसम्भूर्तिकाम्यया ॥ ३८ ॥
यतुर्ष्वपि य यामेषु मूर्तीनां य यतुष्टयम् ।
कृत्वावाहनपूर्वं हि विसर्गावधि वै इमात् ॥ ३९ ॥

कार्यं जागरणं प्रीत्या मडोत्सवसमन्वितम् ।
 प्रातः स्नात्वा पुनस्तत्र स्थापयेत्पूजयेच्छिवम् ॥ ४० ॥
 ततः सम्प्रार्थयेच्छम्भुं नतस्कन्धः कृताञ्जलिः ।
 कृतसम्पूर्णाप्रतको नत्वा तं य पुनः पुनः ॥ ४१ ॥
 नियमो यो मडादेव कृतश्चैव त्वदाज्ञया ।
 विसृज्यते मया स्वामिन् प्रतं जातमनुत्तमम् ॥ ४२ ॥
 प्रतेनानेन देवेश यथाशक्तिःकृतेन य ।
 सन्तुष्टो भव शर्वादं कृपां कुरु ममोपरि ॥ ४३ ॥
 पुष्पाञ्जलिं शिवे दत्त्वा दद्याद्दानं यथाविधि ।
 नमस्कृत्य शिवायैव नियमं तं विसर्जयेत् ॥ ४४ ॥
 यथाशक्ति द्विजाञ्छैवान्यतिनश्च विशेषतः ।
 भोजयित्वा सुसन्तोष्य स्वयं भोजनमाचरेत् ॥ ४५ ॥
 यामे यामे यथा पूजा कार्या भक्तवरेर्हरे ।
 शिवरात्रौ विशेषेण तामडं कथयामि ते ॥ ४६ ॥
 प्रथमे यैव यामे य स्थापितं पार्थिवं हरे ।
 पूजयेत्परया भक्त्या सूपचारैरनेकशः ॥ ४७ ॥
 पञ्चद्रव्यैश्च प्रथमं पूजनीयो हरः सदा ।
 तस्य तस्य य मन्त्रेण पृथग्द्रव्यं समर्पयेत् ॥ ४८ ॥
 तस्य द्रव्यं समार्थैव जलधारां ददेत वै ।
 पश्चात्स्य जलधाराभिर्द्रव्याणुत्तारयेद् बुधः ॥ ४९ ॥
 शतमष्टोत्तरं मन्त्रं पठित्वा जलधारया ।
 पूजयेत्स्य शिवं तत्र निर्गुणं गुणरूपिणम् ॥ ५० ॥
 गुरुदत्तेन मन्त्रेण पूजयेद् वृषभध्वजम् ।
 अन्यथा नाममन्त्रेण पूजयेद्द्वै सदाशिवम् ॥ ५१ ॥
 यन्नेन विचित्रेण तद्गुणैश्चाप्यभङ्गितैः ।
 कृषणैश्चैव तिलैः पूजा कार्या शम्भोः परात्मनः ॥ ५२ ॥
 पुष्पैश्च शतपत्रैश्च करवीरैस्तथा पुनः ।
 अष्टभिर्नाममन्त्रैश्चार्पयेत्पुष्पाणि शङ्करे ॥ ५३ ॥

भवः शर्वस्तथा रुद्रः पुनः पशुपतिस्तथा ।
 उग्रो महांस्तथा भीम इशान इति तानि वै ॥ ५४ ॥
 श्रीपूर्वेश्च यतुर्ध्वन्तैर्नामिभिः पूजयेच्छिवम् ।
 पश्चाद्धूपं च दीपं च नैवेद्यं च ततः परम् ॥ ५५ ॥
 आद्ये यामे च नैवेद्यं पक्ववात्रं कारयेद् बुधः ।
 अर्घ्यं च श्रीकृलं दत्त्वा ताम्भूलं च निवेदयेत् ॥ ५६ ॥
 नमस्कारं ततो ध्यानं जपः प्रोक्तो गुरोर्मनोः ।
 अन्यथा पञ्चवर्षेण तोषयेत्तेन शङ्करम् ॥ ५७ ॥
 घेनुमुद्रां प्रदृश्याथ सुजलैस्तर्पणं चरेत् ।
 पञ्चब्राह्मणाम्भोजं च कल्पयेद्भै यथाबलम् ॥ ५८ ॥
 मण्डोत्सवश्च कर्तव्यो यावद्यामो भवेद्विह ।
 ततः पूजाकृलं तस्मै निवेद्य च विसर्जयेत् ॥ ५९ ॥
 पुनर्द्वितीये यामे च सङ्कुल्यं सुसमाचरेत् ।
 अथवैकट्येव सङ्कुल्यं कुर्यात्पूजां तथाविधाम् ॥ ६० ॥
 द्रव्यैः पूर्वैस्तथा पूजां कृत्वा धारां समर्पयेत् ।
 पूर्वतो द्विगुणं मन्त्रं समुख्यार्थायैच्छिवम् ॥ ६१ ॥
 पूर्वैस्तिलयवैश्चाथ कमलैः पूजयेच्छिवम् ।
 बिल्वपत्रैर्विशेषेण पूजयेत्परमेश्वरम् ॥ ६२ ॥
 अर्घ्यं च भीजपूरेण नैवेद्यं पायसं तथा ।
 मन्त्रावृत्तिस्तु द्विगुणं पूर्वतोऽपि जनार्दन ॥ ६३ ॥
 ततश्च ब्राह्मणानां छि भोज्यसङ्कुल्यमाचरेत् ।
 अन्यत्सर्वं तथा कुर्याद्यावच्च द्वितयावधि ॥ ६४ ॥
 यामे प्राप्ते तृतीये च पूर्ववत्पूजनं चरेत् ।
 यवस्थाने च गोधूमाः पुष्पाण्यर्कभवानि च ॥ ६५ ॥
 धूपैश्च विविधैस्तत्र दीपैर्नानाविधैरपि ।
 नैवेद्यापूपकैर्विष्णो शाङ्केर्नाविधैरपि ॥ ६६ ॥
 कृत्वैवं याथ कर्पूरैरारतिकविधिं चरेत् ।

अर्घ्यं सदाऽिमं दधाद् द्विगुणं जपमाचरेत् ॥ ६७ ॥
 ततश्च ब्रह्मभोजस्य सङ्कल्पं च सदक्षिणाम् ।
 उत्सवं पूर्ववत्सुर्याधावधाभावधिर्भवित् ॥ ६८ ॥
 यामे यतुर्थे सम्प्राते कुर्यात्तस्य विसर्जनम् ।
 प्रयोगादि पुनः कृत्वा पूजां विधिवदाचरेत् ॥ ६९ ॥
 माषैः प्रियङ्गुभिर्मुद्गैः समधान्यैस्तथाथवा ।
 शङ्खीपुष्पैर्बिल्वपत्रैः पूजयेत्परमेश्वरम् ॥ ७० ॥
 नैवेद्यं तत्र दधाद्भै मधुरैर्विविधैरपि ।
 अथवा यैव माषान्नैस्तोषयेच्च सदाशिवम् ॥ ७१ ॥
 अर्घं दधात्कदल्याश्च कृलेनैवाथ वा उरे ।
 विविधैश्च कृलैश्चैव दधादर्घ्यं शिवाय च ॥ ७२ ॥
 पूर्वतो द्विगुणं कुर्यान्मन्त्रजापं नरोत्तमः ।
 सङ्कल्पं ब्रह्मभोजस्य यथाशक्ति यरेद् बुधः ॥ ७३ ॥
 गीतैर्वाद्यैस्तथा नृत्यैर्नयेत्कालं च भक्तितः ।
 मण्डोत्सवैर्भक्तजनैर्यावत्स्यादरुणोदयः ॥ ७४ ॥
 उदये च तथा जाते पुनः स्नात्वार्ययेच्छिवम् ।
 नानापूजोपहारैश्च स्वाभिषेकमथाचरेत् ॥ ७५ ॥
 नानाविधानि दानानि भोज्यं च विविधं तथा ।
 ब्राह्मणानां यतीनां च कर्तव्यं यामसङ्ख्यया ॥ ७६ ॥
 शङ्कराय नमस्कृत्य पुष्पाञ्जलिमथाचरेत् ।
 प्रार्थयेत्सुस्तुतिं कृत्वा मन्त्रैरेतैर्विचक्षणैः ॥ ७७ ॥
 तावकस्त्वद्गतप्राणस्त्वस्थितोऽहं सदा मूढ ।
 कृपानिधे इति ज्ञात्वा यथायोग्यं तथा कुरु ॥ ७८ ॥
 अज्ञानाद्यदि वा ज्ञानाज्जपपूजादिकं मया ।
 कृपानिधित्वाज्ज्ञात्वैव भूतनाथ प्रसीद मे ॥ ७९ ॥
 अनेनैवोपवासेन यज्जातं कृलमेव च ।
 तेनैव प्रीयतां देवः शङ्करः सुभदायकः ॥ ८० ॥

कुले मम महादेव भजनं तेऽस्तु सर्वदा ।
 माभूत्तस्य कुले जन्म यत्र त्वं नहि देवता ॥ ८१ ॥
 पुष्पाञ्जलिं समर्घ्यैवं तिलकाशिष्येण यः ।
 गृहीयाद् ब्राह्मणोऽप्यथ ततः शम्भुं विसर्जयेत् ॥ ८२ ॥
 अयं व्रतं कृतं येन तस्माद् दूरो हरो न हि ।
 न शक्यते क्लृप्तं वक्तुं नादित्यं विद्यते मम ॥ ८३ ॥
 अनायासतया येद्वै कृतं व्रतमिदं परम् ।
 तस्य वै मुक्तिर्भीषं य जातं नात्र विचारणा ॥ ८४ ॥
 प्रतिमासं व्रतं यैव कर्तव्यं भक्तितो नरैः ।
 उद्यापनविधिं पश्चात्कृत्वा साङ्गकलं लभेत् ॥ ८५ ॥
 व्रतस्य करणान्नूनं शिवोऽहं सर्वदुःखदा ।
 दन्नि भुक्तिं य मुक्तिं य सर्वं वै वाञ्छितं क्लृप्तम् ॥ ८६ ॥
 सूत उवाच ।
 एति शिववचनं निशम्य विष्णु-
 र्हिततरमद्भुतमाजगाम धाम ।
 तदनु व्रतमुत्तमं जनेषु
 समथरदात्महितेषु चैतदेव ॥ ८७ ॥
 कदाचिन्नारदायाथ शिवरात्रिव्रतं त्विदम् ।
 भुक्तिमुक्तिप्रदं दिव्यं कथयामास केशवः ॥ ८८ ॥
 एति श्रीशिवमहापुराणे यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां व्याघ्रेश्वरमहात्म्ये शिवरात्रिव्रतमहिमनिर्णयणं
 नामाष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥ ४.३८ ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
 ॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥
 यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहिता

४.३८. अकोनयत्वारिंशोऽध्यायः । शिवरात्रिव्रतोद्यापनम् ।

ऋषय उचुः ।

उद्यापनविधिं ब्रूहि शिवरात्रिप्रतस्य च ।
 यत्कृत्वा शङ्करः साक्षात्प्रसन्नो भवति ध्रुवम् ॥ १ ॥
 सूत उवाच ।
 श्रूयतामृषयो भक्त्या तद्दुद्यापनमादरात् ।
 यस्यानुष्ठानतः पूर्णं प्रतं भवति तद् ध्रुवम् ॥ २ ॥
 यतुर्दशाब्दं कर्तव्यं शिवरात्रिप्रतं शुभम् ।
 अेकभक्तं त्रयोदश्यां यतुर्दश्यामुपोषणम् ॥ ३ ॥
 शिवरात्रिदिने प्राप्ते नित्यं सम्पाद्य वै विधिम् ।
 शिवालये ततो गत्वा पूजां कृत्वा यथाविधि ॥ ४ ॥
 ततश्च कारयेद्दिव्यं मण्डलं तत्र यत्नतः ।
 गौरीतिलकनाम्ना वै प्रसिद्धं भुवनत्रये । ५ ॥
 तन्मध्ये लेभयेद्दिव्यं लिङ्गतोभद्रमण्डलम् ।
 अथवा सर्वतोभद्रं मण्डपान्तः प्रकल्पयेत् ॥ ६ ॥
 कुम्भास्तत्र प्रकर्तव्याः प्राजापत्यविसंज्ञया ।
 सवस्त्राः सकृवास्तत्र दक्षिणासहिताः शुभाः ॥ ७ ॥
 मण्डलस्य च पार्श्वे वै स्थापनीयाः प्रयत्नतः ।
 मध्ये यैकश्च संस्थाप्यः सौवर्णो वापरो घटः ॥ ८ ॥
 तत्रोमासहितां शम्भुमूर्तिं निर्माय ङाटकीम् ।
 पलेन वा तदर्धेन यथाशक्त्याथवा प्रती ॥ ९ ॥
 निधाय वामभागे तु शिवामूर्तिमतन्द्रितः ।
 मदीयां दक्षिणे भागे कृत्वा रात्रौ प्रपूजयेत् ॥ १० ॥
 आचार्यं वरयेत्तत्र यत्किञ्चिः सहितं शुचिम् ।
 अनुज्ञातश्च तैर्भक्त्या शिवपूजां समाचरेत् ॥ ११ ॥
 रात्रौ जागरणं कुर्यात्पूजां यामोद्भवान् चरन् ।
 रात्रिमाहमयेत्सर्वा गीतनृत्यादिना प्रती ॥ १२ ॥
 अेवं सम्पूज्य विधिवत्सन्तोष्य प्रातरेव च ।
 पुनः पूजां ततः कृत्वा ङोमं कुर्याद्यथाविधि ॥ १३ ॥
 यथाशक्ति विधानं च प्राजापत्यं समाचरेत् ।

ब्राह्मणान्भोजयेत्प्रीत्या दधाद्दानानि भक्तितः ॥ १४ ॥

ऋत्विजश्च सपत्नीकान्वस्त्रालङ्कारभूषणैः ।

अलङ्कृत्य विधानेन दधाद्दानं पृथक्पृथक् ॥ १५ ॥

गां सवत्सां विधानेन यथोपस्करसंयुताम् ।

उक्त्वाचार्याय वै दधास्त्रिवो मे प्रीयतामिति ॥ १६ ॥

ततः सकुम्भां तन्मूर्तिं सवस्त्रां वृषभे स्थिताम् ।

सर्वालङ्कारसंहितामाचार्याय निवेदयेत् ॥ १७ ॥

ततः सम्प्रार्थयेद्देवं मडेशानं महाप्रभुम् ।

कृताञ्जलिर्नतस्कन्धः सुप्रीत्या गद्रदाक्षरः ॥ १८ ॥

देवदेव महादेव शरणागतवत्सल ।

प्रतेनानेन देवेश कृपां कुरु भमोपरि ॥ १९ ॥

मया भक्त्यनुसारेण प्रतमेतत्कृतं शिव ।

न्यूनं सम्पूर्णांतां यातु प्रसादात्तव शङ्कर ॥ २० ॥

अज्ञानाद्यदि वा ज्ञानाञ्जपपूजादिकं मया ।

कृतं तदस्तु कृपया सकृद्वत् तव शङ्कर ॥ २१ ॥

अथ पुष्पाञ्जलिं दत्त्वा शिवाय परमात्मने ।

नमस्कारं ततः कुर्यात्प्रार्थनां पुनरेव च ॥ २२ ॥

अथ प्रतं कृतं येन न्यूनं तस्य न विद्यते ।

मनोभीष्टां ततः सिद्धिं लभते नात्र संशयः ॥ २३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां शिवरात्रिप्रतमाहात्म्यवर्णनम् ॥ ४.३९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहिता

४.४०. यत्वारिंशोऽध्यायः । शिवरात्रिप्रतमाहात्म्यवर्णनम् ।

ऋषय उच्युः ।

सूत ते वचनं श्रुत्वा परानन्दं वयं गताः ।

વિસ્તરાત્કથય પ્રીત્યા તદેવ વ્રતમુત્તમમ્ ॥ ૧ ॥

કૃતં પુરા ચ કેનેહ સૂતૈતદ્ વ્રતમુત્તમમ્ ।

કૃત્વાપ્યજ્ઞાનતશ્ચૈવ પ્રાપ્તં કિં ફલમુત્તમમ્ ॥ ૨ ॥

સૂત ઉવાચ ।

શ્રૂયતામુષયઃ સર્વે કથયામિ પુરાતનમ્ ।

ઇતિહાસં નિષાદસ્ય સર્વપાપપ્રણાશનમ્ ॥ ૩ ॥

પુરા કશ્ચિદ્દને ભિલ્લો નામ્ના હ્યાસીદ્ ગુરુદ્રુહઃ ।

કુટુમ્બી બલવાન્કૂરઃ કૂરકર્મપરાયણઃ ॥ ૪ ॥

નિરન્તરં વને ગત્વા મૃગાન્ હન્તિ સ્મ નિત્યશઃ ।

ચૌર્યં ચ વિવિધં તત્ર કરોતિ સ્મ વને વસન્ ॥ ૫ ॥

બાલ્યાદારભ્ય તેનેહ કૃતં કિઞ્ચિચ્છુભં ન હિ ।

મહાન્કાલો વ્યતીયાય વને તસ્ય દુરાત્મનઃ ॥ ૬ ॥

કદાચિચ્છિવરાત્રિશ્ચ પ્રાપ્તાસીતત્ર શોભના ।

ન દુરાત્મા સ્મ જાનાતિ મહદ્દનનિવાસકૃત્ ॥ ૭ ॥

એતસ્મિન્ સમયે ભિલ્લો માત્રા પિત્રા સ્ત્રિયા તથા ।

પ્રાર્થિતશ્ચ ક્ષુધાવિષ્ટૈર્ભક્ષ્યં દેહિ વનેચર ॥ ૮ ॥

ઇતિ સમ્પ્રાર્થિતઃ સોઽપિ ધનુરાદાય સત્વરમ્ ।

જગામ મૃગહિંસાર્થં બભ્રામ સકલં વનમ્ ॥ ૯ ॥

દૈવયોગાત્તદા તેન ન પ્રાપ્તં કિઞ્ચિદેવ હિ ।

અસ્તં પ્રાપ્તસ્તદા સૂર્યઃ સ વૈ દુઃખમુપાગતઃ ॥ ૧૦ ॥

કિં કર્તવ્યં ક્વ ગન્તવ્યં ન પ્રાપ્તં મેઽથ કિઞ્ચન ।

બાલાશ્ચ ચે ગૃહે તેષાં કિં પિત્રોશ્ચ ભવિષ્યતિ ॥ ૧૧ ॥

મદીયં વૈ કલત્રં ચ તસ્યાઃ કિઞ્ચિદ્ભવિષ્યતિ ।

કિઞ્ચિદ્ ગૃહીત્વા હિ મયા ગન્તવ્યં નાન્યથા ભવેત્ ॥ ૧૨ ॥

ઇત્યં વિચાર્ય સ વ્યાધો જલાશયસમીપગઃ ।

જલાવતરણં યત્ર તત્ર ગત્વા સ્વયં સ્થિતઃ ॥ ૧૩ ॥

અવશ્યમત્ર કશ્ચિદ્વૈ જીવશ્ચૈવાગમિષ્યતિ ।

તં હત્વા સ્વગૃહં પ્રીત્યા યાસ્યામિ કૃતકાર્યકઃ ॥ ૧૪ ॥

एति मत्वा स वै वृक्षमेकं भिल्वेति संज्ञकम् ।

समारुह्य स्थितस्तत्र जलमादाय भिल्वकः ॥ १५ ॥

कदायास्यति कश्चिद्द्वै कदा हन्यामलं पुनः ।

एति बुद्धिं समास्थाय स्थितोऽसौ क्षुत्तृषान्वितः ॥ १६ ॥

तद्रात्रौ प्रथमे यामे मृगी त्वेका समागता ।

तृषार्ता यकिता सा य प्रोक्तालं कुर्वती तदा ॥ १७ ॥

तां दृष्ट्वा य तदा तेन तद्गर्धार्थमथो शरः ।

संलृष्टेन द्रुतं बाणं धनुषि स्ये हि सन्दधे ॥ १८ ॥

एत्येवं कुर्वतस्तस्य जलं भिल्वदलानि य ।

पतितानि ह्यधस्तत्र शिवलिङ्गमभूत्ततः ॥ १९ ॥

यामस्य प्रथमस्यैव पूजा जाता शिवस्य य ।

तन्मडिम्ना हि तस्यैव पातकं गलितं तदा ॥ २० ॥

तत्रत्यं यैव तच्छब्दं श्रुत्वा सा हरिणी भिया ।

व्याधं दृष्ट्वा व्याकुला हि वयनं येदमब्रवीत् ॥ २१ ॥

मृग्युवाच ।

किं कर्तुमिच्छसि व्याध सत्यं वद ममाग्रतः ।

तच्छ्रुत्वा हरिणीवाक्यं व्याधो वयनमब्रवीत् ॥ २२ ॥

व्याध उवाच ।

कुटुम्बं क्षुधितं मेऽद्य उत्वा त्वां तर्पयाम्यहम् ।

दारुणं तद्भयः श्रुत्वा दृष्ट्वा तं दुर्धरं भलम् ॥ २३ ॥

किं करोमि क्व गच्छामि ह्युपायं रययाम्यहम् ।

एत्थं विचार्य सा तत्र वयनं येदमब्रवीत् ॥ २४ ॥

मृग्युवाच ।

मन्मांसेन सुभं ते स्याद्दुःस्थानर्थकारिणः ।

अधिकं किं मत्स्युण्यं धन्यालं नात्र संशयः ॥ २५ ॥

उपकारकरस्यैव यत्स्युण्यं जायते त्विह ।

तत्स्युण्यं शक्यते नैव वक्तुं वर्षशतैरपि ॥ २६ ॥

परं तु शिशवो मेऽथ वर्तन्ते स्वाश्रमेऽपिलाः ।
भगिन्यै ता-समार्थैव प्रायास्ये स्वामिनेऽथवा ॥ २७ ॥

न मे मिथ्यावयस्त्वं छि विजानीछि वनेथर ।
आयास्येऽलं पुनश्चैल समीपं ते न संशयः ॥ २८ ॥
स्थिता सत्येन धरणी सत्येनैव य वारिधिः ।
सत्येन जलधाराश्च सत्ये सर्वं प्रतिष्ठितम् ॥ २९ ॥

सूत उवाच ।
छत्युक्तोऽपि तथा व्याधो न मेने तद्भयो यदा ।
तदा सुविस्मिता भीता वचनं साभ्रवीत्युनः ॥ ३० ॥
भृगुवाच ।

शृणु व्याध प्रवक्ष्यामि शपथं छि करोम्यलम् ।
आगच्छेयं यथा ते न समीपं स्वगृहाद्रता ॥ ३१ ॥

भ्राह्मणो वेदविडेता सन्ध्यालीनस्त्रिकालकम् ।
स्त्रियः स्वस्वामिनो ङ्याङ्गां समुल्लङ्घ्य छियान्विताः ॥ ३२ ॥

कृतघ्ने यैव यत्पापं यत्पापं विभुभे छरे ।
द्रोछिणश्चैव यत्पापं यत्पापं धर्मलङ्घने ॥ ३३ ॥

विश्वासघातके यस्य तथा वै छलकर्तारि ।
तेन पापेन लिम्पामि यद्यलं नागमे पुनः ॥ ३४ ॥

छत्याधेनेकशपथान्भृगी कृत्वा स्थिता यदा ।
तदा व्याधः स विश्वस्य गच्छेति गृहमभ्रवीत् ॥ ३५ ॥

भृगी लृष्टा जलं पीत्वा गता स्वाश्रममाऽलम् ।
तावस्य प्रथमो यामस्तस्य निद्रां विना गतः ॥ ३६ ॥

तदीया भगिनी या वै भृगी य परिभाविता ।
तस्या मार्गं विचिन्वन्ती ङ्याजगाम जलार्थिनी ॥ ३७ ॥

तां दृष्ट्वा य स्वयं भिल्लोऽकार्षीद्भाणस्य कर्षणम् ।
पूर्वज्जलपत्राणि पतितानि शिवोपरि ॥ ३८ ॥

यामस्य य द्वितीयस्य तेन शम्भोर्भडात्मनः ।
पूजा जाता प्रसङ्गेन व्याधस्य सुभदायिनी ॥ ३९ ॥

मृगी सा प्राड तं दृष्ट्वा किं करोषि वनेथर ।
पूर्ववत् कथितं तेन तश्छुत्वाड मृगी पुनः ॥ ४० ॥
मृग्युवाच ।
धन्यालं श्रूयतां व्याध सकलं देहधारणम् ।
अनित्येन शरीरेण व्युपकारो भविष्यति ॥ ४१ ॥
परन्तु मम बालाश्च गृडे तिष्ठन्ति यार्भकाः ।
भर्त्रे तांश्च समर्प्यैव ज्यागमिष्याम्यलं पुनः ॥ ४२ ॥
व्याध उवाच ।
त्वया योक्तं न मन्येऽलं लम्बि त्वां नात्र संशयः ।
तश्छुत्वा हरिणी प्राड शपथं कुर्वती हरेः ॥ ४३ ॥
मृग्युवाच ।
शृणु व्याध प्रवक्ष्यामि नागश्छेयं पुनर्यदि ।
वाया विचलितो यस्तु सुकृतं तेन हारितम् ॥ ४४ ॥
परिणीतां स्त्रियं हित्वा गच्छत्यन्यां य यः पुमान् ।
वेदधर्म समुल्लङ्घ्य कल्पितेन य यो प्रजेत् ॥ ४५ ॥
विषगुभक्तिसमायुक्तः शिवनिन्दां करोति यः ।
पित्रोः क्षयालमासाद्य शून्यं यैवाङ्गमेदिल ॥ ४६ ॥
कृत्वा य परितापं हि करोति वचनं पुनः ।
तेन पापेन लिम्पामि नागश्छेयं पुनर्यदि ॥ ४७ ॥
सूत उवाच ।
धृत्युक्तश्च तथा व्याधो गच्छेत्याड मृगी य सः ।
सा मृगी य जलं पीत्वा दृष्टागच्छत्स्वमाश्रमम् ॥ ४८ ॥
तावद् द्वितीयो यामो वै तस्य निद्रां विना गतः ।
अेतस्मिन्समये तत्र प्राप्ते यामे तृतीयके ॥ ४९ ॥
ज्ञात्वा विलम्बं यदितस्तदन्वेषणतत्परः ।
तधामे मृगमद्राक्षीज्जलमार्गगतं ततः ॥ ५० ॥
पुष्टं मृगं य तं दृष्ट्वा दृष्टो वनथरः स वै ।
शरं धनुषि सन्धाय लन्तुं तं हि प्रयङ्गमे ॥ ५१ ॥

तद्वै कुर्वतस्तस्य भिल्वपत्राणि कानिश्चित् ।
तत्प्राग्भवशाद् द्विजाः पतितानि शिवोपरि ॥ ५२ ॥

तेन तृतीययामस्य तद्रात्रौ तस्य भाग्यतः ।
पूजा जाता शिवस्यैव कृपालुत्वं प्रदर्शितम् ॥ ५३ ॥

श्रुत्वा तत्र य तं शब्दं किं करोषीति प्राड सः ।
कुटुम्भार्थमहं उन्मि त्वां व्याधश्चेति सोऽब्रवीत् ॥ ५४ ॥

तच्छ्रुत्वा व्याधवचनं हरिणो लृष्टमानसः ।
द्रुतमेव य तं व्याधं वचनं येदमब्रवीत् ॥ ५५ ॥

हरिण उवाच ।
धन्योऽहं पुष्टिमानद्य भवन्तृभिर्भविष्यति ।
यस्याङ्गं नोपकारार्थं तस्य सर्वं वृथा गतम् ॥ ५६ ॥

यो वै सामर्थ्ययुक्तश्च नोपकारं करोति वै ।
तत्सामर्थ्यं भवेद्ये व्यर्थं परत्र नरकं व्रजेत् ॥ ५७ ॥

परन्तु बालकान् स्वांश्च समर्थ्यं जननीं शिशून् ।
आश्वासयाप्यथ तान् सर्वानागमिष्याम्यहं पुनः ॥ ५८ ॥

धृत्युक्तस्तेन स व्याधो विस्मितोऽतीव येतसि ।
मनाङ् शुद्धमना नष्टपापपुञ्जो वयोऽब्रवीत् ॥ ५९ ॥

व्याध उवाच ।
ये ये समागताश्चात्र ते ते सर्वे त्यथा यथा ।
कथयित्वा गता ह्यत्र नायान्त्यद्यापि वञ्चकाः ॥ ६० ॥

त्वं चापि सङ्कटे प्राप्तो व्यलीकं य गमिष्यसि ।
मम सञ्ज्वननं याद्य भविष्यति कथं मृग ॥ ६१ ॥

मृग उवाच ।
शृणु व्याध प्रवक्ष्यामि नानृतं विद्यते मयि ।
सत्येन सर्वं ब्रह्माण्डं तिष्ठत्येव यराचरम् ॥ ६२ ॥

यस्य वाणी व्यलीका छि तत्पुण्यं गलितं क्षणात् ।
तथापि शृणु वै सत्यां प्रतिज्ञां मम भिल्वक ॥ ६३ ॥

सन्ध्यायां मैथुने घस्त्रे शिवरात्र्यां य भोजने ।

कूटसाक्ष्ये न्यासदारे सन्ध्याडीने द्विजे तथा ॥ ६४ ॥

शिवडीनं मुषं यस्य नोपकर्ता क्षमोऽपि सन् ।

पर्वणि श्रीकृलस्यैव त्रोटनेऽभक्ष्यभक्षणे ॥ ६५ ॥

असम्पूज्य शिवं भस्मरहितश्चात्रभुक् य यः ।

अेतेषां पातकं मे स्यान्नागच्छेयं पुनर्यदि ॥ ६६ ॥

सूत उवाच ।

एति श्रुत्वा वयस्तस्य गच्छ शीघ्रं समाव्रज ।

स व्याधेनैवमुक्तस्तु जलं पीत्वा गतो मृगः ॥ ६७ ॥

ते सर्वे मिलितास्तत्र स्वाश्रमे कृतसुप्राणाः ।

वृत्तान्तं यैव तं सर्वं श्रुत्वा सम्यक् परस्परम् ॥ ६८ ॥

गन्तव्यं निश्चयेनेति सत्यपाशेन यन्त्रिताः ।

आश्वास्य बालकांस्तत्र गन्तुमुत्सृष्टितास्तदा ॥ ६९ ॥

मृगी जयेष्ठा य या तत्र स्वामिनं वाक्यमब्रवीत् ।

त्वां विना बालका ङ्यत्र कथं स्थास्यन्ति वै मृग ॥ ७० ॥

प्रथमं तु मया तत्र प्रतिज्ञा य कृता प्रभो ।

तस्मान्मया य गन्तव्यं भवद्भ्यां स्थीयतामिह ॥ ७१ ॥

एति तद्भयनं श्रुत्वा कनिष्ठा वाक्यमब्रवीत् ।

अहं त्वत्सेविका याद्य गच्छामि स्थीयतां त्वया ॥ ७२ ॥

तच्छ्रुत्वा य मृगः प्राह गम्यते तत्र वै मया ।

भवत्यौ तिष्ठतां यात्र मातृतः शिशुरक्षणम् ॥ ७३ ॥

तत्स्वामिवयनं श्रुत्वा मेनाते तत्र धर्मतः ।

प्रोयुः प्रीत्या स्वभर्तारं वैधव्ये ज्ञुवितं य धिक् ॥ ७४ ॥

बालानाश्चास्य तांस्तत्र समर्थं सलवासिनः ।

गतास्ते सर्वे अेषांशु यत्रास्ते व्याधसत्तमः ॥ ७५ ॥

ते बाला अपि सर्वे वै विलोड्यानुसमागताः ।

अेतेषां या गतिः स्याद्वै ङ्यस्माकं सा भवत्विति ॥ ७६ ॥

तान् दृष्ट्वा उर्षितो व्याधो बाणं धनुषि सन्धे ।

पुनश्च जलपत्राणि पतितानि शिवोपरि ॥ ७७ ॥

તેન જાતા ચતુર્થસ્ય પૂજા યામસ્ય વૈ શુભા ।
 તસ્ય પાપં તદા સર્વં ભસ્મસાદભવત્ ક્ષણાત્ ॥ ૭૮ ॥
 મૃગી મૃગી મૃગશ્ચોયુઃ શીઘ્રં વૈ વ્યાધસત્તમ ।
 અસ્માકં સાર્થકં દેહં કુરુ ત્વં હિ કૃપાં કુરુ ॥ ૭૯ ॥
 ઇતિ તેષાં વચઃ શ્રુત્વા વ્યાધો વિસ્મયમાગતઃ ।
 શિવપૂજાપ્રભાવેણ જ્ઞાનં દુર્લભમાભવાન્ ॥ ૮૦ ॥
 એતે ધન્યા મૃગાશ્ચૈવ જ્ઞાનહીનાઃ સુસમ્મતાઃ ।
 સ્વીયેનૈવ શરીરેણ પરોપકરણે રતાઃ ॥ ૮૧ ॥
 માનુષ્યં જન્મ સમ્પ્રાપ્ય સાધિતં કિં મયાધુના ।
 પરકાયં ચ સમ્પીડ્ય શરીરં પોષિતં મયા ॥ ૮૨ ॥
 કુટુમ્બં પોષિતં નિત્યં કૃત્વા પાપાન્યનેકશઃ ।
 એવં પાપાનિ હા કૃત્વા કા ગતિર્મૈ ભવિષ્યતિ ॥ ૮૩ ॥
 કાં વા ગતિં ગમિષ્યામિ પાતકં જન્મતઃ કૃતમ્ ।
 ઇદાનીં ચિન્તયામ્યેવં ધિગ્ ધિક્ ચ જીવનં મમ ॥ ૮૪ ॥
 ઇતિ જ્ઞાનં સમાપન્નો બાણં સંવારયંસ્તદા ।
 ગમ્યતાં ચ મૃગશ્રેષ્ઠા ધન્યાઃ સ્થ ઇતિ ચાબ્રવીત્ ॥ ૮૫ ॥
 ઇત્યુક્તે ચ તદા તેન પ્રસન્નઃ શકુરસ્તદા ।
 પૂજિતં ચ સ્વરૂપં હિ દર્શયામાસ સમ્મતમ્ ॥ ૮૬ ॥
 સંસ્મૃશ્ય કૃપયા શમ્ભુસ્તં વ્યાધં પ્રીતિતોડબ્રવીત્ ।
 વરં બ્રૂહિ પ્રસન્નોડસ્મિ વ્રતેનાનેન ભિલ્લક ॥ ૮૭ ॥
 વ્યાધોડપિ શિવરૂપં ચ દૃષ્ટ્વા મુક્તોડભવત્ક્ષણાત્ ।
 પપાત શિવપાદાગ્રે સર્વં પ્રાપ્તમિતિ બુવન્ ॥ ૮૮ ॥
 શિવોડપિ સુપ્રન્નાત્મા નામ દત્વા ગુહૈતિ ચ ।
 વિલોક્ય તં કૃપાદૃષ્ટ્યા તસ્મૈ દિવ્યાન્વરણદાત્ ॥ ૮૯ ॥
 શિવ ઉવાચ ।
 શૃણુ વ્યાધાધ ભોગાંસ્ત્વં ભુઙ્ક્ષ્વ દિવ્યાન્યથેષ્ણિતાન્ ।
 રાજધાનીં સમાશ્રિત્ય શૃંગ્વેરપુરે પરમ્ ॥ ૯૦ ॥

अनपाया वंशवृद्धिः श्वाघनीयः सुरैरपि ।
गृहे रामस्तव व्याध समायास्यति निश्चितम् ॥ ९१ ॥

कश्चिद्यति त्वया मैत्रीं मद्भक्तस्नेहकारकः ।
मत्सेवासक्तयेतास्त्वं मुक्तिं यास्यसि दुर्लभाम् ॥ ९२ ॥

सूत उवाच ।
अेतस्मिन्नन्तरे ते तु कृत्वा शङ्करदर्शनम् ।
सर्वे प्राणम्य सन्मुक्तिं मृगयोनेः प्रपेदिरे ॥ ९३ ॥

विमानं च समारुढ्य दिव्यदेहा गतास्तदा ।
शिवदर्शनमात्रेण शापान्मुक्ता दिवं गताः ॥ ९४ ॥

व्याधेश्वरः शिवो जातः पर्वते ङ्यर्भुदायले ।
दर्शनात्पूजनात्सद्यो भुक्तिमुक्तिप्रदायकः ॥ ९५ ॥

व्याधोऽपि तद्दिनान्नूनं भोगान्स ब्रूसुरसत्तमाः ।
भुक्त्वा रामकृपां प्राप्य शिवसायुज्यमाप्तवान् ॥ ९६ ॥

अज्ञानात्स प्रतं यैतत् कृत्वा सायुज्यमाप्तवान् ।
किं पुनर्भक्तिसम्पन्ना यान्ति तन्मयतां शुभाम् ॥ ९७ ॥

वियार्य सर्वशास्त्राणि धर्माश्चैवाप्यनेकशः ।
शिवरान्निप्रतमिदं सर्वोत्कृष्टं प्रकीर्तितम् ॥ ९८ ॥

प्रतानि विविधान्यत्र तीर्थानि विविधानि च ।
दानानि च विचित्राणि मन्थाश्च विविधास्तथा ॥ ९९ ॥

तपांसि विविधान्येव जपाश्चैवाप्यनेकशः ।
नैतेन समतां यान्ति शिवरान्निप्रतेन च ॥ १०० ॥

तस्माच्छुभतरं यैतत्कर्तव्यं हितमीप्सुभिः ।
शिवरान्निप्रतं दिव्यं भुक्तिमुक्तिप्रदं सदा ॥ १०१ ॥

अेतत्सर्वं समाख्यातं शिवरान्निप्रतं शुभम् ।
प्रतराजेति विख्यातं किमन्यच्छ्रोतुमिच्छसि ॥ १०२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे यत्तुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां व्याधेश्वरमालात्म्ये शिवरान्निप्रतमालात्म्यवर्णनं नाम
यत्त्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४.४० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

यतुर्थी कोटिरुद्रसंहिता

४.४१. अेकयत्वारिंशोऽध्यायः । मुक्तिनिर्घणाम् ।

ऋषय उचुः ।

मुक्तिर्नाम त्वया प्रोक्ता तस्यां किं नु भवेद्विड ।

अवस्था कीदृशी तत्र भवेदिति वदस्व नः ॥ १ ॥

सूत उवाच ।

मुक्तिश्चतुर्विधा प्रोक्ता श्रूयतां कथयामि वः ।

संसारकलेशसंलर्त्री परमानन्ददायिनी ॥ २ ॥

साङ्ग्या यैव सालोक्या सान्निध्या य तथा परा ।

सायुज्या य यतुर्थी सा प्रतेनानेन या भवेत् ॥ ३ ॥

मुक्तेर्दाता मुनिश्रेष्ठाः केवलं शिव उच्यते ।

ब्रह्माद्या न हि ते ज्ञेयाः केवलं य त्रिवर्गदाः ॥ ४ ॥

ब्रह्माद्यास्त्रिगुणाधीशाः शिवस्त्रिगुणतः परः ।

निर्विकारी परब्रह्म तुर्यः प्रकृतितः परः ॥ ५ ॥

ज्ञानरूपोऽव्ययः साक्षी ज्ञानगम्योऽद्भ्यः स्वयम् ।

कैवल्यमुक्तिदः सोऽत्र त्रिवर्गस्य प्रदोऽपि हि ॥ ६ ॥

कैवल्याभ्या पञ्चमी य दुर्लभा सर्वथा नृणाम् ।

तल्लक्षणं प्रवक्ष्यामि श्रूयतामृषिसत्तमाः ॥ ७ ॥

उत्पद्यते यतः सर्वं येनैतत्पाल्यते जगत् ।

यस्मिंश्च लीयते तद्विद्येन सर्वमिदं ततम् ॥ ८ ॥

तदेव शिवरूपं हि पठ्यते य मुनीश्वराः ।

सकलं निष्कलं येति द्विविधं वेदवर्णितम् ॥ ९ ॥

विष्णुना तस्य न ज्ञातं ब्रह्मणा न य तत्तथा ।

कुमारधैश्च न ज्ञातं न ज्ञातं नारदेन वै ॥ १० ॥

शुकेन व्यासपुत्रेण व्यासेन य मुनीश्वरैः ।

तत्पूर्वैश्चाभिलैर्द्वैर्वैदैः शास्त्रैस्तथा न हि ॥ ११ ॥
 सत्यं ज्ञानमनन्तं य सख्यिदानन्दसंज्ञितम् ।
 निर्गुणो निरुपाधिश्चाव्ययः शुद्धो निरञ्जनः ॥ १२ ॥
 न रक्तो नैव पीतश्च न श्वेतो नील एव य ।
 न ह्रस्वो न य दीर्घश्च न स्थूलः सूक्ष्म एव य ॥ १३ ॥
 यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह ।
 तदेव परमं प्रोक्तं ब्रह्मैव शिवसंज्ञकम् ॥ १४ ॥
 आकाशं व्यापकं यद्द्रव्यैव व्यापकं त्विदम् ।
 मायातीतं परात्मानं द्रव्यातीतं विमत्सरम् ॥ १५ ॥
 तत्प्राप्तिश्च भवेदत्र शिवज्ञानोदयाद् ध्रुवम् ।
 भजनाद्वा शिवस्यैव सूक्ष्ममत्या सतां द्विजः ॥ १६ ॥
 ज्ञानं तु दृष्ट्वरं लोके भजनं सुकरं मतम् ।
 तस्माच्छिवं य भजत मुक्त्यर्थमपि सत्तमाः ॥ १७ ॥
 शिवो हि भजनाधीनो ज्ञानात्मा मोक्षदः परः ।
 भक्त्यैव भववः सिद्धा मुक्तिं प्रापुः परां मुदा ॥ १८ ॥
 ज्ञानमाता शम्भुभक्तिर्मुक्तिर्मुक्तिप्रदा सदा ।
 सुलभा यत्प्रसादाद्धि सत्प्रेमाङ्गुरवक्षणा ॥ १९ ॥
 सा भक्तिर्विविधा ज्ञेया सगुणा निर्गुणा द्विजः ।
 वैधी स्वाभाविकी या या वरा सा सा स्मृता परा ॥ २० ॥
 नैष्ठिक्यनैष्ठिकीभेदाद् द्विविधैव हि कीर्तिता ।
 षड्विधा नैष्ठिकी ज्ञेया द्वितीयैकविधा स्मृता ॥ २१ ॥
 विधिताविधिताभेदात्तामनेकां विदुर्भुधाः ।
 तयोर्बहुविधत्वाच्च विस्तारो न हि वापर्यते ॥ २२ ॥
 ते नवाङ्गो उभे ज्ञेये श्रवणादिकभेदतः ।
 सुदुष्करे तत्प्रसादं विना य सुकरे ततः ॥ २३ ॥
 भक्तिज्ञाने न भिन्ने हि शम्भुना वर्णिते द्विजः ।
 तस्माद्भेदो न कर्तव्यः तत्कर्तुः सर्वदा सुभम् ॥ २४ ॥

विज्ञानं न भवत्येव द्विजा भक्तिविरोधिनः ।
शम्भुभक्तिकरस्यैव भवेज्ज्ञानोदयो द्रुतम् ॥ २५ ॥

तस्माद्भक्तिर्मण्डेशस्य साधनीया मुनीश्वराः ।
तथैव निम्बिलं सिद्धं भविष्यति न संशयः ॥ २६ ॥

एति पृष्टं भवद्भिर्यत्तदेव कथितं मया ।
तच्छ्रुत्वा सर्वपापेभ्यो मुच्यते नात्र संशयः ॥ २७ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां मुक्तिनिर्मुखाणां नामैक्यत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४.४९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहिता

४.४२. द्वियत्वारिंशोऽध्यायः । सगुणानिर्गुणभेदवर्णनम् ।

ऋषय विभुः ।

शिवः को वा हरिः को वा रुद्रः को वा विधिश्च कः ।
अयेतेषु निर्गुणः को वा ह्येतं नश्छिन्धि संशयम् ॥ १ ॥

सूत उवाच ।

यथ्यादौ हि समुत्पन्नं निर्गुणात्परमात्मनः ।
तदेव शिवसंज्ञं हि वेदवेदान्तिनो विदुः ॥ २ ॥

तस्मात्प्रकृतिरुत्पन्ना पुरुषेण समन्विता ।
ताभ्यां तपः कृतं तत्र मूलस्थे य जले सुधीः ॥ ३ ॥

पञ्चकोशीति विभ्याता काशी सर्वातिवल्लभा ।
व्याप्तं य सकलं ह्येतत्तज्जलं विश्रुतो गतम् ॥ ४ ॥

सम्भाव्य मायया युक्तस्तत्र सुभो हरिः स वै ।
नारायणेति विभ्यातो माया नारायणी मता ॥ ५ ॥

तन्नाभिकमले यो वै जातः स य पितामहः ।
तेनैव तपसा दृष्टः स वै विष्णुरुदाहृतः ॥ ६ ॥

उभयोर्वादशमने यद्रूपं स दर्शितं बुधाः ।

मडादेवेति विष्यातं निर्गुणेन शिवेन हि ॥ ७ ॥

तेन प्रोक्तमहं शम्भुर्भविष्यामि कबालतः ।

रुद्रो नाम स विष्यातो लोकांशुग्रहकारकः ॥ ८ ॥

ध्यानार्थं शैव सर्वेषामरूपो रूपवान्भूत् ।

स श्वेय शिवः साक्षाद्भक्तवात्सल्यकारकः ॥ ९ ॥

शिवे त्रिगुणसम्भिन्ने रुद्रे तु गुणधामनि ।

वस्तुतो न हि भेदोऽस्ति स्वर्णो तद्भूषणो यथा ॥ १० ॥

समानरूपकर्माणौ समभक्तगतिप्रदौ ।

समानाभिलसंसेव्यौ नानावीलाविडारिणौ ॥ ११ ॥

सर्वथा शिवरूपो हि रुद्रो रौद्रपराक्रमः ।

उत्पन्नो भक्तकार्यार्थं हरिभ्रमसहायकृत् ॥ १२ ॥

अन्ये य ये समुत्पन्ना यथानुक्रमतो लयम् ।

यान्ति नैव तथा रुद्रः शिवे रुद्रो विलीयते ॥ १३ ॥

ते वै रुद्रं मिलित्वा तु प्रयान्ति प्रकृता धमे ।

धमान् रुद्रो मिलित्वा तु न याति श्रुतिशासनम् ॥ १४ ॥

सर्वे रुद्रं भजन्त्येव रुद्रः कञ्चिद्भजेन्न हि ।

स्वात्मना भक्तवात्सल्याद्भजत्येव कदाचन ॥ १५ ॥

अन्यं भजन्ति ये नित्यं तस्मिंस्ते लीनतां गताः ।

तेनैव रुद्रं ते प्राप्ताः कालेन मडता भुधाः ॥ १६ ॥

रुद्रभक्तास्तु ये केचित्तत्क्षणां शिवतां गताः ।

अन्यापेक्षा न वै तेषां श्रुतिरेषा सनातनी ॥ १७ ॥

अज्ञानं विविधं ज्येत्तद्विज्ञानं विविधं न हि ।

तत्प्रकारमहं वक्ष्ये शृणुतादरतो द्विजाः ॥ १८ ॥

भ्रमादितृणपर्यन्तं यत्किञ्चिद् दृश्यते त्विह ।

तत्सर्वं शिव श्वास्ति मिथ्या नानात्वकल्पना ॥ १९ ॥

सृष्टेः पूर्वं शिवः प्रोक्तः सृष्टेर्मध्ये शिवस्तथा ।

सृष्टेरन्ते शिवः प्रोक्तः सर्वशून्ये सदाशिवः ॥ २० ॥

तस्माद्यत्तुर्गुणः प्रोक्तः शिव एव मुनीश्वराः ।

स एव सगुणो ज्ञेयः शक्तिमत्त्वाद् द्विधापि सः ॥ २१ ॥

येनैव विषयवे दत्ताः सर्वे वेदाः सनातनाः ।

वर्णा मात्रा ङ्यनेकाश्च ध्यानं स्वस्य य पूजनम् ॥ २२ ॥

ईशानः सर्वविद्यानां श्रुतिरेषा सनातनी ।

वेदकर्ता वेदपतिस्तस्माच्छम्भुरुदाहृतः ॥ २३ ॥

स एव शङ्करः साक्षात्सर्वानुग्रहकारकः ।

कर्ता भर्ता य उर्ता य साक्षी निर्गुण एव सः ॥ २४ ॥

अन्येषां कालमानं य कालस्य कलना न हि ।

महाकालः स्वयं साक्षान्महाकालीसमाश्रितः ॥ २५ ॥

तथा य ब्राह्मणा रुद्रं तथा कालीं प्रयक्षते ।

सर्वं ताभ्यां ततः प्राप्तमिच्छया सत्यवीलय ॥ २६ ॥

न तस्योत्पादकः कश्चिद्भर्ता उर्ता न तस्य हि ।

स्वयं सर्वस्य उेतुस्ते कार्यभूताय्युतादयः ॥ २७ ॥

स्वयं य कारणं कार्यं स्वस्य नैव कदाचन ।

अेकोऽप्यनेकतां यातोऽप्यनेकोऽप्येकतां प्रजेत् ॥ २८ ॥

अेकं बीजं बहिर्भूत्वा पुनर्बीजं य जायते ।

बहुत्वे य स्वयं सर्वं शिवरूपी भुवश्चरः ॥ २९ ॥

अेतत्परं शिवज्ञानं तत्पतस्तदुदाहृतम् ।

जानाति ज्ञानवानेव नान्यः कश्चिद्दुषीश्वराः ॥ ३० ॥

मुनय उच्युः ।

ज्ञानं सलक्षणं ब्रूहि यज्ञज्ञात्वा शिवतां प्रजेत् ।

कथं शिवश्च तत्सर्वं सर्वं वा शिव एव य ॥ ३१ ॥

व्यास उवाच ।

अेतदाकर्ण्य वचनं सूतः पौराणिकोत्तमः ।

स्मृत्वा शिवपदाभ्योञ्जं मुनींस्तान्भ्रवीद्भयः ॥ ३२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे चतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां सगुणनिर्गुणभेदवर्णनं नाम द्विचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४.४२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

यतुर्थी कोटिरुद्रसंहिता

४.४३. त्रियत्वारिंशोऽध्यायः । ज्ञाननिर्मुपणम् ।

सूत उवाच ।

श्रूयतामृषयः सर्वे शिवज्ञानं यथा श्रुतम् ।

कथयामि महागुह्यं परमुक्तिस्वतुपकम् ॥ १ ॥

कनारदकुमाराणां व्यासस्य कपिलस्य च ।

अतेषां च समाजे तैर्निश्चित्य समुदाहृतम् ॥ २ ॥

एति ज्ञानं सदा ज्ञेयं सर्वं शिवमयं जगत् ।

शिवः सर्वमयो ज्ञेयः सर्वज्ञेन विपश्चिता ॥ ३ ॥

आभ्रज्जतृणपर्यन्तं यत्किञ्चिद् दृश्यते जगत् ।

तत्सर्वं शिव एवास्ति स देवः शिव उच्यते ॥ ४ ॥

यदेच्छा तस्य जायेत तदा च क्रियते त्विदम् ।

सर्वं स एव जानाति तं न जानाति कश्चन ॥ ५ ॥

रचयित्वा स्वयं तस्य प्रविश्य दूरतः स्थितः ।

न तत्र च प्रविष्टोऽसौ निर्लिप्तश्चित्स्वतुपवान् ॥ ६ ॥

यथा च ज्योतिषश्चैव जलादौ प्रतिबिम्बता ।

वस्तुतो न प्रवेशो वै तथैव च शिवः स्वयम् ॥ ७ ॥

वस्तुतस्तु स्वयं सर्वं क्वमो हि भासते शुभः ।

अज्ञानं च मतेर्भेदो नास्त्यन्यस्य द्वयं पुनः ॥ ८ ॥

दृशनेषु च सर्वेषु मतिभेदः प्रदृश्यते ।

परं वेदान्तिनो नित्यमद्वैतं प्रतिचक्षते ॥ ९ ॥

स्वस्थाप्यंशस्य ज्ञवांशो ज्यविद्यामोहितोऽवशः ।

अन्योऽलमिति जानाति तथा मुक्तो भवेच्छिवः ॥ १० ॥

सर्वं व्याप्य शिवः साक्षाद् व्यापकः सर्वजन्तुषु ।

येतनायेतनेशोऽपि सर्वत्र शङ्करः स्वयम् ॥ ११ ॥

उपायं यः करोत्यस्य दर्शनार्थं विचक्षणः ।
 वेदान्तमार्गमाश्रित्य तद्दर्शनकृत्वं लभेत् ॥ १२ ॥
 यथाग्निर्व्यापकश्चैव काष्ठे काष्ठे य तिष्ठति ।
 यो वै मन्यति तत्काष्ठं स वै पश्यत्यसंशयम् ॥ १३ ॥
 भक्त्यादिसाधनानीह यः करोति विचक्षणः ।
 स वै पश्यत्यवश्यं हि तं शिवं नात्र संशयः ॥ १४ ॥
 शिवःशिवःशिवश्चैव नान्यदस्तीति किञ्चन ।
 भ्रान्त्या नानास्वरूपो हि भासते शङ्करः सदा ॥ १५ ॥
 यथा समुद्रो मृच्चैव सुवर्णमथवा पुनः ।
 उपाधितो हि नानात्वं लभते शङ्करस्तथा ॥ १६ ॥
 कार्यकारणयोर्भेदो वस्तुतो न प्रवर्तते ।
 केवलं भ्रान्तिबुद्ध्यैव तदभावे स नश्यति ॥ १७ ॥
 यदा बीजात्प्ररोहश्च नानात्वं हि प्रकाशयेत् ।
 अन्ते य बीजमेव स्यात्तत्प्ररोहश्च नश्यति ॥ १८ ॥
 ज्ञानी य बीजमेव स्यात्प्ररोहो विकृतीर्मता ।
 तन्निवृत्तौ पुनर्ज्ञानी नात्र कार्या विचारणा ॥ १९ ॥
 सर्वं शिवः शिवः सर्वो नास्ति भेदश्च कश्चन ।
 कथं य विविधं पश्यत्येकत्वं य कथं पुनः ॥ २० ॥
 यथैकं यैव सूर्याभ्यं ज्योतिर्नानाविधं जनैः ।
 जलादौ य विशेषेण दृश्यते तत्तथैव सः ॥ २१ ॥
 सर्वत्र व्यापकश्चैव स्पर्शत्वं न विबध्यते ।
 तथैव व्यापको देवो बध्यते न क्वचित्स वै ॥ २२ ॥
 साहङ्कारस्तथा ज्वस्तन्मुक्तः शङ्करः स्वयम् ।
 ज्वस्तुच्छः कर्मभोगी निर्लिप्तः शङ्करो मडान् ॥ २३ ॥
 यथैकं य सुवर्णादि मिलितं रजतादिना ।
 अल्पमूल्यं प्रजायेत तथा ज्वोऽप्युत्थुतः ॥ २४ ॥
 यथैव हि सुवर्णादि क्षाराटेः शोधितं शुभम् ।
 पूर्ववन्मूल्यतां याति तथा ज्वोऽपि संस्कृतेः ॥ २५ ॥

प्रथमं सद्गुरुं प्राप्य भक्तिभावसमन्वितः ।
 शिवबुद्ध्या करोत्युच्चैः पूजनं स्मरणादिकम् ॥ २६ ॥
 तद्बुद्ध्या देहतो याति सर्वपापादिको मलः ।
 तदाज्ञानं च नश्येत् ज्ञानवाग्ज्जायते यदा ॥ २७ ॥
 तदाडङ्गारनिर्मुक्तो ज्ञो निर्मलबुद्धिमान् ।
 शङ्करस्य प्रसादेन याति शङ्करतां पुनः ॥ २८ ॥
 यथादर्शस्वरूपे च स्वीयरूपं प्रदृश्यते ।
 तथा सर्वत्रगं शम्भुं पश्यतीति सुनिश्चितम् ॥ २९ ॥
 ज्ञानमुक्तः स अेवासौ देहः शिर्षः शिवे मिलेत् ।
 प्रारब्धवशगो देहस्तद्भिन्नो ज्ञानवान् मतः ॥ ३० ॥
 शुभं लब्ध्वा न लुप्येत दुष्येत्त्वल्बुध्वाशुभं न हि ।
 द्भ्रष्टेषु समता यस्य ज्ञानवानुच्यते हि सः ॥ ३१ ॥
 आत्मयोगेन तत्त्वानामथवा च विवेकतः ।
 यथा शरीरतो यायाच्छरीरं मुक्तिमिच्छता ॥ ३२ ॥
 सदाशिवो विलीयेत मुक्तो विरहमेव च ।
 ज्ञानमूलं तथाध्यात्म्यं तस्य भक्तिः शिवस्य च ॥ ३३ ॥
 भक्तेश्च प्रेम सम्प्रोक्तं प्रेमज्ञश्च श्रवणं तथा ।
 श्रवणाख्यापि सत्सङ्गः सत्सङ्गाख्य गुरुर्बुधः ॥ ३४ ॥
 सम्पन्ने च तथा ज्ञाने मुक्तो भवति निश्चितम् ।
 एति येज्ज्ञानवान्यो वै शम्भुमेव सदा भजेत् ॥ ३५ ॥
 अनन्यथा च भक्त्या वै युक्तः शम्भुं भजेत्पुनः ।
 अन्ते च मुक्तिमायाति नात्र कार्या विचारणा ॥ ३६ ॥
 अतोऽधिको न देवोऽस्ति मुक्तिप्राप्त्यै च शङ्करात् ।
 शरणं प्राप्य यं यैव संसाराद्धिनिवर्तते ॥ ३७ ॥
 एति मे विविधं वाङ्मयमृषीणां च समागतैः ।
 निश्चित्य कथितं विप्रा धिया धार्य प्रयत्नतः ॥ ३८ ॥
 प्रथमं विषण्वे दत्तं शम्भुना लिङ्गसम्भुषे ।

विष्णुना ब्रह्मणे दत्तं ब्रह्मणा सनकादिषु ॥ ३९ ॥

नारदाय ततः प्रोक्तं तज्ज्ञानं सनकादिभिः ।

व्यासाय नारदेनोक्तं तेन मध्यं कृपालुना ॥ ४० ॥

मया यैव भवद्भ्यश्च भवद्भिल्लोकतेतवे ।

स्थापनीयं प्रयत्नेन शिवप्राप्तिकरं य तत् ॥ ४१ ॥

एति वश्च समाप्यातं यत्पृष्टोऽहं मुनीश्वराः ।

गोपनीयं प्रयत्नेन किमन्यश्नोतुमिच्छथ ॥ ४२ ॥

व्यास उवाच ।

अेतद्यच्छ्रुत्वा तु ऋषय आनन्दं परमं गताः ।

उर्षगद्गदथा वाचा नत्वा ते तुष्टुवुर्मुहुः ॥ ४३ ॥

ऋषय उच्युः ।

व्यासशिष्य नमस्तेऽस्तु धन्यस्त्वं शैवसत्तम ।

श्रापितं नः परं वस्तु शैवं ज्ञानमनुत्तमम् ॥ ४४ ॥

अस्माकं येतसो भ्रान्तिर्गता हि कृपया तव ।

सन्तुष्टाः शिवसज्ज्ञानं प्राप्य त्वत्तो विमुक्तिदम् ॥ ४५ ॥

सूत उवाच ।

नास्तिकाय न वक्तव्यमश्रद्धाय शठाय च ।

अभक्ताय भडेशस्य न याशुशुषवे द्विजाः ॥ ४६ ॥

एतिहासपुराणानि वेदाय्यास्त्राणि यासकृत् ।

विचार्योद्धृत्य तत्सारं मध्यं व्यासेन भाषितम् ॥ ४७ ॥

अेतच्छ्रुत्वा ह्येकवारं भवेत्पापं हि भस्मसात् ।

अभक्तो भक्तिमाप्नोति भक्तस्य भक्तिवर्धनम् ॥ ४८ ॥

पुनः श्रुते य सद्भक्तिर्भुक्तिः स्याद्य श्रुतेः पुनः ।

तस्मात्पुनः पुनः श्राव्यं भुक्तिर्भुक्तिर्भुक्तिः ॥ ४९ ॥

आवृत्तयः पञ्च कार्याः समुद्दिश्य क्लृप्तं परम् ।

तत्राप्राप्नोति न सन्देहो व्यासस्य वचनं त्विदम् ॥ ५० ॥

न दुर्लभं हि तस्यैव येनेदं श्रुतमुत्तमम् ।

पञ्चकृत्वस्तदावृत्त्या लभ्यते शिवदर्शनम् ॥ ५१ ॥

पुरातनाश्च राजानो विप्रा वैश्याश्च सत्तमाः ।

एतं श्रुत्वा पञ्चकृत्वो धिया सिद्धिं परां गताः ॥ ५२ ॥

श्रोत्र्यत्यधापि यश्चेदं मानवो भक्तिरतत्परः ।

विज्ञानं शिवसंज्ञं वै भुक्तिं मुक्तिं लभेच्च सः ॥ ५३ ॥

व्यास उवाच ।

एति तद्वचनं श्रुत्वा परमानन्दमागताः ।

समानर्युश्च ते सूतं नानावस्तुभिरादरात् ॥ ५४ ॥

नमस्कारैः स्तवैश्चैव स्वस्तिवाचनपूर्वकम् ।

आशीर्भिवर्धयामासुः सन्तुष्टाश्छिन्नसंशयाः ॥ ५५ ॥

परस्परं च सन्तुष्टाः सूतस्ते च सुबुद्धयः ।

शम्भुं देवं परं मत्वा नमन्ति स्म भजन्ति च ॥ ५६ ॥

अतच्छिवसुविज्ञानं शिवस्यातिप्रियं भवत् ।

भुक्तिमुक्तिप्रदं दिव्यं शिवभक्तिविवर्धनम् ॥ ५७ ॥

एतं हि संहिता पुण्या कोटिरुद्राह्वया परा ।

यतुर्थी शिवपुराणस्य कथिता मे मुदावडा ॥ ५८ ॥

अेतां यः शृणुयाद्भक्त्या श्रावयेद्वा समाहितः ।

स भुक्त्वेडापिलान्भोगानन्ते परगतिं लभेत् ॥ ५९ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे यतुर्थ्यां कोटिरुद्रसंहितायां ज्ञाननिरूपणं नाम त्रिचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४.४३ ॥

॥ समाप्तं शिवमहापुराणान्तर्गतकोटिरुद्रसंहिता यतुर्थ्यां ॥

Shri Shiva Mahapurānam 4 Kotirudra Samhita

pdf was typeset on January 23, 2026

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

